

ВЕЛИКА СРБИЈА



ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ЈУН 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2807

Слобода Шешељу!

Странка српских радикала
организовала вечери подршке
др Војиславу Шешељу
у Тивту и Бару



Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.



Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

*ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагаати.*

*Ја се не
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој животи у Хаги”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Бојан Струњаш и Александар Чарапић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надозва

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Паја Момчилов,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Несумњиво да Шешелјевој Странци српских радикала рејтинг код бирача у Црној Гори свакодневно расте. Више ни они освједочени непријатељи странке, режим на пример, и не помињу да српски радикали не могу ући у парламент Црне Горе, јер све анкете показују узлазни тренд популарности. Број чланова Странке српских радикала непрестано расте.

Што се Црне Горе тиче, ништа ново. Ђукановић, иако присилно скрајнут са високих државних функција, контролише главне и основне полуге власти, преко партије, полиције, банака, медија и иностраних пријатеља, којих је све мање, али Чеку и Тачи су на сигурној линији. Ипак, његова ситуација, из дана у дан, се компликује хапшењем Андрије Драшковића који је већ пристао да буде свједок покајник пред италијанским правосудним органима, али и најавом интерполове потјернице за Станком Суботићем Цанетом или Жабцем.

Акција против Суботића је глобалног карактера и крупна игра великих и моћних кланова који су много јачи и утицајнији него кланови у самој Црној Гори.

Демократску партију социјалиста тренутно раздиру три клана – један, најјачи, предводи управо Ђукановић, други Маровић, док је „најперспективнији“ Миомир Мугоша, чувар лика и дјела Стјепана Месића.

Уставна криза и даље траје док је социјално-политичка ситуација очајна!

Странка српских радикала одржала вечери подршке професору др Војиславу Шешелу у Тивту и Бару. Сале су биле тијесне да приме све оне који су дошли да узвикну Слобода Шешелу!

Душко Секулић

Странка српских радикала организовала вечери подршке проф. др Војиславу Шешељу

Слобода Шешељу! у Тивту и Бару

• Током протеклог мјесеца Странка српских радикала је насјавила са организацијом вечери подршке свом лидеру проф. др Војиславу Шешељу. Уочи Ђурђевдана, 5. маја, одржана је трибина у Тивту, а у Бару 20. маја

Приредио: Владо Петић

Вече подршке проф. др Војиславу Шешељу одржано је у Тивту. На трибини су учествовали: Душко Секулић – председник Странке српских радикала, Бојан Струњаш – генерални секретар, Наташа Јовановић и генерал Божидар Делић – потпредседници Народна скупштине Србије, Велимир Зејак – члан Централне отаџбинске управе, Вук Шћекић – истакнути члан Странке српских радикала, Милидраг Мајдов – председник Бокоторског округа, мр Видосава Остојић – члан председништва, затим Милован Бојић и Симон Ђуретић. Домаћин скупа био је Милета Јаковљевић – председник Општинског одбора Странке српских радикала у Тивту.

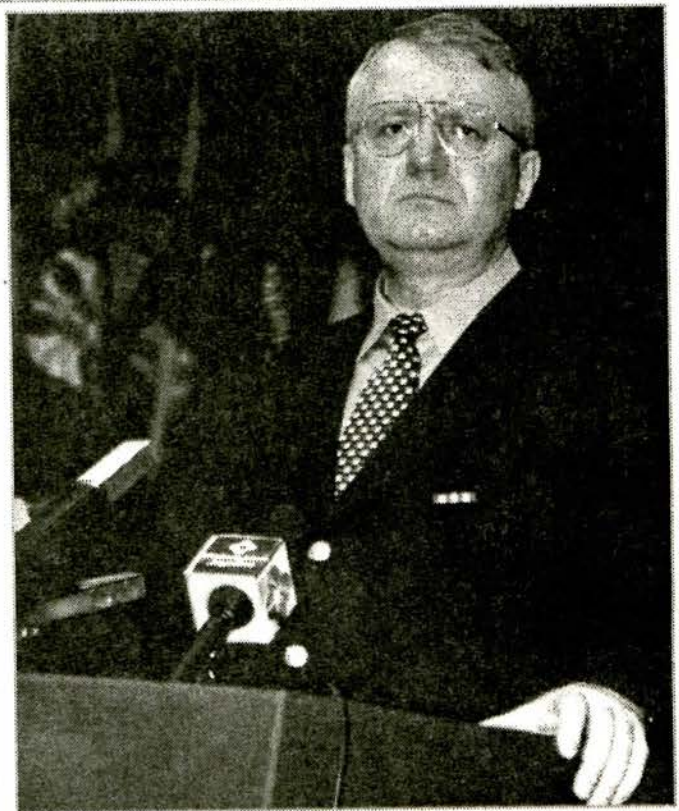
Шешељ ће побиједити хашку неман

Јаковљевић је поздрављајући присутне истакао: Част ми је да поздравим овај величанствени скуп поводом одбране нашег српског јунака др Војислава Шешеља од немани новог светског поретка. Др Војислав Шешељ ће да уради оно што је обећао када је одлазио у Хаг. Раскринкаће и растуриће Хашки трибунал, који је намјерио да сва злочиња балканских грађанских ратова припише нашем народу. Зато и тражимо од слободног свијета да подржи ослобођење српског хероја који без суда и пресуде робија већ четири године у хашком казамату, бранећи достојанство свог народа и своје праведне политичке идеје. Надам се да смо овим скупом допринијели и још једном доказали да смо срцем и душом уз несаломљивог борца против хашких моћника и њихових ментора.

Сад бих хтио да се захвалим православној српској омладини Црне Горе. Захваљујем се народним гусларима и свим члановима ове трибине. Посебну захвалност у име Општинског одбора Странке српских радикала Тивта и у лично име дугујем уваженим учесницима ове трибине. Радовићи нијесу случајно изабрани за овај величанствени скуп јер овдје је увијек брањено Српство, па поводом тога поздрављам Кртољане, Тивћане и све остале грађане Црне Горе. Слобода Шешељу!

Шешељ је најмаркантнија фигура новије српске историје

Говорећи о својим дружењима са др Шешељем Милован Бојић је истакао: Потпуно ненајављено и неочекивано, долазећи да видим мајку која је недалеко одавде и на самрти,



прочитао сам да се организује трибина, и није постојала никаква, ни теоретска могућност, да је прескочим. Поштовани пријатељи, можда је ово и мој први наступ за ових седам година пакла, овог суморног мрачног облака који се надвио над Србијом и чије надвијање и токове смо управо заједно, мој велики пријатељ и друг Војислав Шешељ, водили из исте клупе, прве клупе у Народној скупштини Србије, и клупе у Влади Републике Србије. Прије неколико месеци познати естрадни уметник Здравко Чолић причао ми је како су се, на тада утицајном сарајевском универзитету, организовали студенти других факултета да у најпространијем амфитеатру, тада великог сарајевског универзитета оне велике Југославије, слушају Војислава Шешеља како полаже као студент друге године испит из четврте године. И прича мени Чола: „Професор унезверен кад је видио колико је студената“, а Војислав пита: „Професоре, средите се мало па да почнемо, ајде.“ Е, то је др Војислав Шешељ.

Даме и господо, Србија је проносила своју слободу кроз неслободу историје и покушавала да остане усправна и часна и према прецима и према потомцима. Двадесетчетвртог марта 1998. године, па до 5. октобра 2000. године настаје коалиција Социјалистичке партије Србије, односно лева коалиција, са Српском радикалном странком, коју ће злотвори и НАТО пешадинци назвати црвено-црна коалиција. Још смо тада знали, као што и сада знамо, шта се све Србији спремало и шта се за њу кројило. А ви знате, давно, када је Србија у свађи, када је поларизована, када је хетерогена, не само у политичком смислу, него у смислу онога што код нас увек постоји и што се никада не може прескочити, а то су издајници и плаћеници, онда када је њена судбина у рукама других.

Ми смо тада стали пред један велики национални програм који је сам наметнут - од себе сачувати и одбранити Србију под, сваку цену. И борили смо се часно. Борили смо се храбро. Пружали смо помоћ Србима ван Србије. Тога се никад нисмо стидели. Увек је у тој коалицији предњачио Војислав Шешел својим знањем, умећем, проницљивошћу и изнад свега храброшћу. Ја ћу вам само рећи један детаљ. Отишли смо, на његов предлог, да се организује састанак Владе Републике Србије у Приштини. Много мојих колега, министара из леве коалиције је једва чекало да се заврши састанак у Приштини и, за дана, у своје црне аудије да отпутују за Београд. Војислав, ја и Ратко Марковић смо остали осам дана и прешли сваки педаљ Косова и Метохије, лично, без страха, без панике и без устезања. И шта бих ја вама радикалима рекао осим оно што је Војислав носио и носи у себи као најпроницљивију и најфинију црту која нас увесељава, храбри, куражи и подстиче.

Када смо пролазили кроз Глоговац, онда нам је један високи полицијски официр рекао – овде већ 10 година нема ниједног српског ува. Војислав мени, у оклопном возилу каже: „Овде је Милутиновић добио 18000 гласова”.

Драги пријатељи, био сам шеф делегације Србије на инаугурацији председничког кандидата Српске радикалне странке у Републици Српској, господина Поплашена. Покојни председник Милошевић ми је рекао да заједно са Томом Николићем и Зораном Лилићем предводим ту делегацију која ће говорити у Банским дворима, након инаугурације, уз реченицу: „Воја је кренуо. Вероватно ће га са његовим радикалима зауставити на обали, на мосту.” Међутим, Војислав је пошао и прошао и дошао до Банских Двора и, наравно, тамо је била велика инаугурација. Били су сви амбасадори западних земаља у Републици Српској, односно Босни и Херцеговини. Један од чланова наше делегације је тражио да ми одмах уђемо, ја сам рекао да ја немам образа да уђем у салу хотела „Босна” док не дође лидер српских радикала, чији је председнички кандидат постао председник Републике.

Наравно, сачекао сам Војислава и онда сам њега пустио да он уђе у салу хотела „Босна”, док су западне дипломате у знак протеста, видевши да се Војислав изузетно цени и уважава, напустили салу. Међутим, инаугурација је текла заједно са Поплашеном и господином Шаровићем. Негде око 1 сат ноћу, када смо сви отишли да спавамо, Шешел је остао да игра реми или оне његове омиљене карте са својим радикалима у Херцеговини, Мени је тада Пантелија Дамјановић, власник хотела „Босна”, закуцао на прозор и рекао: „Хапсе Шешела”. И пошто сам је био шеф делегације, мислио сам да то није тако страшно. Отворио сам завесу и погледао први пут војнике у маскирним униформама - жуте, црне, беле, различите који су окупирали хотел, окупирали „Босну”. И мислио сам, кад сам излазио да су они само код хотела. Међутим, они су били свуда, а на изласку из собе један ми је казао: „Господине подпредседниче, ви спавајте, ми знамо тачно кад ви имате који састанак”. Значи све је већ било снимљено. Ја сам рекао – не. На нашем спрату видео сам госпо-





дина Шешеља, господина Тому Николића, Драгана Тодоровића и Ацу Вучића и онда је мени уручена Вестер нота Жака Клајна да је Војислав Шешеља персона нон грата у Босни. Чекала се, наравно, моја реакција и ја сам рекао да не долази у обзир. Делићу судбину свога пријатеља који је легално и легитимно изабран за подпредседника српске Владе и највећег српског патриоте Војислава Шешеља. И нисам хтео да их напустим. Без икаквих консултација са мојом централом, са врхом, са председником Милошевићем... Најсимпатичнији догађај је био што Воја није хтео да изађе сам, што је Русе замолио кад га износе да га они држе за главу а Американци за задњи део тела. То је Војислав, драги пријатељи.

Историја је као и вино, што дуже одстоји квалитетнија је. Историја као друштвена наука која проучава прошлост људи, њихову борбу за опстанак, међународне ратне сукобе, друштвене односе, не трпи прљавштину. Најсветлија тачка новије српске историје и најмаркантнија фигура у њој је др Војислав Шешељ.

Поштовани пријатељи, данас са ове временске дистанце дозволио сам себи да дам двије дефиниције политике. Прва је – политика је вештина служити се људима, а њих убеђивати да ми служимо њима. Друга је можда интересантнија – политика је вештина од богатих узимати новац а од сиротиње гласове. Политика је занат. У политици се може губити и добијати. У политици можете бити образован и необразован, али у политици морате бити оно што је Војислав Шешељ. Образован човек је онај човек који има образ.

Драги пријатељи, само ћу на крају евоцирати да смо господин Шешељ и ја имали истог оног ћопавог Ахтисарија којег и данас имају и српски радикали, и српски народ и српска политичка сцена. Сећам се те бесане, дугачке ноћи на Дедињу, тог плана Черномирдин – Ахтисари и тог његовог одбијања. Иако је рекао подпредседнику Милошевићу на питање шта ће бити са Србијом – биће равна. Шешељ је рекао – Прихватимо и ту равноту, не прихватимо план. Нисам га издво. Нисам био на седници Скупштине Србије и нисам једини гласао за план Черномирдин – Ахтисари.

Морам рећи да ми глава на раменима не би опстала, него сам, некако се десило да је погинуо генерал Величковић, па сам у име Владе полагао венац. Иначе, не бих тамо отишао, али не бих ни био спашен. Тада су већ усковитлале НАТО мондијалистичке снаге у Србији, које данас иду као коров, које се полако увећавају и умножавају праве неидентификације српског народа, почињући све из почетка. Поштујем речи српског народа, госпође Вукићевић у једној колумни, где је написао да су, изгледа, у Србији само ђаци прваци од 2000. године. Сад су завршили обданиште и спремни су за школу – мало ћемо бринути за учитеље. Они су нам, углавном, курсисти из Будимпеште, ментор је ту у Цавтату, а ови који су се с Војом свађали кад су некада кретали у борбу за српске земље, заборављају да су се свађали кад је Војислав рекао Огулин – Карловац – Вировитица, они су хтели и Беч. Данас су највећи НАТО мондијалисти. И зато, морам да кажем кад нисмо прихватили план Черномирдин – Ахтисати, да поновим Војине реченице – Сила може како хоће, ал не може докле хоће. И не може Трибунал докле хоће, видим и сањам Војислава Шешеља на београдском аеродрому Никола Тесла, којег више него некада Хомеинија из изгнанства, из Париза, чекају у Техерану. Овог пута у Београду нашег Војислава, чекају милиони Срба. Живели!

На Војиславу Шешељу ће се васпитавати младе генерације

После Божића присутнима се обратио Симон Ђуретић: Браћо радикали, из српске Боке. Познати наш савременик проф. др Војислав Шешељ је оличење карађорђевог соја у српском народу. Све оно што се догађа српском народу проф. др Шешељ је предвидио. Предвидио је и зло унутар ње, јер др Шешељ је оптужница није написана у Хагу, него је написана кући. Али, храброст, одлучност, достојанство проф. др Шешеља је учинило да се Хаг, као тобоже, суд правде, грчи и дави у великој неправди, у великој лази и у великом сраму. Одлучност проф. др Војислава Шешеља да и свој живот да за слободу свога народа пред тим срамним

судом је један од ријетких прикјера. Проф. др Војислав Шешел је имплицирао њихов заједнички став.

Лично познајем проф. др Војислава Шешела, сарађивали смо. Али, историјске личности као што је проф. др Војислав Шешел биће личности на којима ће се васпитавати младе генерације и то не само радикала, него српског народа у цјелини. Проф. др Војислав Шешел је био персона нон грата и у Црној Гори, али за режим у Црној Гори који је антисрпски и који чини све да Црну Гору укључи у јадранску католичку федерацију. Није ово случајно што се ради. Војислав Шешел ми је лично, у разговору, говорио да Црну Гору чекају тешки дани. Српски народ у Црној Гори ће бити у најтежем положају када обаве ови зликовци оно што треба. И то је истина. Данас у Црној Гори, то сам прије чуо, припрема се уставни геноцид. Ова антисрпска режимска творевина у Црној Гори чини све да промијени идентитет српског народа. Али свијетли лик проф. др Војислава Шешела, његова херојска борба, његов караборђевски сој, његова упорност, учиниће да заједно са осталим српским херојима у Хагу побједи српска истина. Замислите суд који пледира да буде Међународни суд правде, који по Србији уз помоћ квислинга прикупа људе, нуди паре. Нуди промјену идентитета само да се оптужи и осуди проф. др Војислав Шешел. Зар је то мала ствар да би једна светска правда учинила да се госпођи Карли дел Понте и таквима суди, јер су по Србији покушали да патриоте српске придобију и оптуже проф. др Војислава Шешела. Не само Шешела. С тим покушавају да понизе и погазе српски народ. Да његови дојучерашњи пријатељи и борци, његове присталице покушају да оптуже проф. др Војислава Шешела, хероја српског народа, не само српских радикала. Проф. др Војислав Шешел је икона борбе за слободу српског народа.

Шешел је тврђава истине

Говорећи о др Војиславу Шешелу Велимир Зејак, председник Општинског одбора у Никшићу, истакао је: Данас

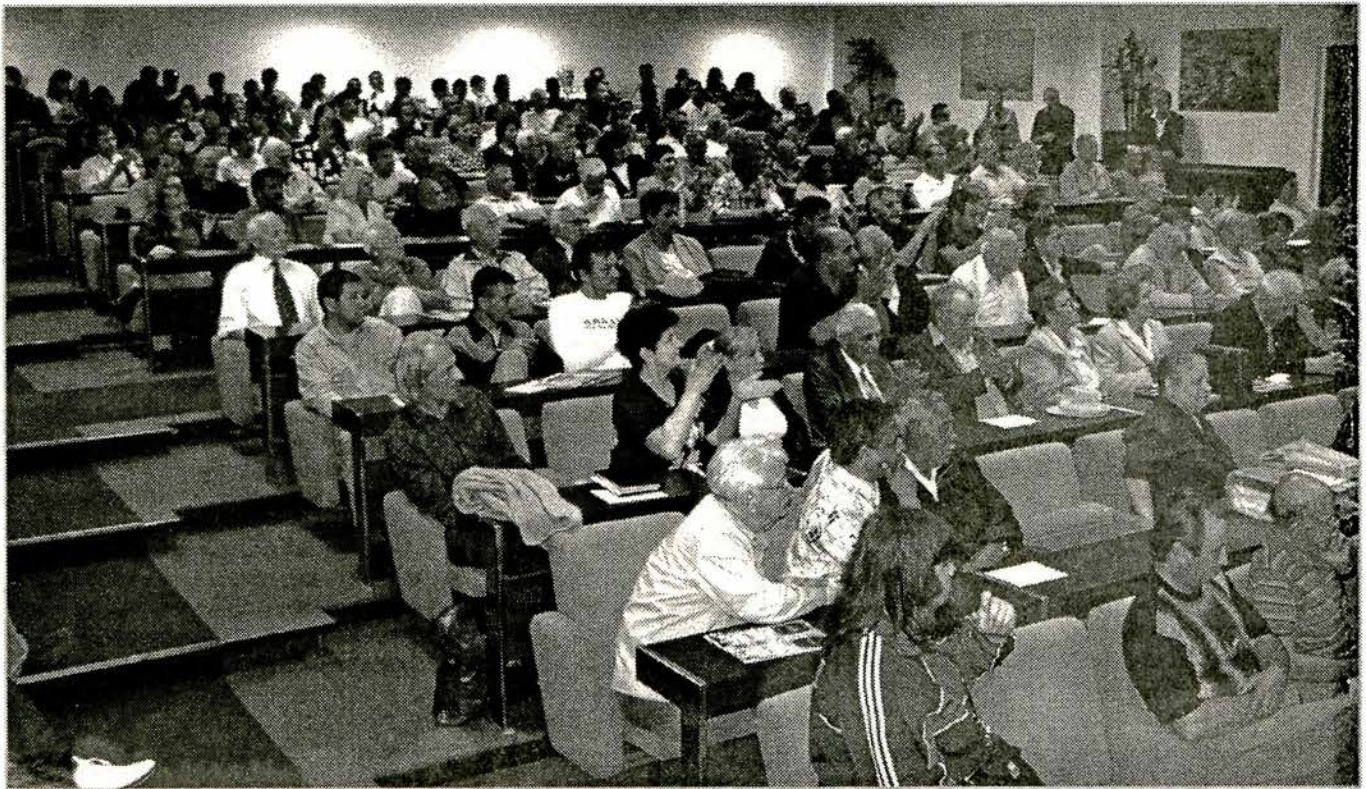
смо овдје да још једном упозоримо на страшни злочин над Србима што свијет није упамтио, а нико за то није одговарао.

Зашто страдају Срби? Због тога што су увијек спремни да кажу не. Не радимо никоме оно што не бисмо себи, а не тражимо ништа што није наше. Да упознамо творце западне демократије, глобалисте, масоне и корумпирани људе са Запада да нијесмо спремни да будемо ничија колонија.

Шта је Европска Унија? Да ли је то конфедерација, федерација или шта? Па ништа. То је скупина моћника која голлом силом и изигравањем правде поробљава мале поносне народе, узима им дио територија и поклања другима. Отуда прича о Великој Србији коју треба распарчати, отети јој територије, створити од ње протекторате и послати своје људе да управљају туђом територијом и народом. Како му тај змијски ујед који уједа наш народ пролази некажњено? Једноставно је. То су, као и увијек, слуге туђина у нашем народу. Ти плаћеници, издајници којима су моћни лопови дозволили и припремили их да униште свој народ. Дobar дио нашег народа дало је подршку плаћеницима да лоповлуком створе енормно богатство и да слушају налоге Запада чији је циљ да разоре наше национално биће, да раскомадају територију, униште вјеру, језик и традицију. Милу Ђукановићу је намјера да у Црној Гори укине српско име, српску цркву, српски језик и српску културу и преведе српски народ у припаднике неке измишљене нације. Одвојио је дио територије на кратко, али неће му успјети да уништи, одвоји и раздвоји српски народ.

Ништа мање није поданичка и кукавичка власт Бориса Тадића у Србији и Милорада Додика у Републици Српској. Дошли смо у ситуацију да њиховим подаништвом према Западу покушавају да нам отму свету српску земљу Косово. Неће им честити српски радикали никада то дозволити и поручујемо им – Све за Косово, Косово низашта.

У казамату Хашког трибунала за Србе, захваљујући јастребовима са Запада, а уз помоћ домаћих издајника, налази се највећи српски син и свесрпски брат, лидер и војвода Српске радикалне странке др Војислав Шешел.



Војислав Шешел је наша интелектуална громада, наш понос. Тврђава истине за српски род.

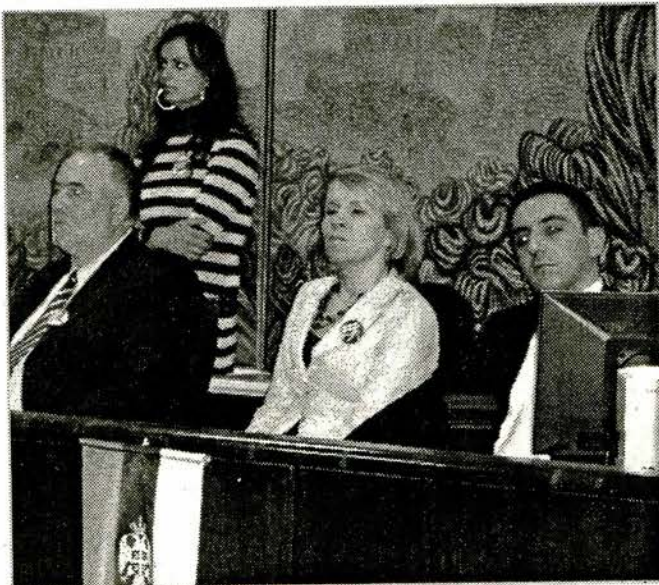
Његове ријечи изговорене у хашком кукавичјем гнијезду: „Да, господине Најс, ја се залажем за Велику Србију. Увијек ћу се залагати. Ја се нећу одрећи па макар завршио свој живот у Хагу“, дају за право да се надамо да ће др Војислав Шешел побједити хашко губилиште за Србе. Он неће дозволити да нам отму Косово, јер наш војвода добро зна, а и ми његови радикали, да се све може мијењати, коријен не. Наши коријени су на Косову. Наш војвода и српски радикали виде сунце које обасјава оно што је било и биће. Косово је света српска земља. Побједиће наш војвода оне који покушавају да му пресуде мимо божијих и људских закона. Војводо, ти у хашком губилишту за Србе водиш историјску борбу праведно против неправде, подвале и лажи. Ти си наша свјетлост. Војводо, побједа је твоја.

Слобода др Војиславу Шешелу! Живјела Велика Србија!

Нема ријечи које могу да опишу величину др Шешела

Присутнима се обратио и Вук Шћекић ријечима: Част ми је, задовољство и привилегија што вечерас на овом часном скупу могу да вам се обратим. Посебно ми је задовољство што је овај скуп, овакав какав је, а генијалан је, частан и поштен скуп, одржан управо овдје, у Радовићима. Да није било гласова из Радовића не би било Општинског одбора у Тивту, не би било овог скупа. Поздрав за вас, браћо и сестре, из Радовића. Искористићу прилику да у име вас поздравим подпредседника Братства православне омладине Црне Горе, Баџић Милана, поздрављам намјесника бококторског оца Момчила Крвокапића, који је благословио овај скуп. Ја сам, сестре и браћо, заиста вечерас хендикепиран - можете ме разумјети.

После оваквих говорника који се налазе у првим редовима не могу пуно и нећу пуно да говорим о нашем хероју, нашем војводи, нашем доктору, нашем генију, нашем мученику, али нашем најчаснијем Србину др Војиславу Шешелу. Зато ми је част што ћу у име вас поздравити даму, Српкињу, српског посланика Наташу Јовановић. Подсјетићу вас на један гест добре воље наше Српкиње, наше даме, када је чистом водом опрала глибуљу, некаку Мићићку. Али, да сам се ја питао донио би глибаву воду. Наташа је дама, ипак је чистом водом то урадила.



Ја о Шешелу нећу говорити – нема ријечи које би могле описати тог великог човјека, закључио је Шћекић.

Шешела немају заштта да оптуже

Председник Бококторског округа, господин Милидраг Мајдов је истакао: Уважена сестро Наташа, господине генерале, посланиче Бојане, даме и господо, браћо и сестре радикали. Част ми је и задовољство да вас поздравим у име српских радикала из региона Боке, да вам се захвалим на оволиком одзиву и да кажем неколико ријечи на ову тему.

Скоро ће пет година откако савремени бјелосвјетски инквизитори у сарадњи и присуству домаћих издајника у мемљивим зидинама хашког казамата без оптужнице суде српском хероју визионару др Војиславу Шешелу. У ствари, они му не суде пошто немају заштта да га оптуже, него да га, у свјетском правосућу на незабиљежен начин подмукло и систематски, како им и приличи, убијају. Бар у томе се њихова правда изјештила. Узнапредовала је, у односу на неколико вјекова старију праксу отоманских зулумџара. Њихов свилен гајтан се спорије али много перфидније и боље затеже. Не могу да га оптуже за Међачки џеп, Челебиће, Бљеске и Олује, Милосрдног анђела, иза којих су остале разорене школе, болнице, телевизије, амбасаде. За осиромашени уранијум којим су широм српских земаља засипале села и градове. Убијали старце и дјецу, па су сходно свом пакленом науку и специфичној тежини својих, крвљу попрсканих налогодаваца, одлучили да прекурате властите муке, да убију српског витеза нашег доба, али ту су се слијепи тркачи на кратке стазе грдно преварили. Правда ће стићи прије или касније. Једнако за све. Па и за целате у правосудним одорама Хашког Трибунала. Уосталом, др Војислав Шешел је отишао у Хаг да порази ововремену неправду хашких моћника. У томе ће жив или мртав и успјети: на понос српске и дјеце свих обезглављених народа. Живио Војислав Шешел!

Шешел ће Хаг до ногу да потуче

Обраћајући се присутнима Наташа Јовановић је истакла: Данас је Српска радикална странка најјача и најугицајнија политичка партија у Србији. Странка коју, у одсуству нашег председника, предводи господин Томислав Николић. Странка која је на изборима 21. јануара убедљиво победила, тек ће да побеђује и у овој години имамо и председничке изборе и очекујемо да на њима победи и на чело Србије, до повратка нашег Воје, стане Тома Николић. Имаћемо локалне изборе у којима ће побеђивати часни српски радикали, и у Београду, и у Крагујевцу, и у Новом Саду, и свуда где живе Срби и други грађани који поштују Устав и законе државе Србије, и који ће препознати у нама ону снагу и будућност за читави српски народ, чему нас је целог живота учио Војислав Шешел. О сарајевским данима и о тамничењу нашег председника говорио и један од учесника овог скупа вечерас, о његовом бриљантном уму и о томе какав је студент био. Најбољи ђак сарајевске гимназије у којој је учио Иво Андрић, а кога је наш председник, наравно, превазишао и својим интелектом и својим знањем. Професор Бојић је мислио и на то да је др Војислав Шешел, не само у тим данима о којима причају угледне Сарајлије, већ и касније, у годинама када се борио за правду и демократију, у Београду, углавном поручивао само једно – да су част, образ и поштење најсветије што један Србин може и треба да има.

Управо због тога, због одбране Српства, због тога што из тамнице хашког казамата, ево већ пета година, бдије над нама. Његова жртва за нас, не само за његову Српску радикалну странку која ће да побеђује на изборима и која се по-

диже и овде у српској Црној Гори, која ће да да прогрес и напредак српском народу, него због читавог српског народа. Управо због тога је његова одлука да оде тамо код зликоваца који кроје нови светски поредак, покаже ко је ко и да се ми не бојимо те политике глобализма коју Америка преко својих западних савезника спроводи.

Данас је то највећа и најчаснија улога коју може да има један Србин, један патриота који несобично воли свој народ и своју отаџбину, као што нас воли Воја. Пре неколико дана, браћо и сестре, а наравно као што издајничка телевизија која има обележје полицијске станице Б92 у Београду, а ексклузивни је заступник права преноса суђења часним Србима из хашког казамата, није хтела да обавести, него пост фестум је нешто укратко пренела, о томе како је наступио наш председник. Ми смо, дакле, довијајући се овога пута на разне начине, преко разних провајдера, успели путем интернета, из трећег покушаја, јер у прошла два налета нисмо успели, ометали су нас, наравно.

То је било у среду, 2. маја. И сад, када ме људи питају и ви вероватно се интересуете за то, каквог је здравља наш председник, како се он тамо бори, у каквој је ситуацији шта може он тамо да уради, ево већ четири ипо године му не почиње суђење. Ја ћу вам рећи, да никада у бољој и психичкој и физичкој форми није био др Војислав Шешељ. Када је пре три дана, зликовцима у Хашкој судници јасно и гласно рекао: „Не почиње ми суђење већ четири године ипо године због тога што ви кажете да немате довољно преводилаца. Да вам није Сорош отказао послушност и није вам дао донацију, шта немате 30, 300, 3000 преводилаца. Па то није мој проблем.

Дошао сам овде да вас поразим, да вас до ногу потучем, што ћу и да урадим. Тријумфално ћу да се вратим у своју отаџбину и да предводим свој народ.“ Ето, то је др Војислав Шешељ. Он је само пре неколико месеци заложиво свој живот, на очиглед целог света, да се поштују његова основна права. Права која су зацртана у конвенцијама УН, Европској конвенцији о људским правима. Права која треба да има сваки човек, а нарочито онај човек који је због вербалног деликта оптужен само због тога што ми, српски радикали, његови следбеници, сада храбримо вас да се одлучно борите против издајничког, сепаратистичког режима Мила Ђукановића. Бог вам дао здравље. Имате нашу подршку свуда и на сваком месту. Живели браћо и сестре! Слобода Шешељу! Живео проф. др Војислав Шешељ! Живела Црна Гора са Србима, вама, часним! Живела Велика Србија! Живели!

Почетак суђења Шешељу је крај Хашког трибунала

Генерал Божић Делић наглашава: Драги пријатељи, помаже Бог! Посебно ми је задовољство што вечерас могу да вас поздравим од др Шешеља, јер сам имао задовољство и част да синоћ са њим разговарам. Знао је он да је Наташа већ у Црној Гори, да ћемо нас двоје бити овде у Тивту, у Радовићима, исто као прошли пут, када смо били у Даниловграду. И каже, не само Божо и Наташа, него и сви остали, морате имати времена, морате проћи кроз сва места у Црној Гори, у Републици Српској да помогнете нашим радикалима јер је, ипак, тамо много теже него што је то у Србији. И да вам кажем да је доброг здравља, и да вам кажем да смо ми, што се онога духовног тиче, на нижем нивоу. И ове његове речи којима се обраћа свако вече у 6 сати, када његов тим чека у Земуну да се он јави, каже: „Где сте моји експерти и шта има ново!“ И рече један, нећу да га именујем, од



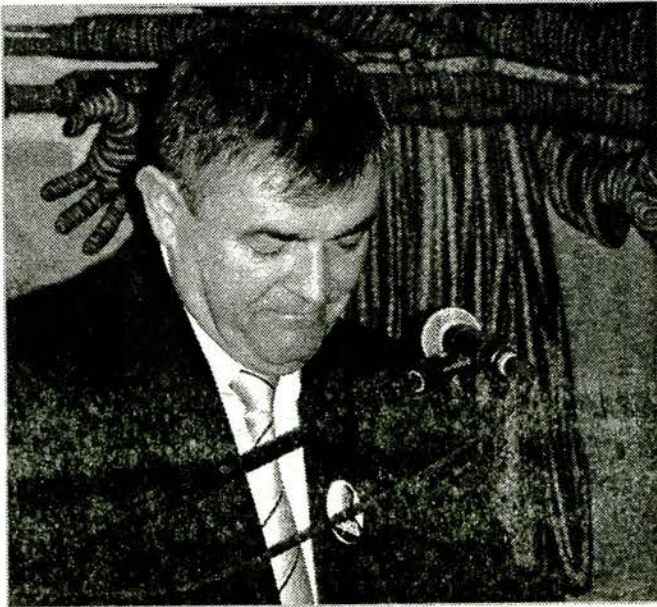
нас: „Па знаш шта, Воја, тешко је нама.“ Каже он: „Е, знам, изгледа да вам је много теже него мени овде, само што ја не могу да дођем да вам помогнем“.

Значи, у добром је здрављу. Ако је већ за ово време преко 200 поднесака упутио Хашком Трибуналу, онда можете да мислите у каквим се они проблемима налазе. Последњих два месеца, 33 а данас можда већ 35 изјава, људи које Хашки Трибунал покушао да уценама, претњама или новцем примора да сведоче против господина Шешеља, је направио прави бум у том истом Трибуналу. Тако да је судско, односно веће или та група тужилаца која је требала да буде у његовом случају, тренутно замењена. Вероватно због тога што је тужба коју је правни тим господина Шешеља саставио, упућена Трибуналу и да не би морали да одговарају на ту тужбу, заменили су читав тужилачки тим. Рече он синоћ да очекујемо да ће суђење почети у новембру.

Међутим, ако се има у обзир да то тужилаштво, ти нови људи који тек треба да се упознају са тим предметом, са десетинама и стотинама хиљада страница, неће то успети да ураде до новембра, да можда тек следеће године почне суђење ако, уопште, до њега и дође. Само тужилаштво покушава да продужи свој живот. Ви знате да је оно орочено и да новчана средства слабо пристижу у Хаг. И сад њихови покушаји да опстанак тог суда вежу са два србина која никада неће видети у Хагу, мислим да неће успети. Ја мислим да ће тај суд завршити свој живот онога момента кад почне суђење господину Шешељу. Нек сте ми живи и здрави. Борите се за нашу српску Црну Гору онако како се ми у Србији боримо да очувамо Србију и Косово и Метохију у њеном саставу. Живео др Војислав Шешељ!

Шешељ може што други не може

Бојан Струњаш, генерални секретар Странке српских радикала је истакао: Драги пријатељи, ево Јелена, моја колегиница рече да сте мене дуго знали и као човјека који се борио за српски језик у Црној Гори, а и дуго сте чекали посланика у Скупштини Црне Горе. Чекали сте више од 10 година и дочекали сте. Ево ме ту међу вама јер сам ја један од вас, јер сам ја оно што сте ви и представљају вас часно и поштено. Представљају вас онако како данас треба сваки прави Србин и сваки посланик српског народа да представља свој народ. Ишли смо ових дана, ми из руководства српских радикала, овде из Црне Горе, обилевали Црну Гору и, вјеруј-



те, у многа села залазили гдје одавно један политичар није зашао. И оно што мене радује, што ми буди радост у срцу, што сам у многим кућама на зиду видио високо подигнуту, тамо поред иконе крсне славе и распетога Христа, слику нашег војводе, нашег председника, проф. др Војислава Шешеља.

Ви сте малоприје чули да су говорници, који су говорили прије мене и наши славни гуслари помињали и Радована Карацића и Ратка Младића и Војислава Шешеља. А, на жалост, многи Срби, многи опозиционари, данас у Црној Гори не смију да их помињу. Ми ћемо их увијек помињати. Ми се не стидимо српских хероја, јер радикали штите традицију, штите историју и знају да цијене све родољубе, без обзира којој политичкој странци припадали, јер смо сви исто, сви исто страдамо - јер смо сви потомци славних предака. Ја се наддам да ми мој драги пријатељ, Вук Шћекић неће замјерити ако вечерас испричам једну симпатичну причу, везану за њега. То је било после оних студентских штрајкова у Никшићу. Ја сам дошао у Будву - био је предизборни митинг Српске радикалне странке. Тада смо ушли у општински парламент, освојили мандат, иако задуго нисмо били у Будви у општинском парламенту.

И, знате како, тешка су то времена била, поготово за нас студенте који смо се тада истакли у први план, који смо дигли свој глас против неправде која нас је задесила. И нећу вам говорити како ми је Вук Шћекић тада помогао. Он је пришао и после мог говора изљубио ме и честитао. Али, његова помоћ је још у нечему, нећу рећи у чему, како ми је и шта помогао. Ја сам се запрепастио. Кажем, човјека први пут видим, па откуд ви мени да помажете. Не знам, не разумијем, онако збуњен гледам. Он каже: „Па, не помаже ти Вук Шћекић. Помаже ти Српска радикална странка. И заиста, ја ову причу нисам вечерас испричао због Вука Шћекића, нити због себе самог, него да вам кажем какви су људи у Српској радикалној странци и Странци српских радикала. Све што раде, не раде ради себе. Све што раде, раде за своју странку, за добробит свога народа, за добробит Српства. А то данас у Хагу ради, а ми га овдје слиједимо, наш председник проф. др Војислав Шешељ.

И кад уђем у ову црногорску, злогласну Скупштину, вјерујте да ни један једини пут нисам ушао, нити провео један дан тамо, а да ме неко од посланика, и позиције и опозиције, није питао за Војислава Шешеља. Из опозиције мање бојажљиво то раде, а они из власти знају да ме узму под руку па овако, са стране, „Бога ти да те питам како је Шешељ”. До-

бро је и поздравио вас је све. Ето, драги пријатељи, шта ја да вама говорим о Војиславу Шешељу, ви видите да је овај говор спонтан, да нисам припремао. Синоћ сам мало бдио над „Идеологијом српског национализма”, Војовом најљепшом књигом, букваром православља и Српства. Хтио сам да издвојим једну реченицу коју бих, вечерас, у име њега, овдје вама саопштио, цитирао из те његове књиге. Листао сам, листао и тражио, и онда сам закључио да у тој књизи нема само једне добре реченице, која је кључна, која је носилац те књиге. Та цијела књига је добра, та књига је наш буквар и да сам и даље истрајавао у свој намери једино бих могао да вам донесем цијелу књигу од 1000 и нешто страница, а ја знам да је већина од вас у својим домовима има.

И, драги пријатељи, ви знате - нама је овдје у Црној Гори тешко. Знате кроз какве муке пролазимо и шта нам режим ради. Али, важно је да се нисмо уплашили. Важно је да у нама има воље и снаге за још много дуготрајних и муко-трпних борби. И није тачно да у Црној Гори нема Срба. Има Срба док је радикала. Има Срба док је истинских и правих православца.

Били смо у Андријевици. Отуда смо поручили - Слобода Шешељу! Андријевица је мала, али велика сала је била пуна, била је тијесна да прими све који су хтјели да дају подршку Војиславу Шешељу и да узвикну - Слобода Шешељу! Били смо у Плужинама. И Плужине су мале, али српске, и сала је опет била тијесна да прими људе који су хтјели да дају и који су дали подршку Војиславу Шешељу.

Били смо у Даниловграду. У Даниловграду мало Срба има, али је преко 450 људи дошло да подржи Војислава Шешеља и да кликне - Слобода Шешељу! И Радовићи су мали. И Тиват је мали. И ова сала је велика - а нису је многи прије избора могли напунити, односно нису је напунити. А вечерас су је радикали напунити. Па нека ми каже да ће радикали нестати из Црне Горе. Не! Вријеме радикала у Црној Гори долази. Ми смо данас дио најјаче опозиционе струје, Српске листе, у Скупштини Црне Горе. И не да смо њен помоћни дио, него смо један од носећих стубова Српске листе у Скупштини Црне Горе.

Ја као ваш посланик, тамо се не осјећам да сам један, што би Његош рекао „Сирак тужни без иђе икога”. Али нисам један. Нисам сирак тужни, иза мене стоји најјача странка на Балкану. Иза мене стоји Српска радикална странка и Странка српских радикала. И то ће ми давати снагу и вољу да се борим. Јер, вјерујте, није да сам умислио да сам нешто изнад осталих, али се осјећам више и љепше од свих посланика у Скупштини Црне Горе, због тога што сам радикал. Кад сам као студент, у Никшићу, и раније као средњошколац, и као дијете гледао и промишљао добро, увијек ми је та политика некако била примамљива. Али, могу вам рећи да сам дуго размишљао како, гдје и куд. Као дјетету ми се учрптао један једини политичар у свим оним бурним временима и запамтио сам једину, истинску и праву идеју. Запамтио сам лидера српства, лидера радикала Војислава Шешеља. И запамтио сам најсвјетлију идеју Велику Србију.

И, вјерујте, ето, радикал сам, у Скупштини сам посланик, па кажу радикалима је тешко. Није нам тешко, вјерујте. Слободно се шетамо Црном Гором. Улазимо у домове наших Срба. Будемо гостопримљиви, онако како је то својствено нашем народу, примљени и дочекани. Наш народ ко наш народ, увијек нам исприча нек занимљиву причу о Војиславу Шешељу. И кад смо тако ишли Црном Гором, просто да није било куће да неко није рекао: „Е, па, кад је код нас овдје долазио Војо, па ми сићели, па причали”, па се он шалио, па он рекао ово, па он рекао оно. Ево данас смо ми више и напредовали, живимо можда у неком слободнијем времену, него оном у ком су њега носили кроз Црну Гору. Ја вам кажем, ви то боље знате од мене, ја сам тада био дијете,

али, просто и мени дјелује данас несхватљиво како је Војислав Шешељ могао да уђе у скоро сваку српску кућу, да уђе у сваку српску породицу и да Војислава Шешеља, данас, српски народ познаје боље од било ког српског политичара у Црној Гори.

Мене то чуди, кажем само под знацима навода, а наравно да ме не чуди. Ви знате шта је Војислав Шешељ био, шта је сада и шта ће бити. Драга браћо, ево на крају нећу дужити. Ја сам одужио, али сам говорио мојим пријатељима скратите говоре на 3, на 5 минута, а они су сви окачили на дуго и на широко. То је разумљиво. Па не можемо ми у три минута сажети причу о нашем председнику др Војиславу Шешељу. Ја то стално понављам, како сам у Плужинама рекао, рекао сам у Андријевици, у Даноловграду. Рећи ћу вечерас и у Тивту. Када одете вечерас с овог скупа можете заборавити сву нашу причу. Али запамтите двије најљепше, двије најмилозвучније ријечи српског језика – Слобода Шешељу! Живио наш Војислав Шешељ! Живјела Велика Србија! Живјела јединствена, а не заједничка српска држава!

Хвала вам, браћо радикали. Хвала нашим гостима. Дабогда се у добру сретали, дабодга догодине у ове дане, а можда и прије, дочекали овдје, у Радовићима, у српским Радовићима, у српском Тивту, нашег председника, војводу проф. др Војислава Шешеља. Хвала Вам!

Све више је нас који идемо Шешељевим путем

На крају се присутнима обратио председник Странке српских радикала, господин Душко Секулић: Ја сам у веома незавидном положају јер сам слушајући људе који су говорили прије мене, управо остао без основних теза мог говора. Али хоћу да вам кажем да је читав мој политички живот и моје политичко усмјерење оцртао и нацртао управо др Војислав Шешељ. Од првог дана странке у Црној Гори, од формирања странке у Црној Гори, члан сам ове странке и данас имам посебну част да будем председник странке за Црну Гору - Странке српских радикала, која је идеолошки следбеник проф. др Војислава Шешеља. Оно што могу да кажем вечерас, овдје, да Странка српских радикала у Црној Гори, у овим тешким временима, у временима кад очекујемо доношење новог Устава мора бити снага која ће урадити све како би српски народ на овом простору опстао. Ми смо се договорили да у Српској радикалној странци, док год нас постоји сада у преферендумском времену мораторијум којим нећемо нападати ниједну странку која се борила за заједничку државу.

Ми ћемо у Црној Гори урадити све, онолико колико смо јаки, а чини ми се да смо све јачи, да српски народ добије, преко својих представника, преко Устава, своју заштиту. Оно што морам да вам кажем Српска радикална странка у Црној Гори и Српска радикална странка у Београду, су једине странке које смију да кажу одређене ствари. Они имају морално право, имају морала и имају онога што, чини ми се други и немају, довољно храбрости. У Црној Гори на власти је нацистички, фашисоиди режим. Нацистички због тога што је да нас као народ кренуо да га збрише са ових простора.

У Подгорици, на власти у државним органима, у врху државе стоје зликовци. То су људи који, не само да су колективно српски народ кренули да избришу и са историјских ових простора, него су буквално зликовци. Доћи ће до промјене политичких снага у Црној Гори, неко ће некада морати да проговоре ко је убио Душка Јовановића, неко ће некада морати да одговори које убио Павла Булатовића, неко ће некада морати да одговори ко је по Црној Гори посијао 38

нерасвијетљених убистава. Неко ће некада морати да одговори ко је и на који начин дозволио Тачија, ратног зликовца, да се шепури у Подгорици. Неко ће морати да одговара и зато што је усташког доглавника Месића поставио за почасног грађанина главног града Црне Горе. Неко ће морати да одговара и на ове најаве да ће Црна Гора, и власт Црне Горе, не народ, можда бити у прилици да прва признају независно Косово и Метохију.

Ти зликовци у својим злочинима више немају краја. Ми морамо у овом тренутку бити као један. Ако нас избаце из Устава, српски народ је препуштен судбини и тешким временима која предстоје. Морамо се бити заједно и као једно. Морамо се борити за своја права. И, наравно, морамо у своје редове прихватити и оне који нису Срби али осјећају да могу са нама да се изборе за поштенију Црну Гору. За праву Црну Гору која треба да живи и коју треба да оставимо младима. Управо због младе генерације. Управо због овога што треба да дође Војислав Шешељ који је наша икона пред читавим свијетом и пред другим народима. Др Војислав Шешељ је својим дјелом, својим чињењем и својом одбраном српства ушао у историју српског народа. Иако лично, ја од њега очекујем тек права дјела. А то су по доласку из Хага ломљење и мрвљење досовог режима. Мрвљење и ћерање оних зликоваца из Подгорице и ове власти.

И ја сањам и као што сви сањате да једног дана заједно са Војиславом Шешељем прославимо стварање једне државе. Једне државе у којој ће бити Црна Горе и Србија, Република Српска. Странка српских радикала и Српска радикална странка у Београду никада неће заборавити ни Републику Српску Крајину. Ниједан педаљ српске територије. Ми хоћемо да кажемо да се Српство у Црној Гори, а чини ми се, преко нас и највише нуди и хоћу да поздравим и да вас позовем да ћемо за десетак дана имати велику, величанствену као што је вечерас, трибину у Бару са насловом - Слобода Шешељу! Нећемо одустајати од ових трибина, од борбе за права Срба. Од борбе за права Војислава Шешеља. Са овог скупа проф. др нашем председнику Шешељу поручујемо има нас све више, у Црној Гори смо све јачи. Хвала људима који нису српски радикали а који су вечерас са нама. Они су наша браћа. Хвала представницима медија који су вечерас дошли да нас пропрате. А ја ћу да кажем на крају ове трибине оно што ми је у срцу - Слобода Шешељу!

Извјештај са трибине у Бару биће објављен у наредном броју „Велике Србије”.



Маровић, Ђукановић и Мугоша ујединили бизнис и политику

Политичко-мафијашки кланови

- *Политичко расипање Демократске партије социјалиста као и Социалдемократске партије је увелико одмакло. Већ и мање упућени грађани виде да се Демократска партија социјалиста подијелила на прецизно дефинисане интересне групе. Социалдемократска партија се дијели на пола, али се јача струја чврсто држи „тате“*

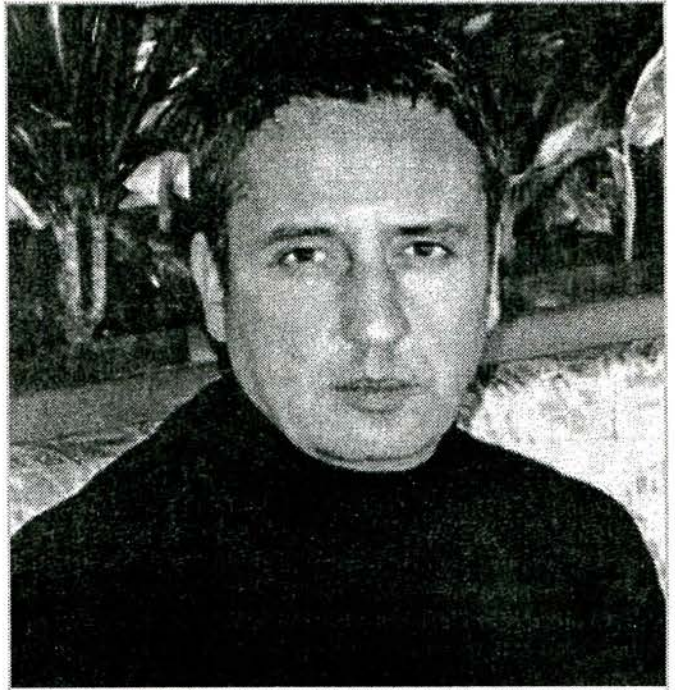
Пише: Душко Секулић

Политичко растакање Демократске партије социјалиста као и Социалдемократске партије је увелико одмакло. Већ и мање упућени грађани виде да се Демократска партија социјалиста подијелила на прецизно дефинисане интересне групе. Социалдемократска партија се дијели на пола, али се јача струја чврсто држи „тате“

Ђукановић

Демократска партија социјалиста, или боље речено посјед Мила Ђукановића, полако али сигурно почиње да се урушава. Како ствари стоје процес се одвија тако што се ова мамутско-мафијашка организација цијела на три интересне групе (интерес је био и остао основна идеологија ове странке).

Из повјерљивих извора блиских власти сазнајемо да Ђукановић као врховни политичко-мафијашки ауторитет препушта бар неке од понуда власти, као нпр. премијерско или предсједничко мјесто. С обзиром да му обје ове функције гарантују имунитет код европских органа гоњења. Његова тренутна ситуација није ни мало ружичаста.



Наиме, хапшење Драшковића у Њемачкој са циљем да буде свједок сарадник, искључиво против Ђукановића, тече по плану и последице хапшења Ђукановић може очекивати много раније него што се нада. Међутим, без обзира на чињеницу да је просто „одгурнут“ са важних „имунитетских“ функција и то од дојучерашњих ментора (Сједињених америчких држава, Европске Уније), Ђукановић се још чврсто држи стварних полуга моћи преко функције предсједника Демократске партије социјалиста. Уз помоћ ове функције Ђукановић контролише службу АНБ, као кључну у расподјели извора моћи у самом црногорском друштву. Ова партијска полиција има стварно велики утицај у читавом друштву тако да одлучује, не само о животу и смрти, већ и о побједнику свих досадашњих избора.

Могуће да је неко ирисне везе Ђукановића са Чекуом и Тачијем смајрао само бизнис везама, међу њим, истина је мало другачија. Чеку, Ђукановић и Тачи су по налогу организације Сједињених америчких држава постали велики иријашељи само и искључиво са једним циљем – наношење зла Србији и српском народу. Наравно, они су у међувремену, постали не само иријашељи и браћа по мржњи већ и бизнисмени које је ишпишио и амерички Конгрес.



Букановић преко власника и дилера банака контролише новчано тржиште Црне Горе као што до краја контролише и сваку значајнију приватизацију како би, по природи ствари, требао ове уносне послове да препусти ресорном министарству, као и Агенцији за приватизацију?! Што се тиче иностране помоћи и подршке Букановић је има у Албанији и косовским Албанцима јер јавно и отворено заговара самостално Косово. Ако се зна да је евентуално независно Косово и Метохија биолошка опасност и за самосталну Црну Гору, онда се само може претпостављати у каквим пословима и дилловима Букановић шурује са ратним злочинцима и терористима какви су Хашим Тачи и Агим Чеку.

Могуће да је неко присне везе Букановића са Чекуом и Тачијем сматрао само бизнис везама, међутим, истина је мало другачија. Чеку, Букановић и Тачи су по налогу организације Сједињених америчких држава постали велики пријатељи само и искључиво са једним циљем – наношење зла Србији и српском народу. Наравно, они су у међувремену, постали не само пријатељи и браћа по мржњи већ и бизнисмени које је штитио и амерички Конгрес.

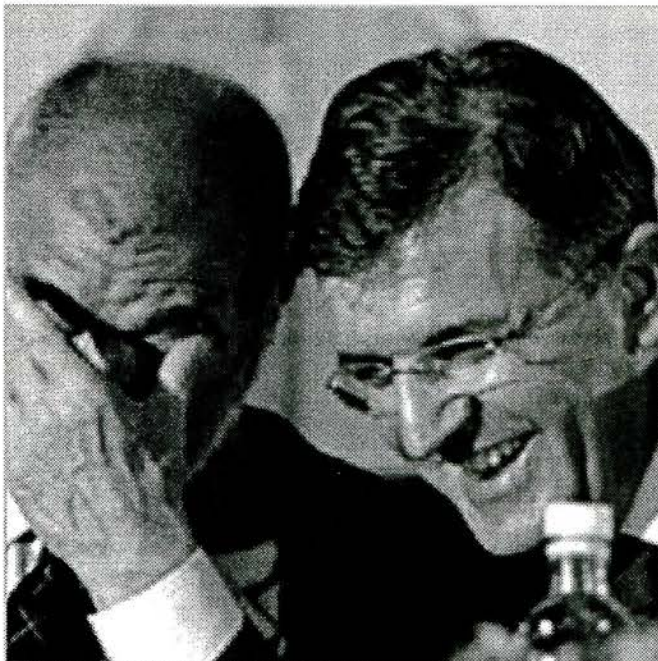
Букановића више не штити нико значајнији из свјетских центара моћи. Њега искључиво штите косовско-метохијски Албанци, јер су потпуно исти када се рачуна зло које су учинили српском народу.

Без обзира на слабљење спољнополитичке позиције Букановић се на унутрашњем плану држи још чврсто. За вријеме своје дуге владавине он је око себе створио чврст одбрамбени штит и заштиту у коју улазе како полиције (јавна и тајна), тако и финансијски моћни људи, полтрони са Универзитета Црне Горе као и најјачи мафијашки кланови који су под његовим директном или индиректном контролом.

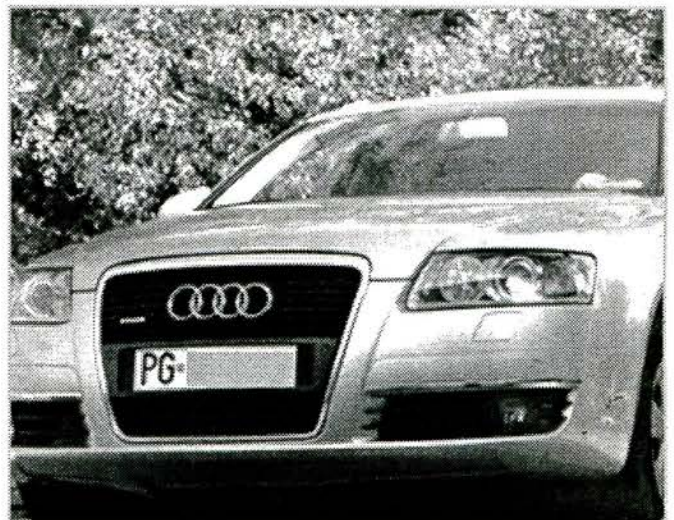
Без обзира на вјечиту жељу вјечитог Светозара Маровића да умјесто „другог“ буде „први“ као и представника крупног грађевинског капитала Миомира Мугоше, да Букановића што прије пошаљу у историју, он се чврсто држи обилазећи црногорске кафане, лумпујући до зоре.

Маровић

Светозар Маровић је завршио посао. Србија и Црна Гора више не постоје! Иако је био на челу ове државе понио се исто као и Стипе Месић, када је са мјеста првог човјека



Маровићу се испунила свака пољитичка (чијијај бизнис) жеља, осим једне. Никада у пољитици није био раван или испред Букановића, ња и кума Булавиовића.



Социјалистичке Федеративне Републике Југославије све учинио како би држава била уништена. Но, како ствари стоје Маровић је као и Букановић своје бављење „вођење народа“ добро уновчио и након принудног атерирања са високих државних функција, тако да Букановић, ових дана, отвара свој Универзитет, уложивши тричавих пет милиона евра, дотле Маровић најављује отварање „Медитеранског медицинског центра“, вриједности око педесетак милиона евра?!

Ако се зна да је плата Мила Букановића нешто око 750 евра, а Маровићу нешто мања, поставља се више него логично питање: откуд им ови силни милиони? То питање није само просто запрепашћење, већ спада у домен државне тајне. Онај ко упорно покуша да то питање постави на незгодно мјесто по својој прилици постаје мета за одстрел. Ми-

Доласком кућаца из Русије цијене некретности порасле су неколико пута али се Мугоша и ту сјајно сналази. Власник станаова, пословних простора, имања и плацева изузетно добро котира на пословној бази. Иза њега стоји моћан грађевински план састављен од врло полетних кадрова Демократске партије социјалиста какви су Дано Петровић, Челебић и други.

рис Јужне Америке из неких тешких времена. Но, ипак се треба подсетити неких афера везаних за Маровићеву политичку каријеру. Наравно, оних крупних.

У својој књизи „Правила ћутања“ Момир Булатовић је прецизно објаснио да је његов кум Свето Маровић шверцовао цигарете и тако „зарадио тричавих педесет милиона евра“ за посао који је „трајао“ неколико мјесеци!

Трајно остаје нерјешена енигма зашто Момир Булатовић као, тадашњи, први човек Црне Горе није пријавио и ухапсио господина Маровића. Да ли је разлог то што је кум светиња (на небу Бог, а на земљи кум), или због тога што је истовремено био трећи човек партије, или обоје заједно?

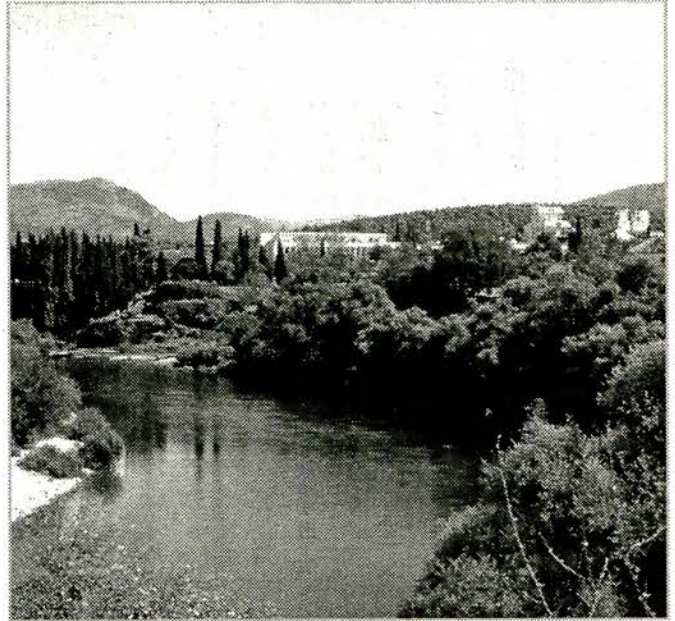
Маровићу се испунила свака политичка (читај бизнис) жеља, осим једне. Никада у политици није био раван или испред Ђукановића, па и кума Булатовића.

Његов клан, чија је централа у Будви, није занемарљив, али још није дорастао ономе кога предводи Мило Ђукановић, а у чијем је саставу Ацо Ђукановић, Веско Баровић, Брано Мићуновић, Станко Суботић, Душко Бан...

Мугоша

Миомир Мугоша, градоначелник Подгорице није најмлађи вођа интересне групе (клана) у Црној Гори, али је, по свему судећи, најперспективнији.

Он, у задње вријеме, прави и своју међународну каријеру проглашавајући Стјепана Месића, председника Хрватске, за почасног грађанина главног града Црне Горе. Без обзира што се Месић сво вријеме спрдао са наградом, Мугоша је остварио свој наум.



Док је Ђукановић чврсто везан за осовину Приштина – Тирана (а то је жеља америчке администрације – да Црна Гора буде дио интересне зоне велике Албаније), Маровић за дио италијанског подземног свијета, дотле је Мугоша избрао начин да подржава идеју и жељу Њемачке – да Црна Гора постане политичка цјелина са Хрватском.

Што се тиче политичке каријере, Мугоша тек најављује крајње домете, док се у пословима бизниса скоро изједначио са оним што су урадили Ђукановић и Маровић.

Према процјени америчке обавјештајне службе Ђукановић је зарадио, за 17-ак година колико је на власти, преко 500 милиона евра. Тај новац је уложио у свјетски престижне фирме.

Маровић је „зарадио“ нешто мање, иако је његов пројекат о „Медитеранском здравственом центру“ слика и прилика његове финансијске моћи.

Мугоша је одавно престао да се бави својом основном дјелатношћу, медицином, он сада хируршки увећава своју империју.

Доласком купаца из Русије цијене некретности порасле су неколико пута али се Мугоша и ту сјајно сналази. Власник станаова, пословних простора, имања и плацева изузетно добро котира на пословној бази. Иза њега стоји моћан грађевински план састављен од врло полетних кадрова Демократске партије социјалиста какви су Дано Петровић, Челебић и други.

Шта ће донијети будуће вријеме у односима ова три најмлађа црногорска клана, остаје да се види. Од њихове борбе, која постаје све видљивија, зависиће и многа политичка дешавања у Црној Гори. Иако међународне (не)прилике иду на руку градоначелнику Мугоши, на унутрашњем плану он, за сада, нема шанси иако је један од најутицајнијих и најбогатијих Црногораца у историји Црне Горе.

У обрачуну Европске Уније и Сједињених америчких држава Ђукановићу може да се догоди затвор (свједок сарадник Андрија Драшковић је, изгледа, почео да прича у италијанском затвору о Ђукановићевим мутним пословима). Тада би др Мугоша и његова „Стипе Месић“ опција избиле у први план!

Уосталом и Маровић је човек који је читавог живота желио прво мјесто. Упорно и стрпљиво гомилао богатство и окупљао свој клан.

Вријеме које долази рашчистиће све дилеме.

Подигнута оптужница против Станка Суботића

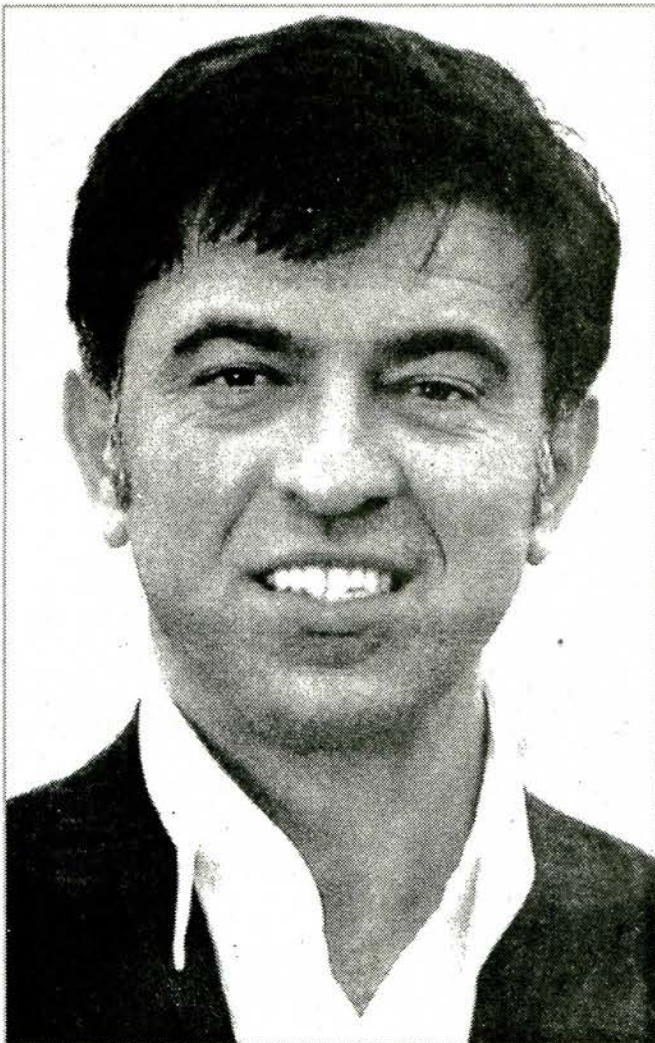
Цане долијао

• Прије двадесетак дана тужилаштво у Београду написало је потјерницу за Станком Суботићем – Цанетом. Осам њему блиских људи је ухапшено по предмету који је шифрован под именом „Мрежа“. У њом предмету стоји да је Цане са својом криминалном групом шверцовао дуван од 1995. до 1997. године. У овај прљави и криминални посао уљашени су и неки људи из органа државне власти

Пише: Душко Секулић

Потјерница за Станком Суботићем – Цанетом активрана је, а убрзо ће бити расписана и међународна коју ће извршавати и Интерпол. Цане је лични и пословни пријатељ са Милом Ђукановићем и Светозарем Маровићем. Они га неће ни покушати спашавати због тога што прије и изнад свега морају спашавати сами себе.

Прије двадесетак дана тужилаштво у Београду написало је потјерницу за Станком Суботићем – Цанетом. Осам њему блиских људи је ухапшено по предмету који је шифрован



под именом „Мрежа“. У том предмету стоји да је Цане са својом криминалном групом шверцовао дуван од 1995. до 1997. године. У овај прљави и криминални посао уљашени су и неки људи из органа државне власти.

Према процјенама агенција за „објелодањивање“ личног богатства Цане је проглашен за једног од најбогатијих Срба, иако је по свему судећи свој капитал зарадио криминалним пословима.

Оно што чињенице неумољиво говоре да је Цане своје богатство дијелећи профит са највишим државним функционерима Црне Горе – Ђукановићем и Маровићем, али исто тако да је прање тих пара био заједнички посао. Тако је Суботић купио дио острва „Свети Никола“, близу Будве, гдје планира да изгради марине, хотеле, виле, апартмане, ресторане. Тај дио острва раније је био у власништву извјесног Ђорђевића (бившег члана ЈУЛ-а), али он није могао добити дозволу за изградњу било чега јер су му Маровићеви људи објаснили „због девастације простора“. За разлику од Ђорђевића, Суботић се код ове трансакције пред црногорским властодршцима представио као наредбодавац. У пројекту за изградњу инфраструктуре вриједне око сто милиона евра Суботић је предвидио прављење моста који ће повезати Будву са острвом, у дужини од 600 метара. Пројекат је израдио француски архитекта, специјалиста за изградњу мостова,



Суботић је уз помоћ Ђукановића и Маровића купио и прву дигиталну телевизију у Црној Гори ИН телевизију, али и дио будванске луке гдје предвиђа да направи ходеле, ресторане – под и над водом, ноћне барове, шопинг центре, па и лично бродоградилниште за оправку луксузних јахти.

Слободан Радовановић, тужилац у Србији је ових дана изјавио да је хапшење Суботићеве групе само почетак расветљавања случаја „Мрежа” у коме је идентификовано чак пет криминалних група које су се бавиле шверцом дувана.



Жан Мишел Вилмот. Само преко овог пословног захвата Суботић несумњиво уз помоћ црногорске власти покушава да „опере” преко 150 милиона евра и да их на тај начин легално укључи у робно-новчане токове.

Ни ту није крај приче.

Најозбиљнији кандидат за куповину Дуванског комбината је управо Станко Суботић, док је на Светом Стефану купио плац на коме планира изградњу ексклузивног хотела са 40 апартмана.

Претпоставља се да је Цане већ купио хотел „Авалу” у Будви као суоснивач тајновите фирме „Беплер и Џејкобсон”.

Суботић је уз помоћ Ђукановића и Маровића купио и прву дигиталну телевизију у Црној Гори ИН телевизију, али и дио будванске луке гдје предвиђа да направи ходеле, ресторане – под и над водом, ноћне барове, шопинг центре, па и лично бродоградилниште за оправку луксузних јахти.

Слободан Радовановић, тужилац у Србији је ових дана изјавио да је хапшење Суботићеве групе само почетак расветљавања случаја „Мрежа” у коме је идентификовано чак пет криминалних група које су се бавиле шверцом дувана.

Иако постоје основане сумње да су ови криминалци повезани и са неким убиствима (Баца Стојиљковић...) то, за сада, тужилац Радовановић и не помиње, понајприје јер нема пуну политичку и полицијску заштиту.

Пријатељске бизнис везе Ђукановића, Суботића и Маровића нису од јуче. Присјетимо се фантомских фирми и

фантомских људи који су преко ноћи постојали и престајали да постоје али преко којих је Влада Црне Горе куповала чак и авионе. Тек касније Суботић је лаконски објаснио да је дао новац „црногорском руководству да купи авион”!

Док је био предсједник државне заједнице Маровић је наредио хитну приватизацију новинске куће „Борба” која се дуго година опирала да буде „приватизована”. Осим „Борбе”, и хиљаде киоска пословних зграда милионске вриједности Цане уз помоћ својих сарадника купује, као и ланац трафика „дувана”, тако да посједује највећу дистрибутивну продајну мрежу на Балкану.

Хапшење Андрије Драшковића у Њемачкој, а након тога изручење Италији, значи још један корак ка откривању злочиначког мафијашког удружења на челу са Суботићем, Ђукановићем и Маровићем.

Богатство Суботића мјери се стотинама милиона евра, тако да је не само богат човјек, већ и опасан са опасним и утицајним пријатељима какви су Станишић, Кертес, Милорад Вучелић и др.

На равнијем интервјуу за Телевизију Б 92 Суботић је јасно и гласно изговорио истину – да му је највиши државни врх у Црној Гори оличен у Ђукановићу и Маровићу веома близак. Чак је изјавио да је дио опљачканог новца употријебио финансирајући режиме Ђукановића и Ђинђића, а за свргавање власти Милошевића. Да апсурд буде већи, највећи дио плачке Суботић је остварио управо за вријеме Милошевићеве власти.

За сада кључ за отварање тајни око мафијашког удружења Суботића са Ђукановићем, Маровићем и многим другим, држи Андрија Драшковић који се већ налази у италијанском затвору.



Улога Русије у историји и будућности Срба

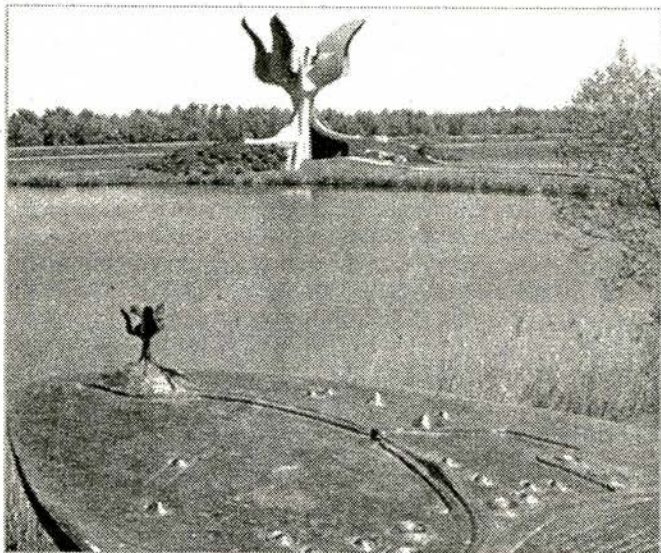
Руско „њет“ поново актуелно

• Вријеме од 1990. године са собом је донијело многе пошешкоће, сијрадања и понижења за српски народ. Међу њим, свако вријеме има своје лоше и добре особине. У њешким временима види се снага, исцрајносћ и мудросћ народа, али и појединаца. Проијеклих 17 година било је њешко али није било најишеже у историји нашег народа. Јер када би вагали њешкоће, сигурно би за највеће сијрадање изабрали Други свјетски рат

Пише: професор Божо Јеловац

Независна Држава Хрватска била је фабрика смрти, шиптарско дивљење у Метохији и Косову, бугарски злочини у старој Србији, мађарски фашисти у Бачкој, и на крају моћ главних покровитеља, Њемаца и Италијана, стварала је ужасну слику код поробљеног народа. Уз све тешкоће несрећу су чињели неодговорни чиниоци из народа.

Та несрећа није заобишла ни пљеваљски крај. Муслимански екстремисти огледајући се на Пачаризовце из Сјенице и Анту Павелића, кидисали су на своје православне комшије. Многи су говорили да им се указала „прилика“, да је то „нормално“ и „очекивано“. Али су постајали они који су даље видјели и више знали. У том узврелом пљеваљском лонцу маја 1941. године Махмут Кордић је изговорио пророчке ријечи: „Они овдашњи муслимани намјеравају ако у



Пљевља доћу усташе или Њемци да вас досељенике протјерају и вашу земљу и осталу имовину подијеле... Старосидиоци би постали чивчије као што су у турско вријеме били. Рекао сам им да се варају, да Москов неће то дозволити да постане турско и њемачко и да они не знају шта је Москов, а ја знам јер сам као турски војник са Швабом против Москва у Галицији..."

Ове ријечи изговорене од полуписменог човјека, земљорадника и надничара имају и данас смисла. Сличност између 1941, 1991. и 2007. године је велика. Страдање, отпор и разочарење је слика свих тешких времена. Губици и тешкоће су свакодневне али и жеља за слободом код искрених патриота; јер критеријуми за давање тих особина су разноврсни. Неки кажу да се за слободу треба борити без обзира на жртве, док постоје и мишљења да треба имати стрпљења и чекати пропаст окупатора. Једино они који помажу туђина из лажних интереса губе право да се нађу међу патриотама. И за данашњу кризу се може рећи да је слична и да има све

Тешко би било повјеровати да ће данашња шипранија дуго поштрајати, а посебно да ће бити вјечна. Пад свјетских шипрана се ближи и са њим правда за понижене и поробљене српске земље. Чују се одговори понижених и окованих Срба „диреба чекају, све је проишло, браћа ће помоћи“, али глас који никада није преварио и који је по вољи Бога живој јесије: „Москов неће даћи!“



три врсте људских мишљења и схватања. Једино што ова криза много дуже траје него неке претходне. Њој се са сигурношћу не може утврдити почетак, јер су узорци различити. Неки говоре да је почела још давне 1054. године са црквеним расколом и да има вјерски карактер, други да је почетак 1918. године и да је узрок српски промашај југословенство. Антикомунисти нишане на 1945. годину, док се комунисти бране да је почело све са вишепартијским системом 1990. године.

Јављају се и мишљења да треба прихватити папу и римокатоличанство и да не треба улазити у било какав сукоб са западним земљама. Комунисти, наравно, прижељкују диктатуру с тим да они буду власт. Али постоје и они који желе да сачувају вриједности српског народа, без обзира на тешкоће са којима се народ сусреће. Различити приступи кризи у ствари дају и различите предлоге решења. Дужина трајања кризе и противничка моћ створила је и слику код мно-

гих да је све изгубљено. Они који су уз туђина стали и из те сарадње корист извукли арогантно одбацују све приче о супростављању и о некој могућности да се српски народ уздигне.

Трећи који мисле да на Балкану није ништа завршено говоре да ће се Русија супроставити насртају западних земаља и да ће се Срби уздићи уз помоћ своје браће са истока. Зато кад се чује данас глас руских дипломата о одбијању плана за Косово и Метохију који је предложио фински дипломата, код угрожених се јављају различита мишљења. Маловјерни чекају да виде, продати тугују, а вјечити оптимисти славе.

Први свој став правдају са досадашњом руском слабошћу, али при том заборављају своју наивност и себичност, баш када су Руси у питању. Други су уплашени из више разлога. Први су у вријеме српског пропадања из братске крви вадиле корист. Сва своја имања стекли су захваљујући српском плачу и јауку. Они у својим причама негирају сваку причу да је Книн српски град, а да ће Цетиње и Београд бити опет у једној држави, са са посебном радошћу говоре да је с Приштином и Призреном завршено.

Међутим, нема сумње да све те приче причају из страха и да глас Русије није случајан. Они знају да су Срби све своје противнике оборили уз помоћ Бога и Руса и да ће се и са овим данашњим исто десити. Трећи се не колебају јер знају да ипак у свијету има пријатеља и да не може бити да један народ пропадне само зато што је бранио своје. За њих је увјек важило „Москов неће дати.“ Уз Руски глас допиру и гласови других поробљених народа који се исто тако надају у Васкрс Русије и у коначно успостављање праведног свјетског поретка.

Тешко би било повјеровати да ће данашња тиранија дуго потрајати, а посебно да ће бити вјечна. Пад свјетских тирана се ближи и са њим правда за понижене и поробљене српске земље. Чују се одговори понижених и окованих Срба „треба чекати, све је пропало, браћа ће помоћи“, али глас који никада није преварио и који је по вољи Бога живог јесте: „Москов неће дати!“



Мутна игра Покрета за промјене

Преваранти на дјелу

- Данас када се са свих страна чује посмртно опело ДПС-у зашине се нова замка за Србе у виду Покрета за промјене. Не може се рећи да ће ово бити последња превара, али је сигурно круна свим оним које су се десиле од 1918. године

Пише: професор Божо Јеловац

На политичкој сцени Црне Горе Покрет за промјене је „нова“ политичка организација. Међутим, по ономе шта раде и који су им циљеви ова политичка организација се ни по чему не разликује од комуниста који владају од 1945. године. Пресвучени комунисти желе да легализују оно што је силом наметнуто Црној Гори. Пошто се та легализација може извршити само на превару, онда су преваранти на потезу.

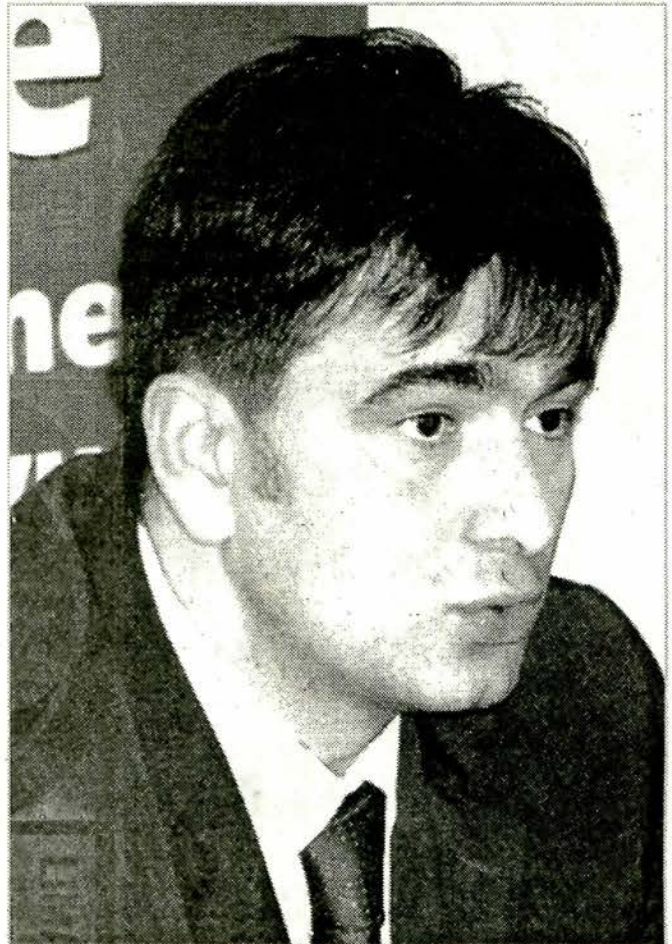
Узрок свих српских несрећа је најчешће наивност и неопрезност нашег народа. Ове двије особине вјероватно су настале из српског начина живота, гдје подлости и похлепе према другим народима нема. Преваре на које Срби често падају и због чега западају у трагичне суноврате увјек су добро маскиране. Посебно су обмане биле болне у двадесетом вијеку. Због њих су славне побједи из овог вијека претворене у српски пакао. Преваре од 1918. године нијесу престале до данас. И таман када народ једну обману уочи, тада ступају друге.

Данас када се са свих страна чује посмртно опело ДПС-у зашине се нова замка за Србе у виду Покрета за промјене. Не може се рећи да ће ово бити последња превара, али је сигурно круна свим оним које су се десиле од 1918. године.

Њихов наступ помирителца, избавитеља и праведног платише за изгубљене године под влашћу комуниста је прича уз помоћ које треба да постигну циљ. Јер ко не зна да су Срби у Црној Гори жедни правде, гладни хљеба и жељни мира у кући, и да их је најлакше на такве ријечи добити. Поред те слатке приче П. за промјене не напада тековине Комунистичке партије већ их жели увести на мала врата као стварност и реалне чињенице живота у Црној Гори.

Тзв. црногорска нација, тзв. Црногорски језик, тзв. црква, изнаопачена историја и почињени злочини за њих су реалност, или нешто што се није десило и о чему не треба причати. Тако у свом пропагандном предизборном програму они за главне смјернице своје владе поред осталог кажу: „Преиспитати кршење људских права од 1945. године“. Али у бојашњи тог циља кажу: „Покрет за промјене сматра да је било бројних случајева кршења људских права од 1945. године до данас, посебно у последњих седамнаест година“

Управо ови нови преваранти желе да сакрију злочине комуниста у Другом свјетском рату и од 1945. до 1990. године. Скривањем истине о злочинима они желе да сачувају недирнуто стабло Комунистичке партије и да на тај начин не прекину континуитет јединственог антисрпског програма у Црној Гори. То раде веома смишљено уз маску да је 17 година било теже од 50. Уз то они помињу 1945. годину и кршење



права како би обманули народ да они желе да на праве друштво у коме ће се правично односити према свима. Господе из Покрета за промјене би требала да знају да је око 7000 људи убијено без суда у Словенији и да је исто толико и више од тога убијено на исти начин у самој Црној Гори. Колико је људи прошло кроз комунистичке казамате, колико је убијено нерођене и рођене дјеце, као и друге нејачи. Шта је са скривеним гробовима, са порушеним споменицима, одузетом имовином и пору нацији“, „језику, „дркви“, историји јер, кад се одбаци и прихвати плод комунистичке шеним храмовима Српске православне цркве. Не бих волио да ме неко погрешно протумачи и да помисли да треба штити оне који су починили недјела у протеклих 17 година.

Али, и поред тога насилницима је потребна сагласност и других партија. Због тога Медојевић вјешито жели да пребаци тежину Усиава на изборе после Усиава. Тако ће ДПС осјоравати изборе, а Покрет изражити све док не створи код народа мишљење да су избори пречи од Усиава.

Због свега наведеног и много оног што се налази скривено у скутовима младих и старих комуниста – Покрет за промјене треба одбацити као што је и одбачен и њихов главни родоначелник Милован Ђилас. Све што је сила наметнула правда ће одијети и неће бити касно, него онда када за то буде вријеме.



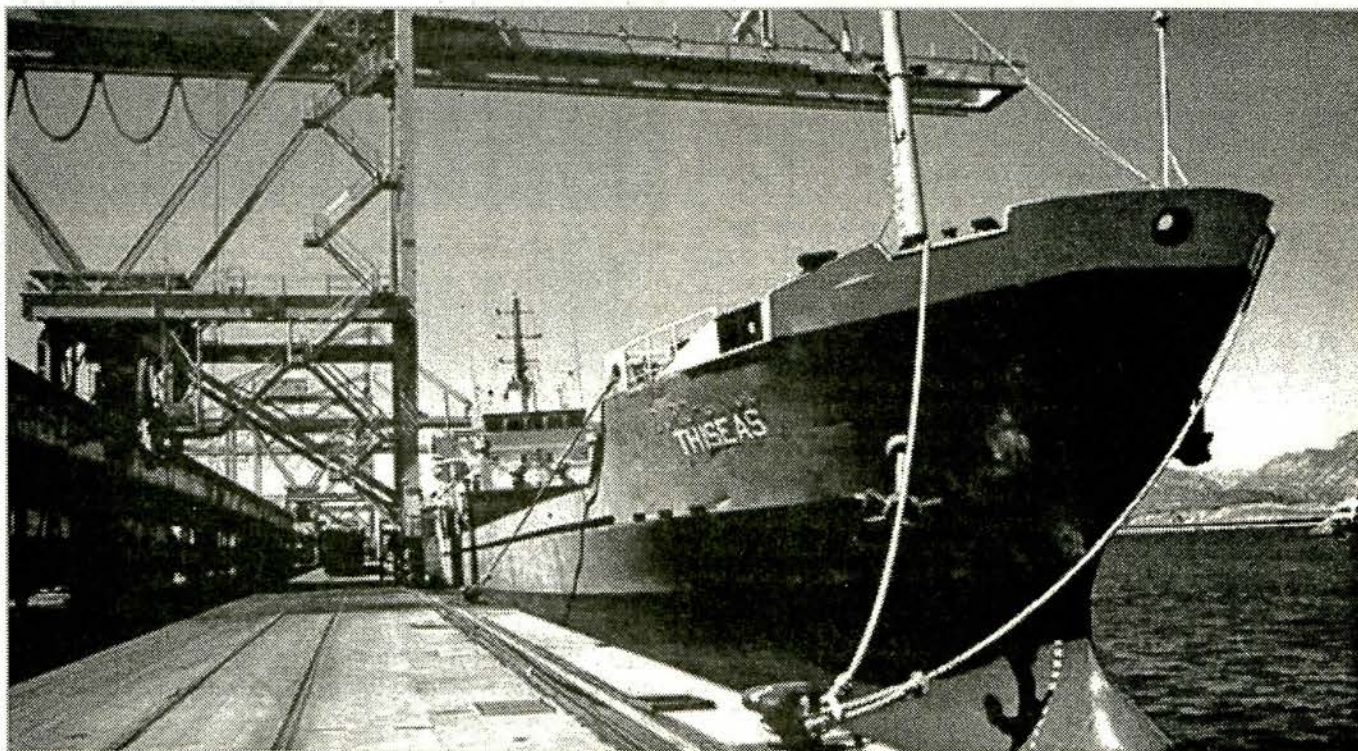
Али Покрет за промјене не чини само једну обману. У изношењу ставова око цркве они кажу: „...таком стању, нажалост, знатно су допринијели поједини црквени великодостојници, који су своју улогу схватили као мисионарску улогу преваспитања национално и државно изманипулисаних грађана.”

Према овим наводима поједини чланови цркве су криви што се врши злочин већ 66 година над вјерницима Српске православне цркве. Једина кривица тих људи је у томе што се разликује од својих прогонитеља. Међутим, може ли не-

ко из Покрета за промјене да каже постоји ли разлика између онога што су радили и причали митрополити 1847, 1905 – 1948. године и данас. Постоји, међутим, разлика у односу људи према цркви у Црној Гори, јер док је Његош слободно уз одушевљење народа пјевао о Косову, Милошу и Карађорђу, данашње владике због такве приче се каменују у Црној Гори. Разумљиво је да се људи и Покрет за промјене када се поништава или одбацује прича о „дрногорској нацији, цркви и језику”.

Посебна се превара спрема када је у питању Устав Црне Горе, јер се управо ту желе провући комунистички плодови. Међутим, свима је јасно да овај скупштински сазив не може донијети ваљан Устав, када се зна да је изабран вољом „полицијске палице”, а не вољом народа. Али, и поред тога насилницима је потребна сагласност и других партија. Због тога Медојевић вјешто жели да пребаци тежиште Устава на изборе послје Устава. Тако ће ДПС оспоравати изборе, а Покрет тражити све док не створи код народа мишљење да су избори пречи од Устава. Чим се то постигне ћутке ће се извршити легализација насиља у Црној Гори. Свакако то се неће десити ако се они који данас представљају Србе у Црној Гори не преваре и не пристану да учествују у овој игри Покрета за промјене и ДПС-а. Једноставно речено, ништа неће бити одрживо без прихватања цијелог народа. Слаткоречива прича Покрета за промјене само је мијењање начина комунистичке борбе да стигну до циља и мијењање „вучије” у „лисичију” политику.

Због свега наведеног и много оног што се налази скривено у скутовима младих и старих комуниста – Покрет за промјене треба одбацити као што је и одбачен и њихов главни родоначелник Милован Ђилас. Све што је сила наметнула правда ће одијети и неће бити касно, него онда када за то буде вријеме.



Предговор најновијој књизи

Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације

• *Кад год неки Србин пише о хрватству, не може се ослободити утиска стравичних јасеновачких кланица и крашких јама као масовних гробница. Међутим, и ту је потребна велика доза хладнокрвности и сумњичавости, јер су ти злочини приписани једном малом народу који је тешко страдао кроз историју, који је скоро потпуно уништен, а чији су остаци већ једва препознатљиви у преосталим сићушним чакавским енклавама*

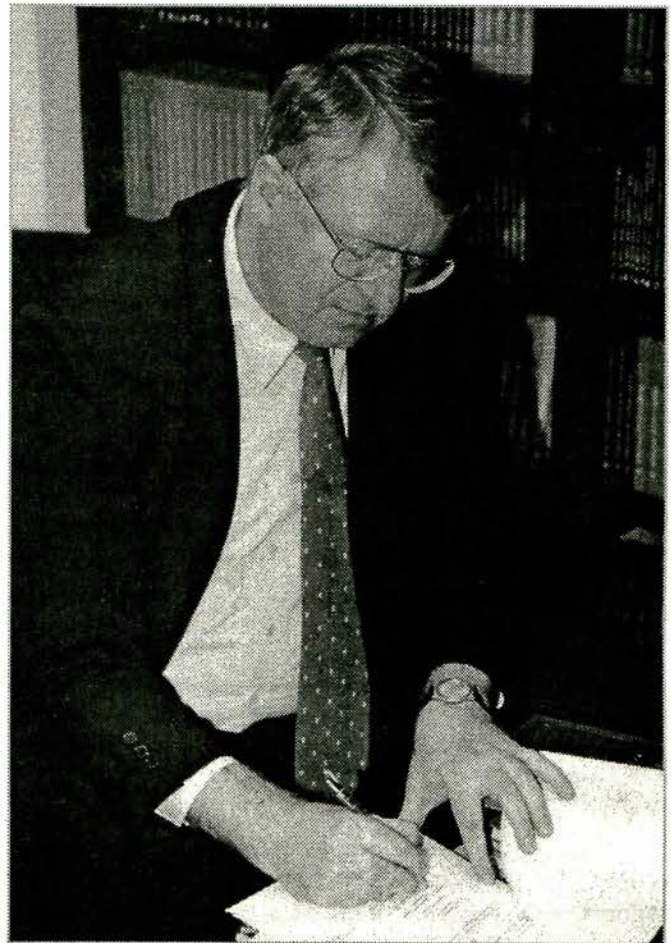
Пише: Проф. др Војислав Шешел

Писати на тему, која је од егзистенцијалног историјског значаја за српски народ и вјековима је обликовала нашу колективну судбину, захтијева улагање много напора да се аутор ослободи емоција и предрасуда, да пише трезвено, разложно, сталожено и аргументовано. Само тако се може објективно и непристрасно апсолвирати дефинисани проблем, а његова успешна обрада, поред сазнајно-научног аспекта, може имати својеврсну дјелатну снагу и подстицај на сасвим конкретне облике друштвеног понашања. При томе критеријум истинитости увјек мора доминирати над начелима корисности, потискивати пристрасност и непрекидно инсистирати на упорном преиспитивању постигнутог сазнања. Кад год неки Србин пише о хрватству, не може се ослободити утиска стравичних јасеновачких кланица и крашких јама као масовних гробница. Међутим, и ту је потребна велика доза хладнокрвности и сумњичаво-

Огроман број свјетских научника одавно је у својим научним радовима доказао да је Римокатоличка црква вјековима исцрпљено дјеловала као водећа свјетска злочиначка организација, лишена било каквих моралних скрупула и руковођена најогољенијим макијавелистичким принципима.

сти, јер су ти злочини приписани једном малом народу који је тешко страдао кроз историју, који је скоро потпуно уништен, а чији су остаци већ једва препознатљиви у преосталим сићушним чакавским енклавама. Главни извршиоци злочина над својом православном браћом махом су Срби католици, инструментализовани као слепо оруђе у рукама традиционалних српских непријатеља. Та велика истина више од једног вијека присутна је и препознатљива свуда око нас, али заправо још никад није систематски изложена. Дуго утамничење у хапском казамату за мене је представљало велики изазов да то покушам учинити.

Методолошки приступ у овој студији заснива се на чињеницама и премисама које су већ одавно утврђене, вишеструко провераване и потврђиване у историографији и политичкој теорији. Огроман број свјетских научника одавно је у



Данашњи „Хрватски народ“ вјештачка је креација Римокатоличке цркве, унапред замисљена као инструмент једног злочиначког пројекта, ушмељеног на то да се српски народ уништи уништавањем, истребљивањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао претерку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

својим научним радовима доказао да је Римокатоличка црква вјекovima истрајно дјеловала као водећа свјетска злочиначка организација, лишена било каквих моралних скрупула и руковођена најогољенијим макијавелистичким принципима. У својој жељи за универзалном свјетском доминацијом није се нимало устручавала да на најсуровији начин ликвидира појединце, друштвене групе и уништи цијеле народе, ако су јој стајали на путу и макар пасивно се супротстављали. То је прва премиса методолошког приступа. Друга представља чињеницу да је хрватски народ историјски заиста постојао, да је припадао словенском народном стаблу и имао сопствени језик, чакавски, изворно близак западнословенској језичкој групи. Трећа је премиса да је тај народ турским најездама скоро потпуно уништен и да се његово историјско име сачувало искључиво као обиљежје врло танког слоја феудалне властеле, коју су угарски владари једноставно преселили из угрожене и опустошене чакавске у страну, кајавску, средину. Феудална властела је тако постепено свој етнички назив наметала новостеченим кметовима. Четврта премиса казује да су међу данашњим „Хрватима” веома ријетки они који имају било каквог генетског додира са изворним хрватским становништвом. По свим историјским показатељима, њима је као Србима католицима хрватско име организованом акцијом Римокатоличке цркве наметнуто тек у другој половини деветнаестог вијека. Пету премису представља чињеница да су стотинама година „Хрвати” представљали инструмент Ватикана и разних западних сила у њиховој антисрпској најезди.

На основу тих пет премиса у склопу примјене методолошког приступа конституисао сам основну хипотезу, изражену већ кроз наслов студије. Данашњи „Хрватски народ” вјештачка је креација Римокатоличке цркве, унапред замисљена као инструмент једног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијањем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе. Пројекат није унапријед дат као готов и заокружен. Он је постепено сазријевао, имајући у првој фази илирску, а у другој југословенску опцију. Међутим, природа римокатоличких злочина над српским народом истовјетна је. Суштински се она не разликује током Првог и Другог свјетског рата и грађанских ратова у Југославији током деведесетих година.

Методолошки поступак је определијелила чињеница да постоји богата научна и публицистичка литература која исцрпно третира појединачне аспекте проблема. Зато ова студија није класично истраживачког карактера. Аутору није су била потребна истраживања по архивама и музејима. Истраживао сам већ објављена дјела и настојао да систематски обрадим њихове резултате у склопу унапред одређене тематике. При том сам проучавао четири врсте дјела: радове романтичарски настројених писаца хрватске памфлетске историографије, озбиљна научна дјела са израженим критичким приступом, дневнополитичку публицистику и јавне наступе истакнутих идеолога, као и публикације мемоар-

Истраживао сам већ објављена дјела и настојао да систематски обрадим њихове резултате у склопу унапред одређене тематике. При том сам проучавао четири врсте дјела: радове романтичарски настројених писаца хрватске памфлетске историографије, озбиљна научна дјела са израженим критичким приступом, дневнополитичку публицистику и јавне наступе истакнутих идеолога, као и публикације мемоарског

Да би се демократија сачувала људи се морају свесити на идиотизам просјечности, мора им се наметнути апастија и послушност, а њазња заокућити периферним збивањима, сензацијама и силејкама.

ског карактера. Свака анализа текста је такође морала бити критички интонирана и непристрасно елаборисана. У ову студију сам укомпоновао опширне цитате из проучаваних дела. Због аутентичности ауторских ставова чинило ми се да је примјереније прецизно цитирање него препричавање. Кроз препричавање не бих могао да избјегнем сопствену субјективну интерпретацију. Наравно, и сам избор цитата увјек мора бити субјективан, али се надам да они својом упечатљивошћу довољно потискују негативни утисак субјективности селекције. Чињенице су морале да потискују емоције, али и саме да буду преиспитиване поређењем њихове интерпретације од стране различитих аутора. Наравно, нијесу могла бити обухваћена сва расположива дјела, па сам настојао да одаберем најквалитетнија, најрепрезентативнија и најрелевантнија. Колико сам у томе успио није моје да просуђујем, јер свака селекција неминовно носи лични печат оног ко је проводи, мотивисаног сасвим одређеним циљем. Рачунам на беспощедну и аргументовану научну критику.

Унапријед проблем по себи представља хрватска памфлетистичка историографија, актуелна политичка публицистика и мемоарска грађа. Све је то максимално идеологизовано у функцији основне римокатоличке доктрине. Њима иде на руку и данашњи поглед на свијет креатора глобализма који су Србе жигосали као свјетски проблем, а сврстали се на страну традиционалних српских непријатеља представљајући их као оличење правде и правичности. При сваком покушају преиспитивања наметнутих идеолошких образаца и квазиетичких вриједности можемо сагледати колико се воља за моћ преобликовала у контролу људског ума и успјела да своју тоталитарну природу представи као највише демократско достигнуће. Постоји проблем вештачког обликовања људске мисли и начина разумијевања стварности кроз функционисање западних демократских система, како би се што лакше одржала на власти постојећа свјетска финансијска и политичка елита, а при томе сачувала и проширила све своје привилегије. То систематско обликовање се врши контролом главних медија и усавршеним средствима манипулације, у оквиру глобалног медијског поретка којим доминирају најјаче индустријске силе и њихове мастодонтске корпорације. Одсуство сваке контроле над њиховим манипулативним техникама и пропагандним пројектима правда се начелом слободе штампе. Јавни и закулисни центри моћи не трпе никакву алтернативу нити диверсификацију приступа медијима, изворима информисања, проверавање чињеница итд. Медији су једноставно сфера у којој нема никакве демократизације, а сваки захтјев да се она као процес и на том пољу покрене најгорченије се на нож дочекује од америчких центара политичке и финансијске моћи, као доминантних у данашњем свијету.

Идеализована слика западне демократије медије представља као поуздане и свеprisутне, пркосне и тврдоглаве, до заједљивости критички расположене и непоткупљиве, актере политичког процеса који пожртвовано чувају слободу говора и обезбјеђују право грађана да буду о свему обавештени. Али кад се дирне у окоштале идеолошке стереотипе и доктринарне предрасуде, непоћудног гомила одмах френетично оптужује за „говор мржње” и замјеном теза он постаје извор нетрпелјивости. Медији на Западу никада нису били неслободнији и политички инструментализованији.

Уосталом, демократија је увјек била пошталица „за код куће”. На међународној сцени, у односима између великих и малих држава, никада се није покушавао створити ни привид демократијичности. Само пријетње, ујене језик ултиматума.



Владари свијета и њихове полуконспиративне централе убијеђени су да је криза демократије проузроковала њеним неумјереностима. Да би се демократија сачувала људи се морају свести на идиотизам просјечности, мора мора им се наметнути апатија и послушност, а пажња заокупити периферним збивањима, сензацијама и сплеткама. Огромна већина грађана угрожава демократију тако што се супроставља њеној инструментализацији и крајњој формализацији од стране политичке елите, привредних корпорација и најснажнијих финансијских институција. Уосталом, демократија је увјек била пошталица „за код куће”. На међународној сцени, у односима између великих и малих држава, никада се није покушавао створити ни привид демократијичности. Само пријетње, ујене језик ултиматума.

Наравно да сам свјестан ограничене вјеродостојности сваког личног свједочења и крајње субјективности мемоарске грађе. Писац аутобиографског списа сопствена животна искуства и виђење историјских збивања којима је присуствовао или чији је важан актер био, не може а да не усмјери према одређеном циљу. Тако се теолошки приступ најчешће своди на потребу да се сопствена улога прикаже у што љепшем свијетлу, да се накнадно оправдају одређени поступци или конструише варијанта рационализације укупног сопственог понашања. Тако свако раније стечено искуство поприма актуелни смисао, а реконструкција историјског догађаја практичну, односно употребну политичку вриједност. При том се накнадно настоји логички повезати и оно што је избијало потпуно спонтано, искрсавало сасвим неочекивано и, по првобитној рецепцији, реметило нормални ток одређеног процеса. Оно што је раније било потпуно непредвидљиво сад се третира као једино могући и природан исход. Сад кад се напокон исход зна, одједном су свима јасни и смисао и сврха догађаја, као и њихово узрочно-последично ситуирање у друштвену и историјску цјелину. Сваки реализовани аутобиографски пројекат више је акт садашњег политичког дјеловања него саставна компонента претходних и описиваних. Уз то је резултат преиспитивања сопствене улоге у жељи да се она уљепша, оправда или одбрани. И увјек се то чини на вриједносним постулатима садашњице који одређују накнадни концепцијски оквир који мемоа-

риста слиједи. Нема ту никакве спонтане аутентичности, коју могу пружити дневничке бјелешке, али се зато може пружити јединственост и цјеловитост погледа, кохерентност излагања и логична конзистентност сопственог става. Прегледност цјелине се постиже и на рачун отворености, непосредности и објективности.

Писац мемоара увек нешто прикрива јер је њему апологија сопствене личности по природи ствари важнија од истине. Многи су благовремено крали документарну грађу, аутентична свједочанства о стварним догађајима, да би им накнадним ексклузивним тумачењем улили лични печат. Зато је увјек важније оно што аутор мемоарског списа прећуткује од онога што на сва звона разглашава. Износе они у јавност мањи или већи дио истине, али никада и цјелу истину. За цјеловиту истину увјек је важније оно прећутано од изреченог. Али сваком аутобиографијом човјек непогрешиво свједочи о себи и својој личности, а критичким анализирањем написаног лакше се продире до сакривеног. Нови квалитет вриједности доноси упоредно мемоарско свједочење више актера истог политичког историјског збивања, поготово кад су они припадали супростављеним странама. Тамо гдје су им фактографски исказали и анализе подударни, постигнут је врло висок степен истинитости, док је у случају крајњег разилажења ставова и тумачења, опет имамо на располагању драгоцјену подлогу за непристрасно критичко проучавање.

Управо у том свијетлу треба посматрати аутобиографске списе хрватских националних идеолога, посебно Стјепана Месића, Анте Павелића и Фрање Туђмана. Није нимало случајно што је у оквиру свог главног дјела, по узору на Адолфа Хитлера, Туђман компоновао аутобиографску прозу и идеолошку студију, стављајући тако себе у епицентар историјских збивања и представљајући се као њихов врхунски креатор.

Ову студију сам писао кроз пуне четири године хашког заточеништва. Све цитиране књиге и многе из којих цитате нисам вадио, доносила ми је у Хаг моја супруга Јадранка Шешел. Поред дјела из моје личне библиотеке, која сам деценијама тематски прикуљао, Љиљана Михајловић и Филип Стојановић савјесно и педантно су им проналазили и фотокопирани бројна стара издања, до којих је прилично тешко доћи. На рукопису завршавам рад данас, кад улазим у нову фазу моје хашке борбе, потенцијално судбоносну. Више од хиљаду страна руком писаног текста оставио сам на чување у централу Српске радикалне странке у Београду. Жао ми је ако су се приликом прекуцавања поткрале грешке у именима појединих историјских личности или датумима одређених збивања.

Ову студију сам писао кроз пуне четири године хашког заточеништва. Све цитиране књиге и многе из којих цитате нисам вадио, доносила ми је у Хаг моја супруга Јадранка Шешел. Поред дјела из моје личне библиотеке, која сам деценијама прикуљао, Љиљана Михајловић и Филип Стојановић савјесно и педантно су им проналазили и фотокопирани бројна стара издања, до којих је прилично тешко доћи. На рукопису завршавам рад данас, кад улазим у нову фазу моје хашке борбе, потенцијално судбоносну. Више од хиљаду страна руком писаног текста оставио сам на чување у централу Српске радикалне странке у Београду. Жао ми је ако су се приликом прекуцавања поткрале грешке у именима појединих историјских личности или датумима одређених збивања.

Владимир Вуковић, новоизабрани предсједник Општинског одбора Странке српских радикала у Подгорици, за „Велику Србију”

Поносан сам што сам српски националиста

- *Бити радикал значи бити оригиналан, чиста образа и руку, и прије свега бити искрен према народу који те гласа*

Разговарао: Славко Влаховић

- **Господине Вуковићу, шта Вас је определијело да постанете члан Странке српских радикала?**

Са поносом истичем да сам националиста, српски националиста. Главни разлог мог чланства у Странци српских радикала лежи у чињеници да је то политичка организација са најизраженијим патриотским профилем. Самим тим одлука ми је била лака. Било је довољно послушати срце, а онда је одговор један и без алтернативе – Странка српских радикала. Част ми је бити у реду са истинским борцима за права Срба на чијем челу је људска, интелектуална и патриотска громада – Војислав Шешељ. Ето, то су неке ствари које те једноставно учине радикалом.

- **Шта је то што радикале разликује од осталих политичара у Црној Гори и Србији?**

Сви они би радо били као ми, али нико од њих није спреман да плати цијену родољубља која је, поготово оvdје на Балкану, веома висока. Достојанство се не може купити – оно се наслеђује од предака, а ми смо једини знали и хитјели чуити завјет наших прадрједова.

Ако бих ја Вас питао шта нас чини сличним са осталима на политичкој сцени, сигуран сам да не би пронашли никакву сличност. Бити радикал значи бити оригиналан, чиста образа и руку, и прије свега бити искрен према народу који те гласа. Разлике између политичара на власти у Србији и Црној Гори скоро да нема – готово сви до једног су изгубљене душе које је неко купио и као такви су за једнократну употребу. Сви они би радо били као ми, али нико од њих није спреман да плати цијену родољубља која је, поготово оvdје на Балкану, веома висока. Достојанство се не може купити – оно се наслеђује од предака, а ми смо једини знали и хитјели чути завјет наших прадрједова.

Изговарамо гласно аманет оних који су ову земљу правили и предали нам је у наследство. Тако ће бити увијек. Данас се већина политичара бави овим послом зарад своје користи – ми то радимо радикално другачије из обавезе према народу ком припадамо. Цијена таквог дјеловања је велика, али сатисфакција нам је све веће повјерење обичних људи који, када треба, осјете нашу величину, како политичку, тако и моралну. И коначно, једини смо помирили и ујединили политику и морал. То је наше правило и наша снага.



Најбитније ми је да својим радом будем задовољан

- **Недавно сте изабрани за предсједника Општинског одбора Странке српских радикала у Подгорици. Пред вама је много посла?**

Људи из Странке су имали повјерења у мене и хвала им. За је мене обавеза више да посао урадим како се од мене очекује, али најбитније ми је да својим радом будем задовољан.

Људи из странке су имали повјерења у мене и хвала им. За мене је обавеза више да посао урадим како се од мене очекује, али ми је најбитније да својим радом будем задовољан. Прихватио сам предлог колега из странке и из обавезе према мом сину који је још мали. Желим да дјелујем политички и да уз помоћ људи око мене стварам бољу будућност нашој дјечи.

Осјећам обавезу и одговорност према човјеку кога су утамничили у Хагу, према нашем војводи Шешељу. Мали број људи још увјек није схватио жртву коју он полаже пред историјом у име свих нас.

Прихватио сам предлог колега из странке и из обавезе према мом сину који је још мали. Желим да дјелујем политички и да уз помоћ људи око мене стварамо бољу будућност нашој дјечи.

Просто као Србин у Црној Гори не желим да сједим скрштених руку док неки покушавају да ми промијене име, историју и обичаје.

Осјећам обавезу и одговорност према човјеку кога су утамничили у Хагу, према нашем др Војиславу Шешељу. Мали број људи још увјек није схватио жртву коју он полаже пред историјом у име свих нас.

Покушаћемо да им објаснимо. Свјестан сам свега онога што ме чека, али идем даље. Не бојим се посла и уморан сам када ништа не радим. Мотив постоји, тако да очекујем најбољи резултат.

Наши гласачи ће бити до сада неопредјелени, незадовољни и разочарани

- **Колико простора имају радикали за дјеловање у Подгорици с обзиром да и власт и дио српских опозиционих странака имају јака упоришта у бирачком тијелу Подгорице?**

Подгорица је највећи град у Црној Гори. Ако погледамо изборе који су иза нас слободан сам рећи да је и најопозиционији град. То је податак који ми улива наду да ће Странка српских радикала за кратко вријеме постати респектабилан фактор на политичкој сцени. Сви ми добро знамо како власт долази до гласова. Велики дио људи који гласа, конкретно Демократску партију социјалиста, чини то неискрено из интереса, или из страха. Треба пробудити народ из латаргије у коју их је бацила оваква политика однарођене власти. Збиља, искрено мислим да и опозиција треба да буде боље организована, јер власт је катастрофално лоша.

Што се тиче опозиције у нама увјек имају савезника за акцију и дјеловање. Простора има за све нас у Српској листи, само што смо ми тренутно у најбољој позицији – из разлога што су наши будући бирачи они неодлучни и људи који су разочарани политиком некада најјаче опозиционе странке – Социјалистичке народне партије. Чињеница да сваки даном имамо све више нових чланова, баш из тих редова, даје ми слободу да размислишам овако.

Спој младости и искуства

- **Шта планирате урадити у наредном периоду?**

Прво и основно је да ћемо учинити све да наш рејтинг у Подгорици подигнемо на већи ниво. За почетак је планиран дијалог са члановима и формирање јаког Општинског одбора Странке српских радикала. Од нас самих зависи колико ћемо успјети у свему томе, али очекујем и реакцију друге стране са својом машинеријом. Можемо бити добар примјер како им се треба супротставити. Мислим, наравно, на владајуће странке. Они су дефинитивно неко од кога не треба имати страх јер су небројено пута показали да су рањиви, поготово овдје у Подгорици. У странци сам изнио мишљење да треба пружити шансу млађим структурама Странке за рад на терену. Наравно, све уз подршку наших старих активиста чије искуство нам је потребно и без којих не можемо. Спој младости и искуства ће несумњиво донијети успјех и то ћете видјети врло брзо. Општински одбор Странке српских радикала у Подгорици ће бити носилац свих странач-

ких активности. Покренућемо низ акција и очекујемо учешће и других опозиционих странака у томе. Судбоносно је да очувамо јединство унутар српског народа у Црној Гори и апелујемо овом приликом на то.

Вријеме је савезник радикала у Црној Гори

- **Како видите будућност радикала у Црној Гори?**

Српска радикална странка је најјача странка међу Србијама. Ако пођемо од тога да је Црна Гора стара српска земља онда нема разлога да не будемо оптимисти. Ово што се тренутно дешава у Црној Гори је период који ће врло брзо проћи, јер је пројекат независне државе сам по себи неискрен и неодржив. У сваком случају вријеме ради за нас и оно је наш савезник. Ми смо Странка која се увјек као феникс усправи из пепела када је најтеже. Што се тиче наше политичке будућности – безбрижан сам.

Др Војислав Шешељ ће брзо изаћи на слободу, али ће неки на политичко сметлиште

- **Странка српских радикала је у претходна два мјесеца одржала низ трибина подршке др Војиславу Шешељу. Можемо ли очекивати сличну трибину у Подгорици?**

Да! У току је акција организовања трибина у градовима Црне Горе, мада бих ја рекао да су то спонтане реакције људи који поштују дјело нашег предједника. Све сале у којима смо до сада боравили биле су пуне слободоумних људи који су на прави начин послали поруку – Слобода Шешељу. То су тренуци када смо сви скупа са нашим Војводом и када је он са нама. Збиља су величанствени сви ти тренуци дружења са људима који сви не мисле политички као ми, али су ту јер је војвода Шешељ све нас задужио да барем и на тај начин кажемо НЕ тиранији коју спроводе инквизитори новог свјетског поретка. Просто смо принуђени да овако дјелујемо, јер власт ни у Србији ни у Црној Гори није прстом макла да се за Шешеља и његову слободу нешто уради. Не одговара ни овим овдје ни оним тамо величина какав је др Шешељ. Остаје нам нада да ће предједник врло брзо изаћи на слободу коју заслужује, па ће неки на политичко сметлиште јер су га одавно заслужили. Поразна је чињеница да у Хашком казамату као Србин немаш реакцију своје државе на сваку ону неправду која је Шешељу учињена. На сву срећу народ није шачица продатих политичара. Држава је срце сваког часног Србина које куца за сву нашу браћу која у Хагу бране наше име и наш национални понос. Брани се у Хагу и наша историја и наше право да као Срби полагамо право на наше светиње, а једна од њих је Косово и Метохија. Свакако да ће Општински одбор на чијим сам челу сличне акције организовати и овдје у Подгорици. Планирамо да организујемо и промоцију нове књиге др Шешеља *Римокатолички злочинци пројекат већничке Хрватске нације*, тако да у сваком случају врло брзо можете очекивати и неку пуну салу у Подгорици.

У току је акција организовања трибина у градовима Црне Горе, мада бих ја рекао да су то спонтане реакције људи који поштују дјело нашег предједника. Све сале у којима смо до сада боравили биле су пуне слободоумних људи који су на прави начин послали поруку – Слобода Шешељу. То су тренуци када смо сви скупа са нашим Војводом и када је он са нама. Збиља су величанствени сви ти тренуци дружења са људима који сви не мисле политички као ми, али су ту јер је војвода Шешељ све нас задужио да барем и на тај начин кажемо НЕ тиранији коју спроводе инквизитори новог свјетског поретка.

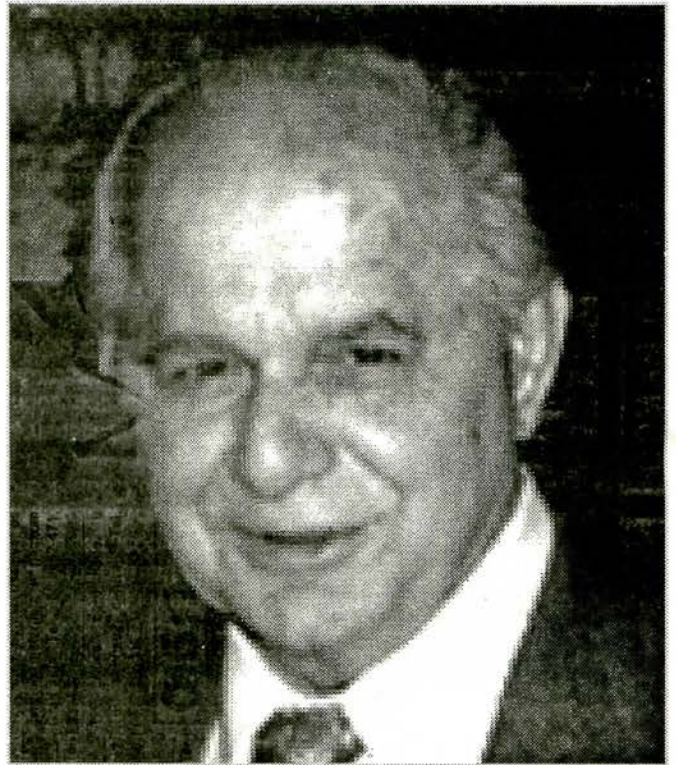
Мијат Шуковић – праобразац квазинаучника

У цара Тројана козије уши (2)

- *Антички биограф Плућарх би имао јуне руке јосла да ойише наше квазинаучнике, лажној владу и многе полићиканће на јавној сцени Црне Горе*

Пише: Радивоје Меденица

Мијатологија је негација права, што сваког дана можемо видјети у правној пракси наших судова, а ових дана смо се освједочили како је један од Мијатових експерата, који је радио на актуелном и спорном „експертском“ Уставу Славко Лукић неславно окончао своју универзитетску професорску каријеру. А да зло буде веће можемо пратити силазну линију нашег посрнућа које се односи на уставно право. Некада је и то добро. Знамо како је у Уставном суду Црне Горе ведрио и облачио Мијат Шуковић, потом Благота Митрић, а до ових дана уставно право предавао је на Универзитету Црне Горе неславни Славко Лукић. Оваквих вјероватно у Црној Гори има још јер не смијемо сметнути с ума ни националну бруку која се догодила на Универзитету у Крагујевцу у којој су учествовали професори, асистенти и службеници Правног факултета. Као да се ништа на нашем правничком небу није измијенило од оних година када је славни и велики пријатељ српског народа др Арчибалд Рајс у својој (посмртно објављеној) књизи, 1929. године написао - чујте Срби, чувајте се себе. Скренуо је тада пажњу на то како се на нашим универзитетима могу стицати академска звања. Није с горега напоменути да је он тада посебно ошинуо по политичком моралу тадашњих политичара, а изгледа да се ништа није промијенило ни до данас. Јер, Мијат као један од водећих политичара у СФРЈ (а морала се растројити кад су је такви водили!), на више мјеста у својим „научним“ радовима говори о политичком моралу: ко о чему, баба о уштитцима (остало се подразумијева). За чудо да су се наши правници као што смо напријед видјели бавили филозофијом морала, а треба посебно подцртати да о односу морала и права у Црној Гори нико није говорио од 1871. године када је преведена и објављена на Цетињу књига Лудвига Гумпловица „морал и право“. За све то вријеме имамо само усамљену појаву Марка Миљанова који је објавио своје чувен „Примјере чојства и јунаштва“. Не би се баш рекло да се потомци много држе Маркових примјера, изгледа да су они само усамљени, ендемски случајеви, о чему свједочи скорије објављена књига Герхарда Геземана „Чојство и јунаштво старих Црногораца“, која је репринт издања из 1966. године, али је потпуно осакаћена. Мијат се позива на ову књигу – па зато да мало појаснимо: иако је сада вјероват-



но најскупља књига у црногорским књижарама, јер у тврдом повезу кошта 80 евра, а у луксузном чак 380 евра, издавачи су због само њима познатих разлога избацили девет страница предговора које је написао преводилац Радосав Меденица, избачено је прво поглавље аутора Герхарда Геземана, као и три задња поглавља. Овако осакаћену књигу имају на употребу читаоци који би требало првенствено да се подсјете и кроз њу на поруке Марка Миљанова, првенствено о патријархалном моралу њихових предака.

Пошто је Мијат 1994. године на напријед поменутом скупу 29. и 30. септембра у Црногорској академији наука увео политику у ову високу научну институцију око њега се створио један интелектуални „кружок“ који је све учинио да разбије бившу СРЈ. Мијат у томе предњачи пишући у разним

Мијатологија је негација права, што сваког дана можемо видјети у правној пракси наших судова, а ових дана смо се освједочили како је један од Мијатових експерата, који је радио на актуелном и спорном „експертском“ Уставу Славко Лукић неславно окончао своју универзитетску професорску каријеру. А да зло буде веће можемо пратити силазну линију нашег посрнућа које се односи на уставно право.

Обећали смо да ћемо на Мијатџовом случају објаснити како дјелује комплекс инфериорности у расрбљавању Петра II Петровића Његоша, којега Мијат и њему слични лилипућански духови покушавају да ревидирају, чинећи исто и са Вуком Караџићем. Ову ревизију прво је покушао, а ко би други него протува, Савић Марковић - Штедимлија, који је хтио да полемиче са владиком Николајем Велимировићем, Браниславом Петронијевићем и Исидором Секулић и најавио књижу под називом „Његош”, у Загребу 1936. године.

листовима и часописима организујући скуп 1995. године са истом тематиком и полемичући са разним ауторима да би се све ово што можемо да означимо као дефинитивни удар у темеље СРЈ завршило на скупу Југославија на размеђу епоха, у Црногорској академији наука, опет (симболично)!, 29. и 30. септембра 1999, тачно пет година послје оног иницијалног. Шта је све претходило овом скупу и шта иза њега потом слиједи, вјероватно ће требати да одговори тим научника будућег одјељења Српске академије наука у Подгорици, састављено од више струка. Јер, тешко да се може у једном овако скромном чланку описати макар и овај задњи скуп из 1999. године зато што је материјал објављен на 560 страница великог формата, али зато можемо да разумијемо због чега се Црногорска академија наука и умјетности, посебно њено одјељење друштвених наука, онако понашала свих критичних година нашег друштвеног посрнућа, ако цитирамо само један пасус из поздравне ријечи тадашњег председника академије, академика Драгутина Вукотића: „Одвајкад су наука и умјетност били субординирани суверенима. Развој савремене науке и технологије је у великој мјери намијењен војно-политичким циљевима. Контрола материјалних и духовних вриједности је претежно у надлежности финансијских магната, политичких моћника и државника. Они своју доминацију обезбјеђују ангажовањем науке. Пожељно је да слободоумни научник буде уздржан према спонзорима који наручују искључиво лукративна истраживања или политичким покровитељима који за извршене услуге, узвратно обећавају синекуре. Главни подстицаји за стваралаштво солидног аутора налазе се у његовој, истином заокупљеној, истраживачкој радозналости и креативним набајма”.

Ако добро разумијемо овај пасус (мало уз употребу речника страних ријечи) онда испада да је овај научнички „кикс”, односно савијање кољена и мудрих научничких велимошких глава пред разним политичким или умишљеним научничким моћницима, не због истине и не због научне истине, већ због апанажа и дубљих новчаника. Јер, познато је да и међу нашим „научницима” има подоста среброљуба, који нам гроб ископаше својим среброљубљем, братољубљем, родољубљем и „истинољубљем”. Зато се могао и догодити Мијат у ЦАН-у, као што нам се догодио Јеврем и они око Јеврема у ДАН-у. Само особа са таквом структуром личности какву има Мијат могла је да започне братомрзачки и разбијачки процес у Црној Гори.

Обећали смо да ћемо на Мијатџовом случају објаснити како дјелује комплекс инфериорности у расрбљавању Петра II Петровића Његоша, којега Мијат и њему слични лилипућански духови покушавају да ревидирају, чинећи исто и са Вуком Караџићем. Ову ревизију прво је покушао, а ко би други него протува, Савић Марковић - Штедимлија, који је хтио да полемиче са владиком Николајем Велимировићем, Браниславом Петронијевићем и Исидором Секулић и најавио књижу под називом „Његош”, у Загребу 1936. године.

вио књижу под називом „Његош”, у Загребу 1936. године. У библиографији објављених радова Савића Марковића - Штедимлије из 1971. године нема ове књиге, па је могуће да није ни објављена. Али зато је Саво Брковић у књизи о постанку и развоју црногорске нације негирао Његоша, а слично чини, скоро са истом аргументацијом и Мијат Шуковић, што говори да му је било познато шта је Брковић писао, али је то као што смо напријед рекли намјерно прећутао. И десетина других „научника” покушавају да негирају Његоша. А ево зашто: објашњење је у комплекс инфериорности. Сваки наш pjesник хоће да се мјери са Његошем, а Његош је и духом и тијелом како је сам рекао изнад милиона других људи. Да би га некако са тих висина приближили себи, онда га овакви ситни духови покушавају уприподобити себи. Тако чине и „научници” Саво Брковић и Мијат Шуковић. Комплексом инфериорности можемо објаснити и понашање великог „језикословца” Војислава Никчевића који ревидира Вука Караџића. Сазнајемо од његових студената и познаника да од дјетињства носи најмање три ружна надимка од којих само један може да изазове комплекс инфериорности са којим се човек безуспјешно бори цијелог вијека.

Тешко је са малим димом истјерати на чистину великог лица. Тешко је са мало текста обрадити све оно ружно што је Мијат урадио свом роду кад је овако како смо напријед видјели писао и радио. Својим писањем, својим покушајима да тобоже дијалектички мисли својим „оцјенским закључцима и аналитичким анализама”, својим „ситуирањем садржаја у етапизирани историјски контекст” и многим другим нонсенсима и небулозама, показао је да је „логика морал мишљења”, а својим животом свједочи да је „морал логика дјеловања”. А Мијат и морал немају ничега заједничког. Није ово никаква лична освета или анимозитет, нити обрачун унутар истог племена којем припада Мијат и аутор овог текста. Морача има својег Секулу Дрљевића, својег „генија” – једног занесењака који је довукао огромну штампарiju у родни крај да би га скорије описао Драган Лакићевић у роману „Мастер Мајнд”. Такав велеум морачки је и „академик” Мијат Шуковић који већ деценијама сипа своју меланхоличну жуч на главе овог нашег ментално-конфузног народа.

Толико за сад о Мијату, али не и о одјељењу друштвених наука ЦАН –у, јер ће они морати и то што скорије да се одреде у вези дјеловања својег потпредседника академије, лажног научника Мијата Шуковића.

Сада ћемо обратити пажњу на једну тамну „звјезду” на мрачном црногорском небу. Таквих звјезда је много, али својим тамним сјајем посебно нас „обасјава” лажни миторполит Мираш Дедић, „Његова светост”, како га титулирају његови трабанти, односно његови папагаји. Рекли би смо прије да се ради о његовој штетности а титулисаћемо га и као његова Нескромности и обрадити са становишта криминалне психологије и психопатологије.

(Наставиће се)

А Мијат и морал немају ничега заједничког. Није ово никаква лична освета или анимозитет, нити обрачун унутар истог племена којем припада Мијат и аутор овог текста. Морача има својег Секулу Дрљевића, својег „генија” – једног занесењака који је довукао огромну штампарiju у родни крај да би га скорије описао Драган Лакићевић у роману „Мастер Мајнд”. Такав велеум морачки је и „академик” Мијат Шуковић који већ деценијама сипа своју меланхоличну жуч на главе овог нашег ментално-конфузног народа.

Писмо Ђорђа Џуверовића министру Гвозденовићу

Тако је говорио Ђокица

- Несјорна је чињеница да дуго процес приватизације није главни узрок садашњег, веома сложеног и тежаког стања у Руднику угља, већ је то последица најријед набројаних узрока из овог дописа. И поред чињенице да Одбор директора Рудника угља стално инсистира на стању да „сиротињског партићера не треба чекаати, већ да му треба ићи у сусрет“, менаџмент Предузећа није до сада успио да реализује Сиротињску ресцируктурурања која укључује: нову организациону постављеност, нову систематизацију, решавање технолошких вишкова, инвестициона улагања и др, с обзиром да дужина трајања процеса приватизације има значајне психолошке и социолошке реперкусије у смислу одлагања проблема „које треба да ријешити неко други“ и забринутости запослених за социјалну егзистенцију. Ови проблеми имају далеко већу тежину од техничких питања које носи сам овај процес

Приредио: Мирослав Брајовић

Мјаско засједање Скупштине Црне Горе обиљежила је жучна расправа око тога да ли треба продати пљевљанске гиганте Рудник угља и Термоелектрану. Новица Станић, посланик Српске листе је дао најбољи одговор на постављено питање: „Није добро ни једно ни друго док је ове власти“.

На крају расправе о Интерпелацији рада владе из области енергетике Социјалдемократска партија подржала опозиционе захтјеве.

Директор борда директора Рудника угља и посланик ДПС-а Ђорђе Џуверовић једно прича а друго мисли. Доље наведено писмо ће вам објаснити да је Рудник угља у Пљевљама био 17 година ДПС предузеће, без обзира што су пословодство и Пљевљаци мислили другачије.

Поштовани господине Гвозденовићу,

Са дужном пажњом сам анализирао Ваше писмо бр.01-2896/2 од 7. 05. 2007. године.

Већ у дужем периоду, наиме од јануара 2000. године, па до данас, редовно, сваког мјесеца, уз закључке Одбора директора износио сам кроз пропратна писма своје личне ставове о проблемама у производњи угља и електричне енергије у ТЕ „Пљевља“ са узроцима, последицама и решењима, о чему постоји уредно вођена документација.

Мислим да ћемо се сложити ако кажемо да су тренутни услови привређивања у Руднику угља изузетно сложени и тешки и да ће у наредном периоду, без обзира на исход започетог процеса приватизације доћи до значајног пада производње у временском периоду чије трајање ће зависити од брзине реализације Пројекта измијештања ријеке Тихотине, те да ће се након реализације тог Пројекта и реализације неопходних рударских радова створити услови за стабилну производњу угља на ПК „Потрлица“ у планираним количинама.

Сматрам да сам благовремено указивао на узорке оваквог стања, а што је експлицитно речено у достављаној документацији, а која се односи на:

1. Неријешено питање цијена угља за период од 30.03.2002. године до 1. 01. 2007. године, односно у периоду од јануара 2003. године до јануара 2007. године. Наиме, Уредбом Владе РЦГ о начину образовања цијене угља („Сл. лист РЦГ“ бр. 4/96) било је предвиђено за „ЈП Рудник и ТЕ Пљевља“ обавезно прибавити сагласност Владе РЦГ“.



Последњу Одлуку сагласно овој Уредби Влада РЦГ је донијела 15. 01. 2002. на износ од 21,444 €/т за просјечну топлотну вриједност од 2.211 КЈ/кг за период јануар-март 2002. године. Након овог периода и поред више захтјева Рудника угља предметна Одлука није стављена ван снаге нити је нова доношена. Одбор директора ЕПЦГ је без икаквог правног основа једнострано донио Одлуку о цијени угља за ТЕ „Пљевља“ на износ од 17,15 евра која је у супротности са предметном Уредбом и законским прописима у РЦГ. Ова одлука ЕПЦГ је примјењивана од 1. 01. 2003. године у ЕПЦГ, а Рудник угља је примјењивао последњу званично утврђену цијену. По том основу дошло је до разлике у књиговодственим стањима у износу од 33.598.761 € на дан 1. 01. 2007. године. На овај начин Рудник угља је ускраћен за предметни износ, због чега је био у перманентној неликвидности и онемогућен да реализује планирану инвестициона улагања, што је био у перманентној неликвидности и онемогућен да реализује планирану инвестициона улагања, што се посебно драстично одразило на реализацију Пројекта измијештања ријеке Тихотине и укупног садашњег стања у Руднику угља. Проблем депласираних цијена угља је био присутан у ранијем периоду, чиме је ово Предузеће дало огроман до-

- принос ублажавању социјалног положаја становништва и привреде Републике Црне Горе у цјелини.
2. У току поступка МВП Пословодство Рудника угља је инсистирало на ставу да Држава задржи већински пакет акција у Руднику угља и спроведе трансформацију по посебном Програму који је усвојила Влада РЦГ. Савјет за приватизацију је својим актом бр. 01-967 од 19.10.2001. године одговорио да у току II фазе МВП није у могућности да прихвати захтјев Рудника угља са напоменом да је Планом приватизације за 2001. годину предвиђено да ће се приватизација Рудника угља провести по посебном Програму – Стратегији коју ће утврдити Влада РЦГ и Савјет за приватизацију.
 3. Влада Републике Црне Горе, енергетским билансима усвајаним за сваку годину доноси одговарајуће мјере за њихову реализацију које би требало да обезбиједи услове за остваривање биланса. Приликом предлагања енергетских биланса Рудник угља је предлагао и конкретне мјере и исте достављао у званичној и писаној форми, које у највећем дијелу нијесу биле обухваћене у текстовима усвајаних мјера уз енергетске билансе. И поред тога, највећи дио Мјера Владе РЦГ није никада ни реализован, па би било сврсисходно да Ресорно министарство направи потпуну анализу реализације тих Мјера, као и реализације налога инспекцијских служби Ресорног министарства у овом периоду, чији налози у највећој мјери кореспондирају са ставовима Рудника угља, а који нијесу могли бити реализовани услед неликвидности и недостатка инвестиционих средстава.
 4. Пошто су ЕПЦГ и Рудник угља потписници истог – Гранског Колективног уговора из кога проистичу и појединачни колективни уговори, висина зарада запослених у ЕПЦГ и Руднику угља је била на приближно истом нивоу до 2006. године, када је дошло до значајних разлика у зарадама (преко 60 одсто), с тим што Рудник угља није могао да прати повећање зарада ЕПЦГ, а што је својом Пословном политиком био предвидио. Овакво стање је изазвало оправдано незадовољство запослених.
 5. Недостатак Стратегије реструктурирања Енергетског сектора Црне Горе и недостатак Стратегије развоја енергетике, као и спора имплементација Закона о енергетици од свих субјеката у Црној Гори, имале су негативне последице на све сегменте функционисања Енергетског система Црне Горе.
 6. Свакако да су унутрашње слабости утицале на тренутно стање, а оне су се огледале у ниској продуктивности, висини трошкова, организационој и технолошкој постављености и др, а у циљу превазилажења ових проблема је дефинисана Стратегија реструктурирања Друштва за чију реализацију су била потребна значајна финансијска средства и због кашњења у реализацији исте смо били принуђени да је иновирамо, односно дефинишемо нове рокове за њену реализацију.



Имајући у виду изузетно сложене и тешке услове привређивања и потребу за ангажовањем значајних материјалних средстава неопходних за санацију производње угља, а посебно, при томе, цијенећи фактор времена (немогућности производње

без измијештања ријеке Ђехотине), Рудник угља се од почетка приватизације активно укључио у овај процес и дословно све своје обавезе на квалитетан начин и благовремено завршио.

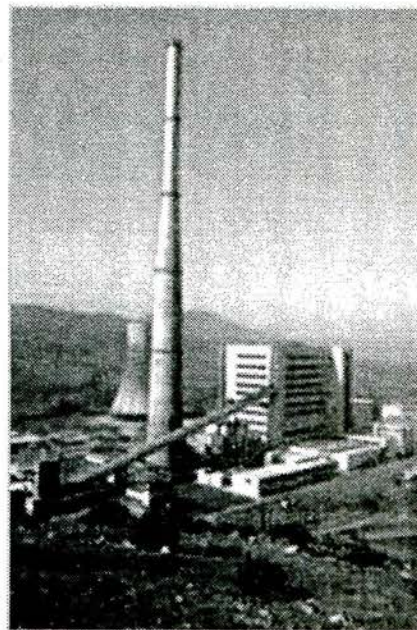
Поштовани господине Гвозденовићу, у потпуности сам сагласан са Вама да морамо предузети све мјере да се преговори са прворангираним понуђачем доведу до краја. Најбољи доказ мом ставу је чињеница да сам као координатор за РУП Уговор утврдио Предлог Нацрта РУП Уговора који је Тендерска комисија једногласно подржала на сједници од 8. 05. 2007. године, а што је и најбољи доказ мог личног и односа Рудника угља према укупном процесу приватизације.

Неспорна је чињеница да дуг процес приватизације није главни узрок садашњег, веома сложеног и тешког стања у Руднику угља, већ је то последица напријед набројаних узрока из овог дописа. И поред чињенице да Одбор директора Рудника угља стално инсистира на ставу да „стратешког партнера не треба чекати, већ да му треба ићи у сусрет“, менаџмент Предузећа није до сада успио да реализује Стратегију реструктурирања која укључује: нову организациону постављеност, нову систематизацију, решавање технолошких вишкова, инвестициона улагања и др, с обзиром да дужина трајања процеса приватизације има значајне психолошке и социолошке реперкусије у смислу одлагања проблема „које треба да ријешу неко други“ и забринутост запослених за сопствену егзистенцију. Ови проблеми имају далеко већу тежину од техничких питања које носи сам тај процес. Такође, и код самих пословних партнера и пословних банака дуг процес приватизације ствара несигурност и пролонгирање закључења конкретних аранжмана.

Сматрајући да је у овом моменту најважније изнаћи решења која ће ублажити штетне последице смањења обима производње у том циљу сматрам да је неопходно у свему реализовати Закључке Одбора директора Рудника угља са Сједнице од 7. 05. 2007. године, које су достављене Тендерској комисији, односно да треба безусловно обезбиједити наставак инвестиционих активности на реализацији Пројекта измијештања ријеке Ђехотине, експропријације непокретности, ремонтних радова, набавке најнеопходније опреме и сагласно Закључцима Тендерске комисије окончати преговоре са прворангираним понуђачем.

Очекујемо од Вас, поштовани господине Гвозденовићу, да ћете као Председник Тендерске комисије омогућити конструктивну атмосферу рада те Комисије у пуном саставу и да ћемо снагом аргумената и без било каквих временских и других ограничења донијети најбољу могућу одлуку по укупан Енергетски систем Црне Горе.

Са поштовањем,
Председник
Ђорђе Цуверовић, дипл. инж.



Насилно створена тзв. држава Црна Гора прославила први рођендан

Стасала Диношина држава

- Навршила се година дана од назови референдума којим се Црна Гора 21. маја 2006. године издвојила из државне заједнице са Србијом и постала потоња – 92 независна држава у свијету.
- Ну, да се подсетимо како је о црногорској илити монтењегринској независности одлучено, а и на нека збивања током прве године у независном Монтењегру

Пише: Милисав Поповић

Навршила се година дана од назови референдума којим се Црна Гора 21. маја 2006. године издвојила из државне заједнице са Србијом и постала потоња – 92 независна држава у свијету.

Ну, да се подсетимо како је о црногорској илити монтењегринској независности одлучено, а и на нека збивања током прве године у независном Монтењегру.

Од укупно 750 000 држављана Црне Горе, са правом гласа, за њено одвајање од Србије гласало је 230 хиљада, што је мање од једне трећине укупног броја бирача са правом гласа. За 260 000 држављана Црне Горе који су живјели у тада заједничкој држави Србији – забрањен је излазак за референдум! Тако је на захтјев црногорског режима прописала Венецијанска комисија, губећи из вида да су уписана акта једно, а животна факта сасвим друго (и Хасо је повјеровао да је буква оно што на њој пише па се грдан вратио својој Фати).

Такав повратак државног статуса Црне Горе готово читав вијек уназад, подсећа на повратак оне злосрећне „грешне“ невјесте која је у магарећем седлу, окренута натрашке – враћена своме роду!

Има ту и неке симболике... Од давнина је познато да нема двоношца, ма колико био учен да може боље да трасира и „хвата“ кривине на путу од дугоухог четворonoшца – носача седла (зато и не чуди што је дугоушко постао узор неким водећим монтењегринским двоношцима и што га често помињу)...

На сам дан расписивања референдума у Скупштини Црне Горе посланик ДУА – Ферхат Диноша јавно је пожелио да се на референдуму „роди мушко“! И родило му се! А када се родило – ваља га љуљати (собу му је већ раније био наручио)... Сада га Диноша љуља Монтењегру!

Чудно је то новорођенче, евроатлантско мезимче, настало дукљанско – монтењегринским укрштањем... Иако је већ напунило годину још није уставно устало! Али јесте проговорило и то на четири „матерња језика“! Мајчино га млијeko (не)губало!

Током прве године у независном Монтењегру ништа се неочекивано није догодило. Референдумом изазване подјеле – продубиле су се и заоштриле... Подијелили су се и они до тад јединствени, који државу хране, а када затреба и бране – радници и раднички синдикати! Малобројни богати постали су још богатији, а многобројни сиромашни постали су још сиромашнији!

Због „заслуга“ за такво стање умножене су фотографије са именима режимских посланика и дијеле се диљем дичног Монтењегра, те их народ „по прсту казује“ (ово је на овим просторима до сада невиђен гандијевски гег).



Монтењегро је укинуо војну обавезу па сада жене у Монтењегру траже „родну равноправност“ и не желе више да буду „машине за рађањем дјеце“ (речено је то у Скупштини Црне Горе)!

По оној народној – између два бана баби гола глава, батргајући се између Европске Уније и НАТО пакта, „независни“ Монтењегро пристао је да своје држављане оптужене за тзв. ратне злочине, милосрдно изручи тужиоцима, а истовремено је потписао да војнике „Милосрдног Анђела“ – Американце који су два ипо мјесеца немилосрдно бомбардовали Србију и Црну Гору, иако то понове – неће изручити Међународном суду правде („казуј бабо јеси ли вјештица“)! Бројна нерасвијетљена убиства у мајушном Монтењегру – њих преко тридесет и даље су нерасвијетљена, осим за монтењегринског „од свашта мајстора“, који, иако је „из седла“ избачен, за „узду“ се и даље држи!

Монтењегро уставоклепци у новом Уставу намећу до сад непознату – неканонску полицијску цркву, са распопом као митрополитом на челу, у којој би се умјесто мирисом тамјана опијало још опојнијим мирисом марихуане...

На сам дан расписивања референдума у Скупштини Црне Горе посланик ДУА – Ферхат Диноша јавно је пожелио да се на референдуму „роди мушко“! И родило му се! А када се родило – ваља га љуљати (собу му је већ раније био наручио)... Сада га Диноша љуља Монтењегру!



А за исконски српски језик државотворних Црногораца уставоклепци траже његово черечење на четворо: „црногорски“, српски, „хрватски“ и „бошњачки“!

И након године „неовисности“ монтеграини за визе и даље иду у Србији, а пасоши су им и даље из времена СРЈ – СЦГ...

Ипак, да су везе Црне Горе и Србије нераскидиве показало је и Српско народно вијеће Црне Горе, које је управо док су монтегро курсације славиле дан раскида са Србијом – организовало обилазак древних српских манастира... Тако је више десетина Срба, који нијесу и неће заборавити своје аманете својих праотаца, током дана обишло десет манастира, оних у долини Ибра, која се још назива долина краљева и долина јоргована, као и оне немањићке – Милешеву, Жичу, Студеницу – стару преко осамсто година...

А таман када су мајстор и домајстор Монтегра примили признања од Интернационалне лиге хуманиста, као круну „дана независности“ Монтегра, догодило се сасвим очекивано – два ранија добитника ових признања, не пристајући да буду у друштву са мајсторима од Монтегра, истога су их дана вратили и њих се одрекли!

Тако су ова цијењена признања Лиге хуманиста, када су се тотакла мајстора од Монтегра постала обична политичка фарса или ти – прдоклачина... И то зато што се не зна да ли су их мајстор и домајстор од Монтегра добили за ону када су – и политички и војнички бранили своју отаџбину, или – за велеиздају отаџбине, када су дезертирели из њеног Врховног савјета одбране.

Јубилеји од свашта мајстора

Седамнаест је година од када је мајстор од Монтегра започео свој приправнички стаж у фотелји – премијера Црне Горе („бритва „постала „буздован““)

Шеснаест је година од када је позивајући Црногорце у „Рат за мир“ упозорио: „поход на Дубровник оправдан... и свако друго тумачење је издајничко“!

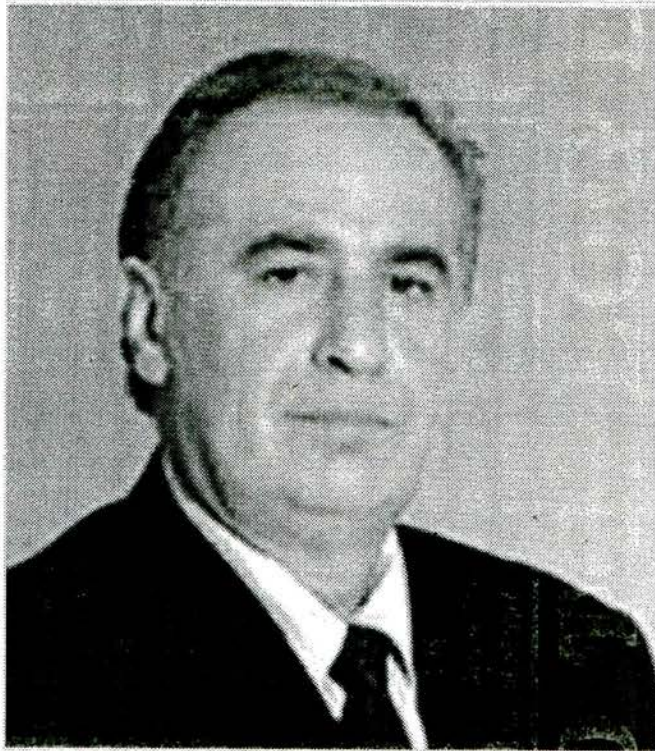
Десет година је од када је изабран (на изборима све до зоре ране) за председника Црне Горе и када је изјавио: „никада више 1918. година“ (уједињење Црне Горе и Србије)!

Девет је година од када је крваву побуну Албанаца против Србије назвао „чисто демократским питањем“ чиме је подстакао Албанце да наставе косовско крвопролиће!

Осам је година од како је дезертирао из Врховног савјета одбране СРЈ и прешао на страну НАТО-а и Албанаца – нападача на СРЈ, чиме је заслужио њихова јавна признања!

Седам је година од када се извинио Хрвати Месићу, тријумфалном разбијачу СФРЈ, зато што су војници из Црне

Монтегро уставоклепци у новом Уставу намећу до сад непознату – неканонску иполицејску цркву, са расијом као митрополијом на челу, у којој би се умјестио мирисом шамјана ошчијало још ошчијим мирисом марихуане...



Горе бранећи своју СФРЈ извршавали и своју војничку заклетву!

Шест је година од када је преко непостојећег Едина Ефовића, и његове непостојеће фирме „Јубе“ купио два лирцета (авиона) за потребе свога режима, и од када је у програму своје Демократске партије социјалиста уписао оно што је у пракси већ од раније радио – разбијање СЦГ!

Година дана је од када је на скупу свесловенских великодостојника на Цетињу изјавио да није вјерник (а био је када је устоличаван), а одмах потом готово завапио: „сачувај ме велики драги Боже...“!

Ето како од свашта мајстор и као безбожник покушава с побожношћу зборити!



Разобличена Рајка Глушица

• Све показује да се госпођа Глушица не бави науком већ најприземним политиканством. На поменутом скупу имала је рад који је носио назив „Стандардизација црногорског језика“, у коме није ништа успјела да докаже, већ је све измислила

Приредио: Мирко Ђукић

Питање језика у школама у Црној Гори је актуелно још одкако је Министарство просвете наложило да се Српски језик преименује у Матерњи са четири одреднице које ће се употребљавати према жељи. Цио овај проблем почиње 2004. године када су и одржане масовне демонстрације студената Филозофског факултета у Никшићу и оних најхрабријих професора, који се нису плашили усташких снага власти. Него, ова колумна посвећена је недавно одржаном лингвистичком научном скупу у ЦАНУ гдје су се коначно сучелила мишљења стручњака за језик, а не као што је то до сада било, политикантских стручњака, односно квази-лингвиста.

Скуп је одржан под покровитељством „Института за оријенталистику“ из Норвешке (Напомена: то је онај исти Институт који је „кројио“ судбину српског језика у Босни и Херцеговини, те данас имамо три језика, који се ни по чему не разликују, али ето тако су други одлучили, а све по демократском принципу. Подсећања ради, међународно право на језик, тј. да свако има право на свој језик, не постоји, већ се ради о нашој творевини односно оних којима је само циљ да униште српски језик). Сви су изгледали да власт када не може нешто сама да оствари увјек позива своје истомисленике, који су препуни мржње према Србима, да их помогну. Овај пут су ангажовали Свена Менесланда из Норвешке, који по свему судећи игра улогу новог „Лајчака“ по питању језика. Овај господин (не познајући довољно језичку ситуацију и историју језика на овим просторима) рече: „Са самосталношћу Црне Горе социолингвистичка ситуација се радикално промијенила. У самосталној држави нормално је да се стандардни језик нормира унутар те државе. Нормирање стандардног језика је потребно за школство и државну администрацију. За нормирање језика треба имати одговарајуће институције. Норма треба да се базира на узусу, избегавајући екстремизам, а за то је потребно нормално, језичко планирање... Осим тога сви стандарди су изложени притиску енглеског језика. Зато би требало успоставити мрежу институција за стандардизацију језика“.

Господин Менесланд изгледа је погрешно обавијештен од стране ментора из ЦАНУ, јер је на овом језичком терену одавно је све стандардизовано. Једноставно, норма је у потпуности спроведена, тако да се нема шта ново додати - закључак је учесника у дискусији поводом научног скупа одржаног у ЦАНУ.

На скупу је преовладавао став да се не може говорити о некаквом црногорском језику, јер се ради само о српском језику са својим варијантама које никако не могу представљати нове језике. Што наводи на ставове проф. др Милоша Ковачевића да се ради о једном језику како са комуникативног тако и са генетског и структуралног становишта. С овим у потпуности пада у воду прича бајатог лингвисте Рајке Глушице о постојању тзв. црногорског језика. Она наводи да је основни принцип именовања језика социолингвистички, а

при том занемарује структурални и генетски принцип. Све показује да се госпођа Глушица не бави науком већ најприземним политиканством. На поменутом скупу имала је рад који је носио назив „Стандардизација црногорског језика“, у коме није ништа успјела да докаже, већ је све измислила. Овај рад је изазвао велику полемику учесника скупа међу којима су др Драго Ђукић, који постави питање акцентуације, тј. да ли госпођа Глушица у евентуалној стандардизацији мисли примијенити двоакцентски систем и као основицу узети зетско-јужносанџатски дијалекат? Рајка је дала следећи одговор: „Не треба мијењати традицију стару сто педесет година, што значи да треба задржати Вук-Даничићево акцентуацију и источнохерцеговачки дијалекат као основицу.“

Колико Рајка (проф. Опште лингвистике) стварно познаје лингвистику познаје се и по томе што је употребила израз „црногорска језичка заједница“, на шта је реаговао проф. др Радојица Јовићевић (проф. Упоредне граматике словенских и индоевропских језика) рекавши да „Тако нешто не постоји“.

Рајка Глушица, како то рече проф. др Радмило Маројевић, „Не бави се више науком, него политиканством“. И проф. др Радоје Симић је „изненађен и увређен“ због оваквих чињеница поменуте госпође. Толико о приземним ставовима Рајке Глушице.

Сви лингвисти (осим Р. Глушице и С. Менесланда) на скупу у ЦАНУ закључују да „црногорски језик“ не постоји.

На крају треба напоменути да се скуп одржавао под ометањем усташких активиста и самозваних стручњака за језик Рајка Церковића, Јанка Вујисића и Аднана Чиргића који су покушавали да објасне како је „Његош своја дјела писао чистим црногорским језиком“, што је чиста будалаштина. На сву срећу оваква мишљења остала су у сјени науке и струке, тј. далеко од политике и политиканства које су упорно пропагирани и жељели да спроведу горе наведени несрећници. Било како било, језичка ситуација остаће непромијењена ма колико се неки трудили да до промјена дође. Српски језик је увјек био на удару изрода, али увијек је побјеђивао, па нема разлога ни сада да тако не буде.



Влада Црне Горе финансира распопа Дедеића

Има и за Мираша и за Розану

• Укупан салдо за Мирашево одржање нехигијене у духовном животињу као што се види из приложеног издвојено је 43 хиљаде евра

Пише: Мирко Ђукић

Одавно је познато да смо једина држава на свијету која јавно подржава и помаже рад секти. Подсећамо цијену јавност да је Центар безбједности Цетиње уписао „у књигу рођених“ невладину организацију – тзв. црногорску православну цркву, док је све то Влада „благословила“. Иначе ова организација баштини све неморално, нечасно, прљаво, па се може закључити да је далеко од вјерске организације. Чиме се све баве описали смо у прошлим бројевима Велике Србије. За овај број само ћемо у кратким цртама представити владин финансијски извјештај о помоћи односно даровима којима је даривала секту Мираша Дедеића.

У прошлој години за потребе тзв. црногорске цркве Влада Републике Црне Горе издвојила је, ни мање ни више, него 43 хиљаде евра. У буџету за 2006. годину помиње се само помоћ Митрополији црногорско-приморској, Епархији будимљанско-никшићкој, Католичкој вјерској заједници, Мешихату исламске вјерске заједнице, као и појединим манастирима, црквама и свештеницима. У овом законском акту нигдје се не помиње Мирашева секта, па стога постављам питање: да ли законодавци праве по два законска акта? Изгледа да је тако. Један законски акт иде у јавност, док други остаје у некој фиоци чекајући када ће некој невладиној или владиној организацији затребати финансијска помоћ.

Да сад наведемо како је помоћ пристизала:

- Фебруар 2006. год, 6000 евра – за изградњу тзв. владичанског дома на Цетињу;

- Март 2006, 4000 евра за изградњу тзв. цркве у Трмању;

Април 2006, 4000 евра за наставак изградње тзв. владичанског дома;

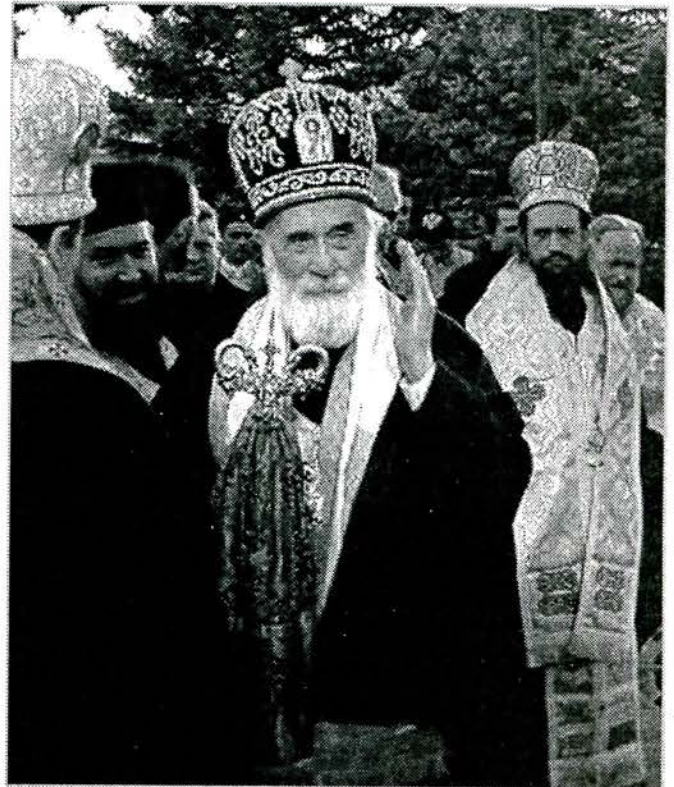
Мај 2006, 4000 евра без сврхе. Можда помоћ Мирашевој жени Розани;

- Јун 2006, 5000 евра без сврхе. Претпоставка: почиње љетњи школски распуст, па Мирашу треба за љетовање;

- Јул 2006, 1000 евра + 5000 евра на име трошкова безименом подгоричком пароху(но наме).

- Август 2006. нема података. Не може ни бити података јер је владика већ на мору финансијски обезбјеђен. Вјероватно је на некој нудистичкој плажи тренирао тјерање вјештица са голим женама, баш као што је описао у свом календару;

У прошлој години за потребе изв. црногорске цркве Влада Републике Црне Горе издвојила је ни мање ни више него 43 хиљаде евра. У буџету за 2006. годину помиње се само помоћ Митрополији црногорско-приморској, Епархији будимљанско-никшићкој, Католичкој вјерској заједници, Мешихату исламске вјерске заједнице, као и појединим манастирима, црквама и свештеницима.



Очекујемо да влада издвоји значајну суму новца за развој вехабијског покрета, албанских терористичких организација и свих других који имају везе са тероризмом.

- Септембар 2006, 4000 евра, чисто помоћ за почетак нове школске године;

- Октобар 2006, 4000 евра без сврхе.

- Новембар 2006, 3000 евра за здравствено осигурање и повреде у вјежбању.

- Децембар 2006, 3000 евра за осигурање и зимовање.

Укупан салдо за Мирашево одржавање нехигијене у духовном животу, као што се види из приложеног, издвојено је 43 хиљаде. Изгледа да за Мираша треба све урадити па ако је потребно и додијелити му неку високу државну функцију. Њему једино остаје да замисли жељу, а тзв. влади да се одмах испуни. Треба помоћи толикој духовности јер је то „традиција“ какве нигдје нема. Надамо се да ће Мираш још мало почети да гради и „спортске терене“ за потребе њихових ритуала, можда и фабрику доњег веша - чисто да тзв. „владика“ има чиме да се бави.

Очекујемо да влада издвоји значајну суму новца за развој вехабијског покрета, албанских терористичких организација и свих других који имају везе са тероризмом.

Неискоришћени туристички ресурси пљеваљског краја

Љубишња ћути и чека

- Планина Љубишња је најбогатија туристичка дестинација када су у питању ресурси за развој туризма, али стоји неискоришћена због небриге, нерада и незаинтересованости републичких власти за овај крај и људе који живе у њему. Школа у Подгори је само једно мјесто гдје би се могла организовати жива туристичка локација, а успут би се сачувао овај веома вриједан културно-историјски споменик

Пише: професор Божо Јеловац

Један од главних и основних праваца Црне Горе јесте туризам. Развој ове привредне гране није могуће покренути, а посебно осигурати њен развој и напредак без изградње пратеће инфраструктуре, обнове пољопривреде и бриге о културно-историјским споменицима. Ови услови су посебно битни за развој планинског и сеоског туризма. Црна Гора има основу за развој туризма, али треба да покаже знање, добру вољу и рад. Нажалост, из самог врха општинских и републичких власти нема иницијативе, а у случају да се она појави код појединаца, привредника, невладиног сектора, или опозиције, обавезно се гледа ко је предлагач и може ли тај пројекат угрозити позиције власти.

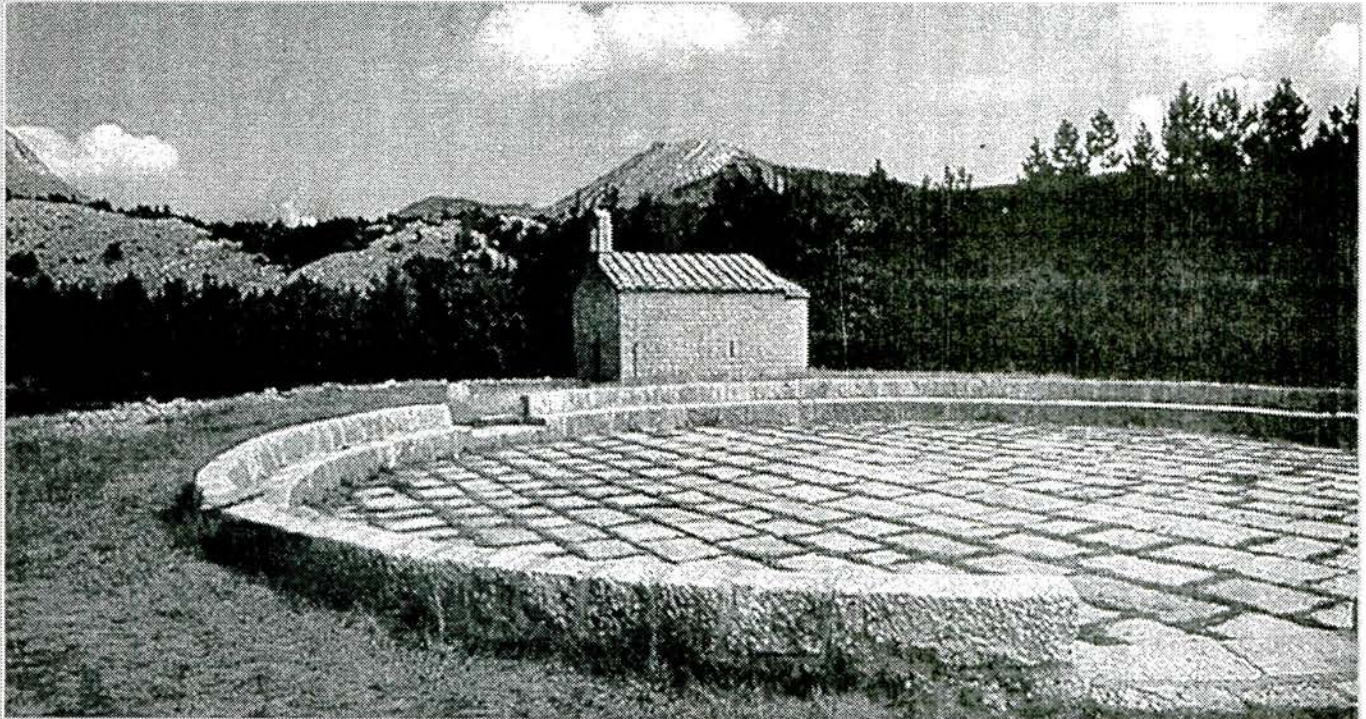
Постоје многи неискоришћени споменици из наше историје који би могли да буду од користи за развој туризма, али се са данашњом политиком њихово постојање у потпуности негира. Зато су многе корисне дестинације, од користи за развој Црне Горе, осуђене на пропадање. Проблеми су у оној старој „Бог дао, а ђаво не да“.

Један од тих споменика јесте школа у Подгори из 1897. године, у подножју планине Љубишње у пљеваљском крају. Положај подно љубишњих села даје посебне услове за развој сеоског, љетњег и зимског планинског туризма. Планина Љубишња је најбогатија туристичка дестинација када су у питању ресурси за развој туризма, али стоји неискоришћена због небриге, нерада и незаинтересованости републичких власти за овај крај и људе који живе у њему. Школа у Подгори је само једно мјесто гдје би се могла организовати жива туристичка локација, а успут би се сачувао овај веома вриједан културно-историјски споменик.

У прошлости села у овом крају била су бројна добро насељена. Школа је била мјесто гдје се народ окупуо да решава проблеме, гдје се веселило и туговало. Први њен учитељ био је Јаков Шиљак који је школу уз помоћ Краљевине Србије успоставио 1897. године, уз одобрење турских окупационих власти. Према документима из тог времена школа је имала веома велики значај за образовање и ослобођење од турских власти. Према изворима школа је нпр. у децембру 1904?1905. почела са радом. Од укупно 261 ђака у пљеваљском крају.



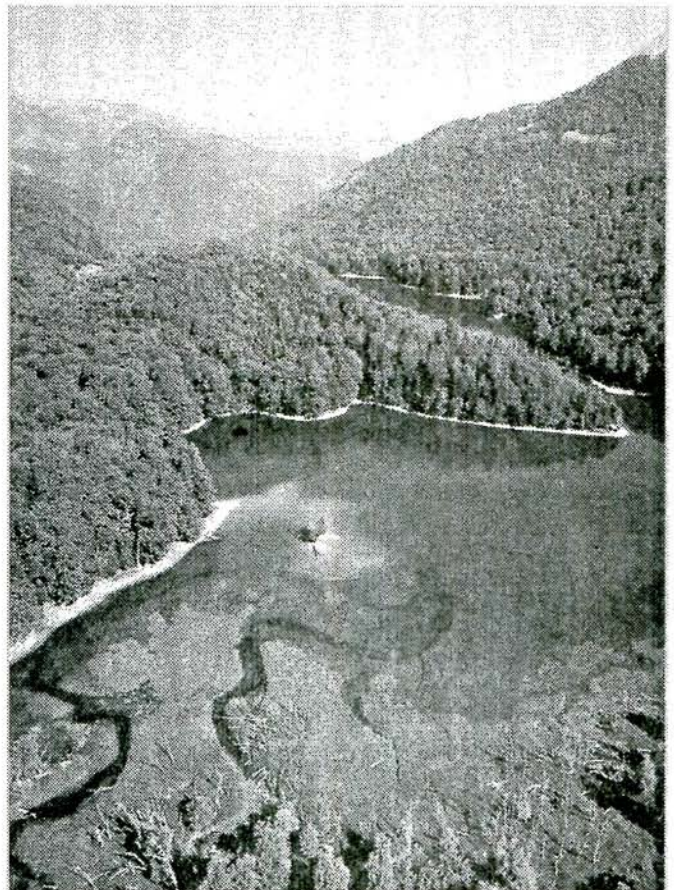
Школа је после рата обновљена, али пријети јој полако нестајање уколико се не појави нека од иницијатива за њену обнову. Свакако, најлакши начин је да се покрену пројекти из области туризма, који би пратио развој сточарства, лова и обнова културно-историјских споменика. Претходно би требало изградити пут, обезбиједити електричну енергију и снабдијевање водом. Ако би се извршила обнова Подгоре под Љубишњом, опет би се вратио живот као некада што је био.



ваљском крају, 30 је било из ове школе. У првом разреду било је 15 дјечака и 1 дјевојчица, у другом разреду није било ђака, у трећем 11 дјечака и 1 дјевојчица и у четвртном 1 дјечак и 1 дјевојчица. Учитељ те школске године био је Василије Думић. Наредне године учитељ је био Димитрије Сотировић, 1907-1908 Драгомир Обрадовић и 1911-1912 Нићифор Лисичић.

Између два рата код школе је била општинска управа, жандармерска станица, а био је успостављен и сеоски сабор 12. јула, на Петровдан. Тако је ово мјесто постало центар сеоске Мељачке општине у склопу пљеваљског среза. Други свјетски рат је донио невоље, па је школа запаљена од Италијана, а општина од комуниста 1941. године. Међутим, и за вријеме рата ово мјесто постаје центар окупљања зараћених страна. У фебруару 1942. године ту се налазила комунистичка команда, док је 1944. са овог мјеста капетан Милутин Јеловац одвео у Херцеговину Прву пљеваљску бригаду ЈВУО у сусрет Краљу и савезницима. Школа је после рата обновљена, али пријети јој полако нестајање уколико се не појави нека од иницијатива за њену обнову. Свакако, најлакши начин је да се покрену пројекти из области туризма, који би пратио развој сточарства, лова и обнова културно-историјских споменика. Претходно би требало изградити пут, обезбиједити електричну енергију и снабдијевање водом. Ако би се извршила обнова Подгоре под Љубишњом, опет би се вратио живот као некада што је био.

Нажалост сада нема нико спреман да почне са радом, јер је једина брига владајућих партија да што више сакрију истине о прошлости и да оне крајеве који их не подржавају ослабе и упропасте. Можда је управо прошлост ове школе, „Српске православне“, учинила да она буде у рушевинама.



Власт интензивно сарађује са српским непријатељима

Црногорски режим подржава стварање велике Албаније

• Нажалост, црногорски сепаратистички подмукло подржавају идеју о стварању велике Албаније преко самосталности Косова и Метохије, а на штету Македоније, Грчке, Србије и Црне Горе

Пише: Милорад Лабан

Поставља се логично питање у овом времену: шта је остало од некадашње храбрости, чојства и јунаштва у Црној Гори? Ништа или веома мало, када се, без потребе, власт додворава убицама српског народа (Месићу, Чекуу, Тачију...). Да, они имају „морална“ права, јер је тај исти Месић, данас почасни грађанин Подгорице – боље речено Мугошин. Познато је свима да је тај исти Месић разбио ону велику Југославију у име „братства и јединства“.

Ова сада владајућа клика у Црној Гори, под истим сценаријом и по диктату Западне Европе, острашћеним непријатељима српског народа, који је вјековима имао храбрости, и достојанства да брани своје ја, част и достојанство кроз вјекове. „Ти проклет“ Срби су били и остали несаломљива брана за хорде истока и запада, да прелазе без крви преко Балкана.

Срби су одбранили Беч од турске најезде, Срби су бранили и одбранили исток од Хитлерових освајача, онолико колико су могли, а то није било мало и безначајно.

Данас албански терористи убијају Србе, пале српске светиње на Косову и Метохији под окриљем Европе, која се наводно бори против тероризма, а тероризам на Косову „јавно“ подржавају, као и стварање велике Албаније, веома подмукло преко Уједињених нација. Позивамо Русију и Кину да испоштују међународна права, у циљу заштите свих народа па и Срба, прије свега у свом интересу, како рече Наталија Нарачницка. Она рече да укупан сценаријо у вези Косова и Метохије је у име „демократије“ људских права и слободе личности, те поштовања различитости, а све под окриљем ЕУ.



Нажалост, црногорски сепаратисти подмукло подржавају идеју о стварању велике Албаније преко самосталности Косова и Метохије, а на штету Македоније, Грчке, Србије и Црне Горе. Госпођа Наталија постави и логично питање, везано за одјепљење Косова од Србије: шта би било са Европом када би рецимо Елзашани у Стразбуру објавили мапу „велике Њемачке“? Дакле, Сједињене америчке државе и НАТО су били и остали против суверене Југославије, јер му није одговарала као суверена земља, препрека за пут за Блиски исток и окупацију суверених земаља на том и ширем подручју.

Било би логично да се Сједињене америчке државе и УН боре против тероризма, те да Бин Ладена, Харадинаја, Тачија и Чекуа и друге предводника тероризма ставе под исту лулу. Нажалост, није тако. Још нешто: црногорска актуелна власт на штету својих грађана плати неку „штету“ за Хрватска говеда, а прије неког времена чујемо да Кривокапић иде по Хрватској и нуди накнаду за „страдање“ Хрвата у Лори од српских војника и ко све зна шта иза очију својих бирача, грађана Црне Горе.

Градоначелник Подгорице прогласио Месића за почасног грађанина Подгорице, тог истог Месића, који је разбио бившу Југославију и прогјерао Србе из Крајине. Дакле, тај апсурд није могуће схватити као што није могуће схватити да градоначелници Крагујевца и Стаљинграда прогласе Хитлера за почасног члана тих градова.

Дакле, ми Срби из Васојевића кад будемо ишли за Будву нећемо ићи преко Подгорице, већ преко Никшића и Доброте како би били даље од те срамоте, јест да је тај пут дужи, лошји и скупљи, али је часнији и поштенији.



Великоалбански државни пројекат

Унија албанских држава до 2010.

- *Сврха и циљеви великоалбанских сепаратиста су дефинисани још 1878. године, када је одржана прва Призренска лига. Тада је одлучено да се ради на стварању великоалбанске државе од делова територија више албанских држава*

Пише: Милован Дреџун

Платформа о стварању Велике Албаније дефинише циљеве у првој, прелазној фази, када треба створити нове албанске државе и аутономије на Косову, у Црној Гори, Македонији и Грчкој.

Стратегија и циљеви великоалбанских сепаратиста су дефинисани још 1878. године, када је одржана прва призренска лига. Тада је одлучено да се ради на стварању великоалбанске државе од делова територија више албанских држава. Кључни нови документи који су дефинисали и „оправдали“ концепт стварања „велике Албаније“ су: „Меморандум“ Форума албанских интелектуалаца Косова од 26. октобра 1996. године и „Платформа за решење албанског националног питања“ албанске Академије наука из Тиране, која је написана у лето 1998. године, и као и „Меморандум“, преведена на енглески језик и послата у цео свет.

Једини циљ Албанаца по „Меморандуму“ је њихово уједињење у једну јединствену самосталну албанску државу. И албанска Академија наука у својој „Платформи“ полази од тог да су Албанци практично подељени у пет држава и сматра се да је једини пут за решење албанског питања уједињење у једну државу. Ова „Платформа“ албанске Академије наука је заправо прецизно дефинисана великоалбанска стратегија која је јасно одредила правце деловања, циљеве и развој догађаја на овом делу Балкана.

Борба за стварање „Велике Албаније“, по концепту Албанске академије наука, ће се водити на следећи начин:

Албанско питање у Црној Гори решиће се иако и онај део комплетне албанске етничке територије, коју чине Плав, Гусиње, Рожаје, а што је „северозападно Косово“, треба да остане самостална аутономна покрајина, са Улцињем као главним градом. Албанци у Црној Гори чине само 8 одсто становништва, али наводно не уживају национална грађанска права. Због тога су, каже се, иравакласни Албанци из Црне Горе ипшину асимиловани, док су уселишан оштор иружили једино католички и муслимански Албанци, само захваљујући шоме ишпо имају компактну територију.



1. Косово са Прешевом, Бујановцем и Медвеђом у првој фази треба да постане република (држава), а Албанци треба да пруже гаранцију да ће република подједнако бити отворена према Србији као и према Албанији, чиме ће по-

Охрабрени подршком дела међународне заједнице и отвореном помоћи САД и НАТО политички и војни (терористички) лидери великоалбанског сепаратистичког покрета, чије су централе у Приштини и Тирани, су током 2004. године усагласили стратегију и усвојили планове активности за реализацију дефинисаних циљева на „албанским етничким територијама”. Одређене су, организоване и делимично распоређене војне (терористичке) снаге на подручјима која су на удару великоалбанских претензија.



стати фактор мира у југоисточној Европи. Дакле, најмање што се може прихватити у садашњим околностима је да Косово постане конститутивни елемент.

2. Проблем Албанаца у Македонији, који чине 35 одсто становништва, треба решити на један од два начина: или да се Македонија конституише као двонационална држава (статус конститутивног народа за Албанце) по узору на Аустроугарску, или тако што ће се у Републици Македонији формирати посебна албанска аутономна покрајина;

3. Албанско питање у Црној Гори решиће се тако што онај део комплетне албанске етничке територије, коју чине Плав, Гусиње, Рожаје, а то је „северозападно Косово”, треба да постане самостална аутономна покрајина, са Улцињем као главним градом. Албанци у Црној Гори чине само 8 одсто становништва, али наводно не уживају национална грађанска права. Због тога су, каже се, православни Албанци из Црне Горе потпуно асимиловани, док су успешан отпор пружили једино католички и муслимански Албанци, само захваљујући томе што имају компактну територију;

4. У Грчкој наводно Албанаца има знатно више него што се то признаје, па у циљу задовољавања и њихових права, треба дозволити да у основним школама албанска деца уче читање и писање на албанском језику, а у средње школе морају се увести предмети као што су историја Албаније, историја албанске књижевности на албанском језику и други њима слични. Наравно, уз све то да се Албанцима који су протерани 1945. године, тј. њиховим потомцима омогући повратак. Границе „Велике Албаније” биле би: Ниш на северу и Епир на југу.

Америка уз помоћ Велике Британије и уз ћутање и помирљив тон Немачке, Француске и Италије намеће, по сваку цену, своје решење о статусу Косова и Метохије (КИМ).

Плафон америчког цинизма је у томе што се, у таквој ситуацији Београду нуди да преузме одговорност за активно и конструктивно учешће у преговорима о статусу КИМ и за њихов исход који су они већ унапред предвидели какав ће бити. Американци уз то мудро ћуте да би независно КИМ нанело озбиљну штету улози Србије на Балкану. Имајући све то у виду, не долазе у обзир никакве приче о компензацијама на чијој другој страни су: улазак у ЕУ или евроатланске интеграције, чак ни о размени територија јер се на крају све своди на трговину „своје за своје”.

Ова „Платформа” је заправо дефинисала циљеве у првој, прелазној фази, када треба створити нове албанске државе и аутономије на Космету, у Црној Гори, Македонији и Грчкој, стећи превласт и хомогенизовати територије на којима Албанци живе. У другој, коначној фази те државе треба спојити са матицом Албанијом. У свеалбанској политичкој стратегији у оквиру фазне „Велике Албаније” и федерализације „албанског простора” кључ је независност Космета. Стварањем те друге шиптарске државе добило би се језгро које би себи привукло остале „албанске окупирани територије”.

Охрабрени подршком дела међународне заједнице и отвореном помоћи САД и НАТО политички и војни (терористички) лидери великоалбанског сепаратистичког покрета, чије су централе у Приштини и Тирани, су током 2004. године усагласили стратегију и усвојили планове активности за реализацију дефинисаних циљева на „албанским етничким територијама”. Одређене су, организоване и делимично распоређене војне (терористичке) снаге на подручјима која су на удару великоалбанских претензија. Поред политичко - дипломатске акције великоалбански покрет је, дакле, припремио планове и снаге за војно деловање, које треба да појача политичку акцију ако то буде потребно, и да упути поручу међународној заједници да Шиптари увек могу да прибегну и војним методама решавања кризе и остварења својих циљева.

Шиптарски политичари и паравојне формације окупљене око терористичке организације „Албанска национална армија”, заједно са њеним политичким крилом: „Национални комитетом за ослобођење окупираних територија” дефинисали су 2004. године стратешке интересе Шиптара на Балкану. Њихов циљ је независно Косово (потпуно одвајање од Србије), федерализација Македоније (северозападни део би припао Шиптарима) и уједињење Албанаца кроз процесе албанске балканске федерализације (федерација, односно унија албанских држава), што је концепт „велике



Чим сиоменемо ријеч „шоша“ одмах помислимо на игру која се, нажалоси, игра на свакој српској свадби. Њено поријекло води до злу чувеној Шоши Галици, жени србомрца качака (одмешника) Азема Бешића из села Галице (1189 – 1924) који је својевремено харао по Косову и Метохији. Шоша је после мужевљевог смрти зулумћарила и предводила одмешнике. У српском народу сачувано је сјећање на догађај када је Шоша ухватила шесторо српске дјеце, чобанчади код сјада, на њантини Мокри, довезла их, наложила вајру и све их бацила у огањ. Док су дјеца горела, приповиједа се, Шоша је са качаницима играла своју игру око вајре, орђијала и ијевала: „Шоше, мори Шоше! / Шоше, машала! / давно желим, мори, Шоше, да те играм ја!“ На мјесту сирадања невине дјечице подигнућа је сиомен – њлоча која је сјајала до свршетка Другог свјетског рата, када су је комунисти уклонили како би сачували „брајсиво и јединсиво – зјеницу ока свог“. Ово је суштина истина. Да ли из незнања, или њак из неких других њобуда и разлога, Срби, нажалоси, објеручке прихватају ову гру која је редовно, чак неизосијавно, засиуљена на рејериорима њихових славља. И, одиши, нема српске свадбе, која ће проићећи без сцена њадања на кољена шио је сасијавни дио ове игре!?



Абаније”. Тај процес треба да се одвија у више фаза. Планирано је да се „независно Косово” створи у периоду 2005 – 2006. година; федерализација Македоније да се оконча до 2007. године, а да се успостављање албанске уније обави по принципу стварања Европске уније, до 2010. године. У саставу те планиране нове државе на Балкану били би Косово и Метохија, југ централне Србије, југ Црне Горе, северозападни део Македоније, северозападни део Грчке и западни део Бугарске.

САД отворено говоре да њихов став о статусу Косова и Метохије подржава и специјални изасланик генералног сектора УН Марти Ахтисари. Поставља се питање, а ко би смео у то и да посумња у Контакт – групи осим Русије.

Политичко крило терористичке „Албанске националне армије”, „Фронт за национално уједињење Албанаца” (ФНУА) је крајем октобра 2005. године у извештају „Департамана за дипломатију” упозорило да „територија Косова поред актуелне територије која је под протекторатом ОУН обухвата и друге територије које су колонизовали Срби и други народи, а то су: источно Косово, које обухвата Прешево, Бујановца, Медвеђу и Топлицу и вардарска долина у Македонији”. Даље се каже да су „све те набројане територије биле, јесу и увек ће бити албанске, да су све те територије одвајкада националне територије Албанаца и представљају покрајину Републике Албаније која се назива Косово”.

Таква стратегија озваничена је средином јануара 2006. године у „Платформи о специјалном статусу Прешевске долине” коју су усвојили Шиптарски одборници скупштина Прешева, Медвеђе и Бујановца. Платформом се тражи решавање „нерешеног политичког статуса албанског становништва” тако што би Шиптари на том подручју добили посебан статус у оквиру Србије („посебан конституционално–територистички регион”), што би била извршена „тотална демилитаризација Прешевске долине”, а питање јавне безбедности било у искључивој надлежности „мултиетничке” полиције. За остваривање тих циљева тражи се формирање заједничког представничког тела – Националног већа, повратак расељеног становништва, уз накнаду штете на њиховим имањима. Подразумевају се „специјалне везе” Прешевске долине са Косовом. Речју, шиптарски одборници траже да то подручје буде заправо покрајина са статусом републике, што је Космет био у једном периоду. Кључни захтев, међутим, је став да се „одборници обавезују да ће се у случају непоштовања начела Контакт–групе у вези са статусом Косова и евентуалних промена његових граница, ангажовати за уједињење Прешевске долине са Косовом”.

План великоалбанских сепаратиста је да се издејствује промена статуса југа централне Србије, а да се током прелазног периода ка коначној независности Космета створе услови за припајање тој планираној новој шиптарској држави. Шиптарске политичке вође су веома задовољне садашњим стањем на југу централне Србије јер су ставили под контролу институције локалне власти, имају економску и финансијску преоћ, несметано делују на плану стварања услова за специјални статус и отцепљења тог дела територије Србије и његовом припајању Космету, а потпуно су, скривајући се иза мањинских права и грађанских и верских слобода, везали руке државним органима да се таквим активностима супротставе.

Паралелно са политичким и медијским активностима на плану промене статуса тзв. Прешевске долине великоалбански сепаратистички покрет делује и на војном, тачније терористичком плану. За случај да буде потребан додатни притисак на Србију ради независности Космета направљен је план војне акције на југу централне Србије и одређене снаге за ту операцију. Могући нови сукоби на просторима „албанских окупираних територија” предвиђени су у Македонији и на југу централне Србије и они би по плановима шиптарских сепаратистичких политичких и војних лидера трајали кратко, док је јачи сукоб, који би трајао осам до дванаест месеци, предвиђен на северозападу Грчке. Великоалбански штаб за руковођење могућим војним (терористичким) акцијама на југу централне Србије налази се у Гњилану, у команди Косовског заштитног корпуса. Ратним планом шиптарских сепаратиста за југ централне Србије пред-

У саставу ће планиране нове државе на Балкану бити би Косово и Мејхохија, југ централне Србије, југ Црне Горе, северозападни део Македоније, северозападни део Грчке и западни део Бугарске.

NATO



I WANT YOU TO DE-NUKE!

виђено је извођење јачих акција и ширење сукоба са главним циљем да се пресеке Коридор 10 и стави под контролу шиптарских формација.

План за југ централне Србије

Пресецање Коридора 10 је од посебне важности за Шиптарске стратегије да би могли да представе своје циљеве и анимирају међународну заједницу по питању дефинисања новог статуса за Шиптаре у три општине на југу централне Србије. Саставни део тог ратног плана, који ће бити реализован ако буде потребан додатни притисак на Србију, је да преко својих лобиста на западу појачавају притисак на Србију да се демилитаризује тај део њене територије. Шиптарски стратегије процењују да би у случају да пресеку Коридор 10 међународна заједница дала зелено светло Србији да деблокира тај изузетно значајан међународни путни правац, али да би одредила број војника и полицајаца за ту акцију коју би строго контролисали посматрачи. У том случају, сматрају шиптарски стратегије, њихове снаге би однеле победу и поразиле „српске снаге“.

Ту „победу“ би остварили због „премоћи у људству, савременој техници и оружју“, те захваљујући подршци одређених обавештајних и безбедносних структура са запада. Основни циљ шиптарских стратегија у том ратном плану за југ централне Србије је да што дуже под блокадом Коридор 10, да не дозволе нашим снагама да га деблокирају, па да

контролу над Коридором, уз јаку медијску кампању, предају међународним снагама, које би после неуспеха снага безбедности Србије, са Космета прешле на југ централне Србије. Терористи би пред камерама светских телевизија предали Коридор 10 под условом да се наше снаге потпуно повуку са југа централне Србије и да се општине Прешево, Медеђа и Бујановац ставе под протекторат НАТО или ЕУ.

Шиптарски сепаратисти и терористи за сада на југу централне Србије немају снаге потребне за покретање већих акција, али могу појединачним акцијама, ако то буде потребно, да подижу напетост и утичу на шиптарско становништво. Већина екстремиста и бивших припадника терористичке организације ОВПМБ налазе се на Косову, у Гњилану и селима дуж административне линије с косметске стране. Носилац активности Шиптара са југа централне Србије на подручју Косова је „Удружење расељених источног Косова – Ватра“ чија је испостава у тзв. Прешевској долини „савет за интеграцију Албанаца источног Косова“.

На новембарском састанку представника тих удружења и политичких партија Шиптара „источног Косова“, у Гњилану, наређено је да „без обзира на пропаганду српских политичара“ за Шиптаре приоритет остаје независност Косова, због чега се мора наставити са притисцима на државне органе Републике Србије, што ће бити „највећи допринос и помоћ Албанаца Прешевске долине браћи на Косову“. „Савет за интеграцију Албанаца источног Косова“ је у писму Албину Куртију поручио да у случају да „простор источног Косова буде заборављен, албанском народу преостају само две могућности: да поново узме оружје у руке или да одоли српским окупаторима и комплетно се пресели на Косово“.

Будући да на југу централне Србије шиптарске војне (терористичке) вође не располажу значајнијим снагама са Космета је недавно убачена специјална двадесеточлана терористичка група која се налази на подручју Великог Трновца. Задатак терориста из те групе је да врбују, регрутују, обуче и наоружају нове терористе са подручја „источног Косова“ и да по добијеним наређењу с Косова изводе терористичке акције до постизања главнине терористичких снага са Космета (формације АНА И КЗК) и из Македоније. Помоћ би им пружили и исламски екстремисти попут вехабија које су за годину дана деловања успеле да створе значајна упоришта на том подручју.

За војне (терористичке) акције шиптарских сепаратиста на подручју југа централне Србије задужена је „дивизија Адем Јашари“, која је једна од четири „дивизије Албанске националне армије“, са седиштем у Гњилану. Речју, југ централне Србије заједно са северозападним делом представља наредну етапу након планиране независности Косова у реализацији „уније албанских држава“ односно „велике Албаније“. Ако тај антицивизацијски, анахрони и ратни пројекат буде реализован онда ће за Балкан кључна реч у периоду пред нама уместо мира бити екстремизам, тероризам, криминал и рат. Да ли је то европска будућност Балкана?



Истине и модерни фалсификати

Насиље НАД ИСТОРИЈОМ

• *Прва теоријска објашњења црногорске нације настала су до 1918. године у италијанској, масонској и вайкиканској сиолној полицији. Касније их прихватају и продубљују совјетски и југословенски комунисти*

Пише: Др Владимир Д. Јовићевић

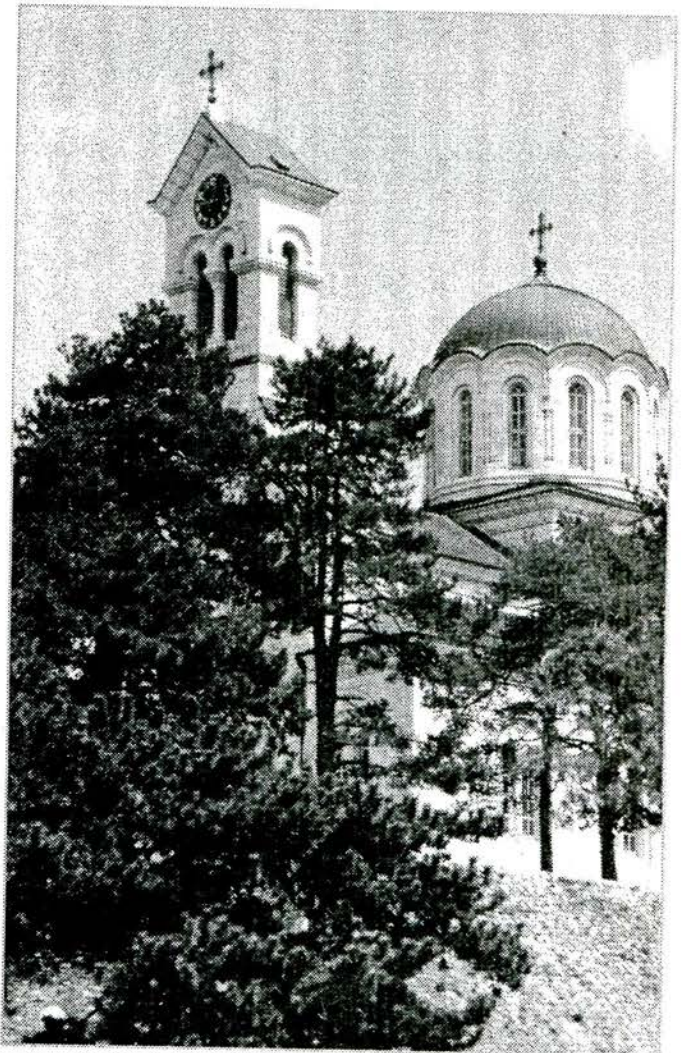
Историја је на искушењу. На историјске токове и историјску науку устремљују се у Црној Гори многи појавни облици разарања и поништавања: аматеризам, лацизам, страначки програми, политички пројекти, полуистине, фалсификати, заобилажење примарних извора и истина, крива тумачења, искључивост, незнање, тенденциозност, каријеризам, необавијештеност, задате тезе, емоције, мржња, фелтонизам, телевизијски серијали и емисије итд.

Предмет спорења су Подгоричка скупштина, Божићна побуна, одметнички покрет, тзв. великосрпска хегемонија, питање црногорске нације, цркве и језика. Дубоко је неслагасје у питању историјске и временске тезе између Црне Горе, Зете и Дукље. На дјелу је радионица историјске алхемије. Догађаји и процеси који се обрађују у медијима, публицистици и науци приказани су сасвим другачије од оних изворних догађаја који су били у реалитету прошлости (Дукља, уставна криза 1905, ратови 1912 – 1918, губитак независности итд.). На дјелу је насиље над историјом.

Политичку, културну и научну јавност Црне Горе задњу деценију нарочито заокупља *црногорско питање*. Ово сложено, значајно и актуелно питање тумачи се са више становишта - државно, политичко, дипломатско, територијално, међународно, војно, граничарско, економско, демографско, социолошко, културно, језичко, вјерско, народно, научно итд.

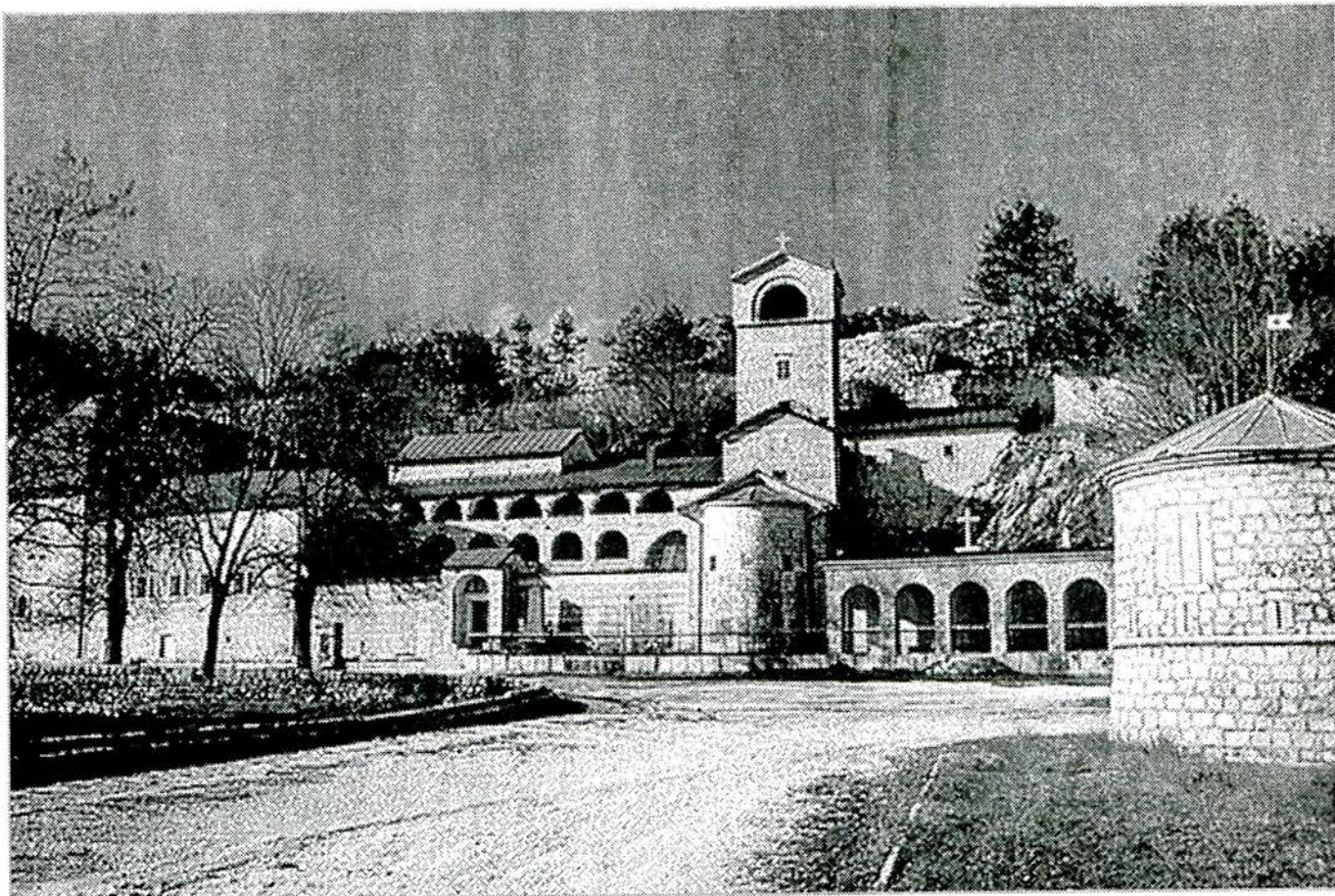
Црногорско питање је отворено први пут на Париској конференцији 1856. године. Црногорском представнику, изасланику књаза Данила, супротстављају се турски дипломата тврдећи да је то унутрашње питање Турске, па је пропао овај покушај рјешавања црногорског питања од стране међународне заједнице. На Берлинском конгресу 1878. године црногорско питање је ријешено формално – правним признавањем Црне Горе као независне државе.

Овим питањем се баве државници, политичари, историчари, дипломате, правници, социолози итд. О њему су расправљали и писали Милован Ђилас, Милорад Екмечић, Јосип Броз Тито, Иван Милутиновић, Моша Пијада, Шпиро Кулишић, Никола Вукчевић, Милија Станишић, Саво Брковић, Батрић Јовановић, Димитрије Вујовић, Владо Стругар, Душан Ичевић, Растислав Петровић, Владимир Јовићевић, Милорад Поповић, Мијат Шуковић, Миомир Дашић, Зоран Лакић и др. Допринос науци у расветљавању овог значајног питања дали су Милован Ђилас крајем осамдесетих година XX вијека, Владо Стругар, Никола Вукчевић,



Димитрије Вујовић, Зоран Лакић и Растислав Петровић темељећи резултате својих истраживања на незаобилазним изворима најјаче снаге.

Ток политичких и друштвених догађаја и процеса од 1990. г. актуализирао је и поспјешио шири интерес за проучавање и представљање црногорског питања – политички, научни, економски, културни, дипломатски итд.



Прва теоријска објашњења црногорске нације настала су до 1918. године у италијанској, масонској и ватиканској спољној политици. Касније их прихватају и продубљују соvjетски и југословенски комунисти (Милорад Екмечић, Стварање Југославије 1790 – 1918, књ. II, Београд 1989. стр. 825 – 827).

На V Конгресу коминтерне 1924. године донесе на је Резолуција о разбијању краљевине Срба, Хрвата и Словенаца и стварању независних република. На IV конгресу КПЈ 1928. у Дрездену у Резолуцији о стварању независне Црне Горе стоји: „Партија ће најпотпуније помагати све акције маса које воде к образовању независне Црне Горе”. Тито из Париза пише 1937. године Миловану Ђиласу у Југославији и износи суштину планираног комунистичког пројекта „Није сада вријеме дискутирати о томе да ли постоји у Црној Гори национално питање или не” (Јосип Броз Тито, сабрана дела, том III, Београд 1977. стр. 140 – 141). Прослава Божића и Светог Саве 1945. и 1946. године указује да духовни контину-

итет још није угрожен. То ће се десити у периоду од свега двије године 1946 – 1948. када је прво донијет Устав и у њему „уведено” црногорско национално питање (нација), а потом на попису двије године касније сви су се становници под притиском и присилом, из незнања и заблуда, морали писати национално искључиво као Црногорци (Радослав Стојановић, О присилном изјашњавању Црногораца на попису 1948. „Недељна борба” 23 – 24 мај, 13 – 14 јун 1992. год). Тада су умрле Србе из Црне Горе проглашавали живим Црногорцима. Велика комунистичка подвала у XX вијеку! Основни конгрес Комунистичке партије Црне Горе, одржан 1948. године наметнуо је и прокламовао црногорску нацију.

До 1948. године сви Црногорци су се исказивали, осјећали и писали национално као Срби, а државотворно као Црногорци. То је непротивурјечно и складно двојство у црногорском бићу. Српство у Црној Гори никада није било упорно противу Црногораца, нити их је поништавало, већ их је потврђивало. Вјештачки су комунисти посвађали и сукобили Србина и Црногорца у једном бићу. Тако је присилом и преварама располућено црногорско биће. Тако нешто није виђено на другим просторима у XX вијеку. У питању је велика превара и духовни злочин комуниста над својим народом. Почетком XX вијека у политичку орбиту ушла је разорна идеја о наводној великосрпској хегемонији. Ове двије идеје су у сагласју и истој су смјера - поништити црногорско биће.

Непролазно име Црне Горе, државе и народа, изведено је из географског имена, а не из имена народа. Непознавање ове историјске релације доводи до погрешног тумачења етноса Црногораца, што и даље производи спорења и диобе. Српство није наметнуто и унесено у Црну Гору, већ је из-

Василије Пејровић рукојоложен је за митрополију 22. 08. 1750. године у Београду. Митрополијски Василије се представља јавности митрополитом „дирна сербскога езарха Василије Пејровић” коју је добио приликом рукојоложења. Свети Пејар званично износи 1822. године став о Црногорској приморској митрополији и Пећкој патријаршији. За Пећку патријаршију каже: „Оно је српска црква свега славеносерпског народа и маји свијех цркава, у коју су патријари наши стјојали и коју су цари наши оградил”.

ворно. Оно је у функцији ослобођења и уједињења српског народа нарочито током XIX вијека и почетком XX вијека. „Књаз Никола је јавно претендовао на улогу првог Србина који је позван да под својом руком уједини српство” (Никола Шкерковић, Црна Гора на освитку XX вијека, Београд, 1964. год, стр. 89).

И поред свих спољно-политичких ограничавајућих фактора на уједињењу Србије и Црне Горе, књаз Никола Петровић водио је српску политичку и државну мисао. „На формирање такве националне и политичке мисли утицало је много историјских фактора: етничко поријекло, средњовијековна политичка државност, црква, народна традиција, народна поезија, непрекидна борба с Турцима, писана ријеч у Црној Гори итд.” (Новица Ракочевић, национална политичка и политичка мисао у Црној Гори у уставном периоду 1905 – 1914. године, Историјски институт, Београд, 1964. године, стр. 316).

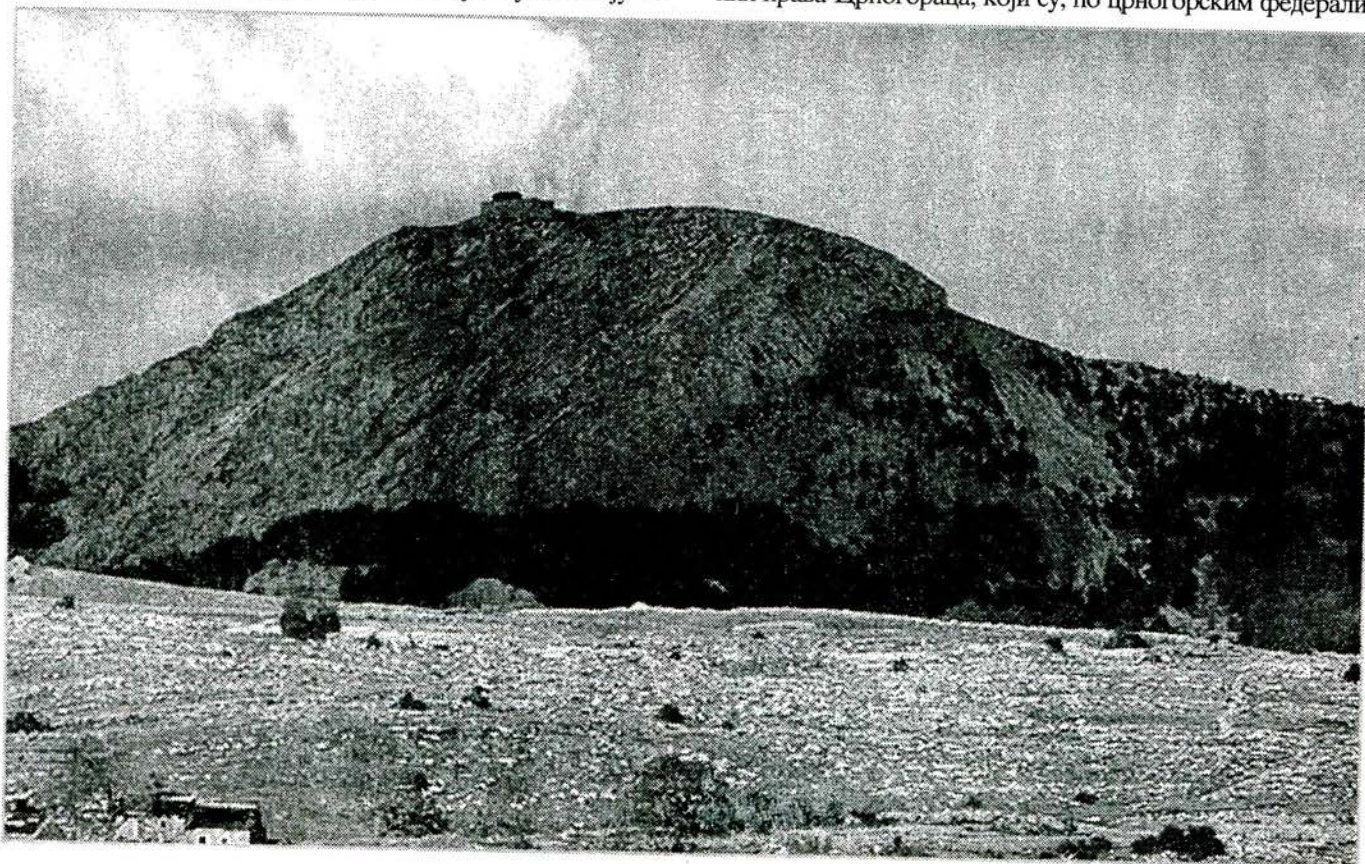
Вјештачки је пресечена висока историјска свијест Црногораца, зато је данас распуштено црногорско биће, као последица наметнутог комузитичког диктата. О томе свједочи угледни историчар Зоран Лакић. „Ни један дио историјске прошлости није под таквом присмотром од стране политичке власти као што је период савремене историје. Не само да је био под присмотром него и под присилом. Тако се десило да су се људи у Црној Гори у једном периоду изјашњавали као Срби, а у другом периоду тај исти народ се изјашњавао као црногорски. А ријеч је о једном те истом народу, да не кажем о једној те истој генерацији” (Дневник „Вијести” од 5.01.1998. год.). Овај став све објашњава – оно што су комунистички идеолози свезали у неразмрски чвор.

Већина теоретичара црногорске нације своје погледе заснива на теорији о нацији, коју је догматски утемељио Стаљин, а у другој половини XX вијека радови истраживача су под великој утицајем званичне партијске идеологије. Други истраживачи настанак црногорске нације објашњавају по-

стојањем грађанског друштва у Црној Гори, које је било тек у формирању. У Одлуци Подгоричке скупштине, у уводном дијелу, из 1918. године указује се да су Црногорци дио српског народа које са осталим Србима поистовјећује језик, вјера, историја, традиција, обичаји итд. Ваља подјсетити, према ономе што је неспорно утврђено, да је велика већина Црногораца била за уједињење са Србијом 1918. године.

У истраживању настанка црногорске нације муку муче и велике проблеме имају и неки озбиљни истраживачи. Петко Војиновић тврди да се црногорски интелектуалци и интелигенција између два рата исказују као Срби, признају дуготрајну српску националну свијест Црногораца, али су се „исказивали и као Црногорци” (Петко Војиновић, Политичка и национална мисао црногорске интелигенције 1918 – 1941 год., Никшић 1989. год., стр. 199 – 200). Аутор не разлучује непротивурјечну народну и државотворну свијест (Србин – Црногорац) и сам признаје сложеност и неодрживост постојања црногорске нације. „Могло би се рећи да је врло тешко разријешити специфични и противурјечни комплекс црногорског националног питања. Црногорски комунисти су образложили да је та посебност афирмисана иако је у томе било непрецизности, нејасноћа и колебања” (Исто, страна 199). Посебност и нација, подсећамо, нису истовјетне друштвене творевине, али се посебност у комунистичком пројекту неосновано изједначава са нацијом. На V Земаљској Конференцији КПЈ одржаној 1940. године у Загребу изграђени су обавезујући партијски ставови о црногорској нацији, који нијесу у сагласју са историјом и стварношћу.

Димитрије Вујовић, угледник црногорске историографије износи утемељен став о националној свијести зеленаша – федералиста између два свјетска рата: „За црногорске федералисте црногорско питање није национално питање... отпор који има за циљ одбрану државно-правних традиција Црне Горе, а не националних осјећања и националних права Црногораца, који су, по црногорским федерали-





стима само дио српског народа, односно српске нације" (Димитрије Војовић, Црногорски федералисти, 1919 – 1929 године, Титоград 1981. год., стр. 401 – 402).

У питању постојања или непостојања аутокефалне Црногорске цркве нема ни један чврст доказ да је црногорско – приморска митрополија била аутокефална. Уношење норме у члану 40. устава књажевине Црне Горе из 1905. указује на владареву политичку моћ и вољу да самостално оствари оно за шта нису постојали историјски и канонски услови и чињенице. Ниједан владар из велике династије Петровића не спомиње аутокефалну Црногорску цркву, нити пружа било коју чињеницу у прилог томе. Хиротонија је језгро аутокефалне цркве. Црногорско – приморска митрополија никада није имала три и више епископа који су, сходно канонским правилима, могли рукополагати епископе. Црна Гора није тражила у канонском поступку аутокефалију, нити је икада добила од мајке цркве и осталих помијених цркава.

Василије Петровић рукоположен је за митрополита 22. 08. 1750. године у Београду. Митрополит Василије се представља јавности титулом „трона сербскога егзарх Василије Петровић" коју је добио приликом рукоположења. Свети Петар званично износи 1822. године став о Црногорскоприморској митрополији и Пећкој патријаршији. За Пећку патријаршију каже: „Оно је српска црква свега славеносрпског народа и мати свијех цркава, у коју су патријари наши стојали и коју су цари наши оградили".

Важан документ о језику Црногораца јесте и „Земљопис Књажевине Црне Горе за ученике трећег разреда основне школе" из 1895. У њом извору пише да „у Црној Гори живе све сами чисти и прави Срби, који говоре српским језиком..." На Цетињу је 1900. године објављена „Српска граматица за трећи и четврти разред основних школа у Књажевини Црној Гори", коју је саставио Ђуро Шпадијер. На страни 7. те Граматике даје се одговор на питање – Шта је то српска граматица: „Српска граматица је наука, која нас учи, да правилно српски говоримо, пишемо и читамо".

Отимање храмова Црногорскоприморске митрополије опасно је и бесправно. Тако нешто не познаје и признаје Европа, која је приватну својину и заштиту подигла на ниво неприкосновености.

Језик је веома важна саставница црногорског питања.

Све до треће деценије XX вијека, никоме није падало на памет да мисли о језику. Стога се матерњи језик Црногораца није могао именовати никаквим другим називом до његовом етничком атрибуцијом, јер, назив сваког језика произилази из имена његовог народа, што је постало неприкосновено начело и у теорији и у пракси. Познати црногорски лингвисти Вук Караџић, Михаило Стевановић, Радосав Бошковић, Лука Вујовић, Милија Станић, Митар Пешкић, Драган Ђупић, Бранислав Остојић и други истичу да је говор Црне Горе сегмент и састав српског језика.

У сачуваним изворима од XVIII вијека до данас постоји обиље доказа да су Црногорци свој језик називали српским (а никад „дрногорским").

Важан документ о језику Црногораца јесте и „Земљопис Књажевине Црне Горе за ученике трећег разреда основне школе" из 1895. У том извору пише да „у Црној Гори живе све сами чисти и прави Срби, који говоре српским језиком..." На Цетињу је 1900. године објављена „Српска граматица за трећи и четврти разред основних школа у Књажевини Црној Гори", коју је саставио Ђуро Шпадијер. На страни 7. те Граматике даје се одговор на питање – Шта је то српска граматица: „Српска граматица је наука, која нас учи, да правилно српски говоримо, пишемо и читамо".

Употреба израза српски језик, којим се именује језик Црногораца, у црногорским писаним документима од Светог Петра Цетињског до краља Николе (дакле дугом временском периоду од око 150 година), и то управо у службеним списима, јавним исправама и уџбеницима, истовремено је стварни показатељ њихове објективне националне припадности.

На српском језику наш народ је примио хришћанство, и писменост прије више од једанаест вијекова.

У Црној Гори је данас угрожена ћирилица као цивилизацијско писмо. Погажена је уставна норма о равноправности ћирилице и латинице. У Црној Гори земљи првоштампаног ћириличног Октоиха и прве ћириличне штампарије на свијету – поништава се дух црногорског бића. Устав Републике Црне Горе бр. 48/1992 предвиђа у члану 9. „Равноправно је ћирилично и латиничко писмо". Средствима европског рационализма и правне сигурности треба вратити достојанство ћирилици и одбрани ову цивилизацијско писмо – без мијешања и присиле. Административним мјерама, потврђујући и примјењујући наведени члан, није тешко реализовати равноправну заступљеност оба писма у свим облицима јавне комуникације, јавних натписа, школе, телевизија, установа итд.

Запад је поистовјећивао комунизам са кугом човјечанства (Роналд Реган и други). У дугој борби током XX вијека с овом опаком друштвеном болешћу, спријечио је њено ширење на тло Европе и Сјеверне Америке. Данас све тече смјером који су трасирали комунисти – поништавање оних творевина које су изграђене у претходним стољећима (народ, црква, језик). Црној Гори пријети духовна асимилација, окупација и поништавање црногорског бића. Све источноевропске и азијске земље (Совјетски комунистички блок), падом Берлинског зида 1989. године, ставили су ван снаге све вјештачки наметнуте творевине комунистичког система (Совјетска нација, границе, економија, језик, једнопартијски систем, итд.). Црногорско питање се не може објаснити теоријама амбиваленције и двоструког идентитета и сл.; црногорско питање, о коме је ријеч, производ је деструкције комунистичке владавине – и даље се одржава. Први званичан став о поништавању диктатом наметнутих творевина дошао је поводом расправе о имену и етносу Бошњака, односно муслимана, званично у Резолуцији о бошњачком питању стоји да је „... исправљена дугогодишња историјска неправда према Бошњацима којима су комунисти дали лажну наду и вјерско име за назив нација. Тај преседан је сада исправљен” (министар Расим Љајић). Црна Гора, Македонија, Босна и Херцеговина и даље ћуте о комунистичком пројекту стварања нација послје Другог свјетског рата који и даље излуђује, дијели и сукобљава народ. Закономјерност историјских токова указује – да све што је изграђено на сили и превари осуђено је на пропадање и нестајање. У Црној Гори је на дјелу јака комунистичка свијест и понашање. Дух комунизма и даље кружи Црном Гором, влада и разара.

Од 1945. године до данас грађена је партијска, а не правна држава. Бранко Петрановић истиче о Краљевини Југославији битну „чињеницу да се радило о правој држави, а не о партијској, каква је била СФРЈ, да се радило о држави која није била духовна провинција као што се често мисли” (Бранко Петрановић, Историчар и савремена епоха, Београд, 1994, стр. 139).

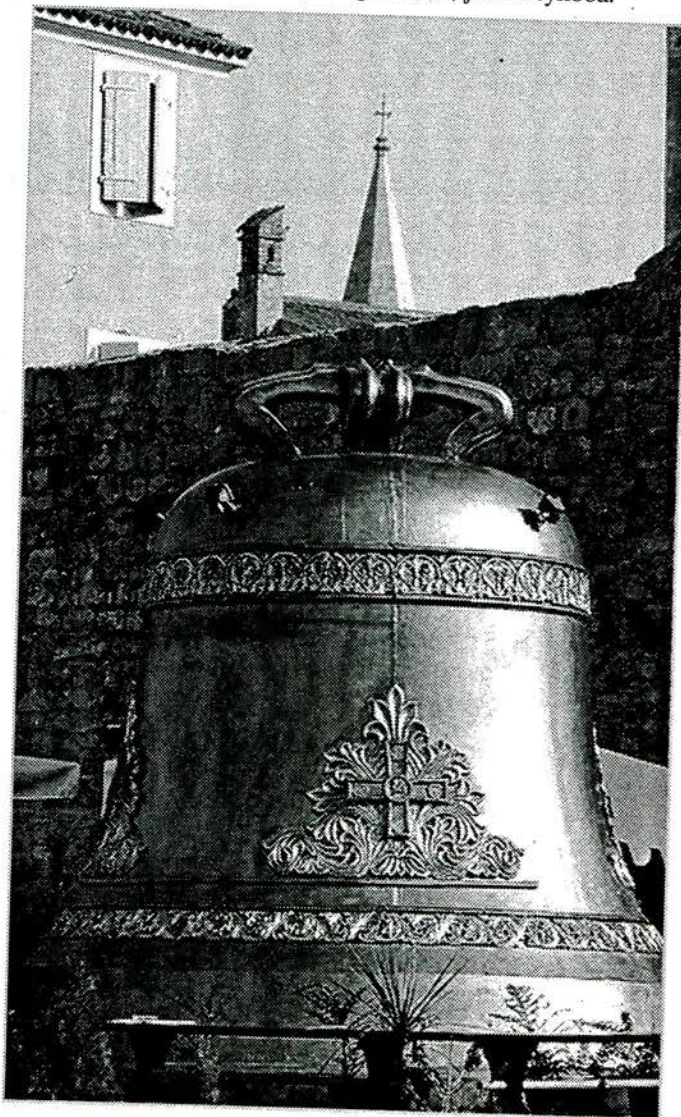
Историјски учинак у Црној Гори на крају XX вијека је поражавајући. Сви су губитници! Добијени ослободилачки ратови 1875 – 1945, проширење територије, успон државности и духовности – све доведено до поништавања у грађанском рату 1941 – 1945. и историјском дисконтинуитету разарања грађанског друштва у револуционарном преврату (парламентаризам, демократија, уставне слободе, црква, приватна својина итд.). Грађански рат се и даље једнострано тумачи у историографији – и даље је непожељна тема. Нека сазнања и истине ипак излазе и на свјетлост дана. У Извјештају Никшићког одреда НОП-а од 21. јануара 1942. године комунистичко водство ништа не скрива о ликвидацији недужних људи. „Новица Ковачевић са још седмим бандита осуђен је на смрт и казна је извршена... оставила је на народ доста тежак утисак... Због тога смо вас консултовали, а не због плашења од лијевих грешака у погледу ликвидације Новице и његове банде”. (Зборник докумената и по-

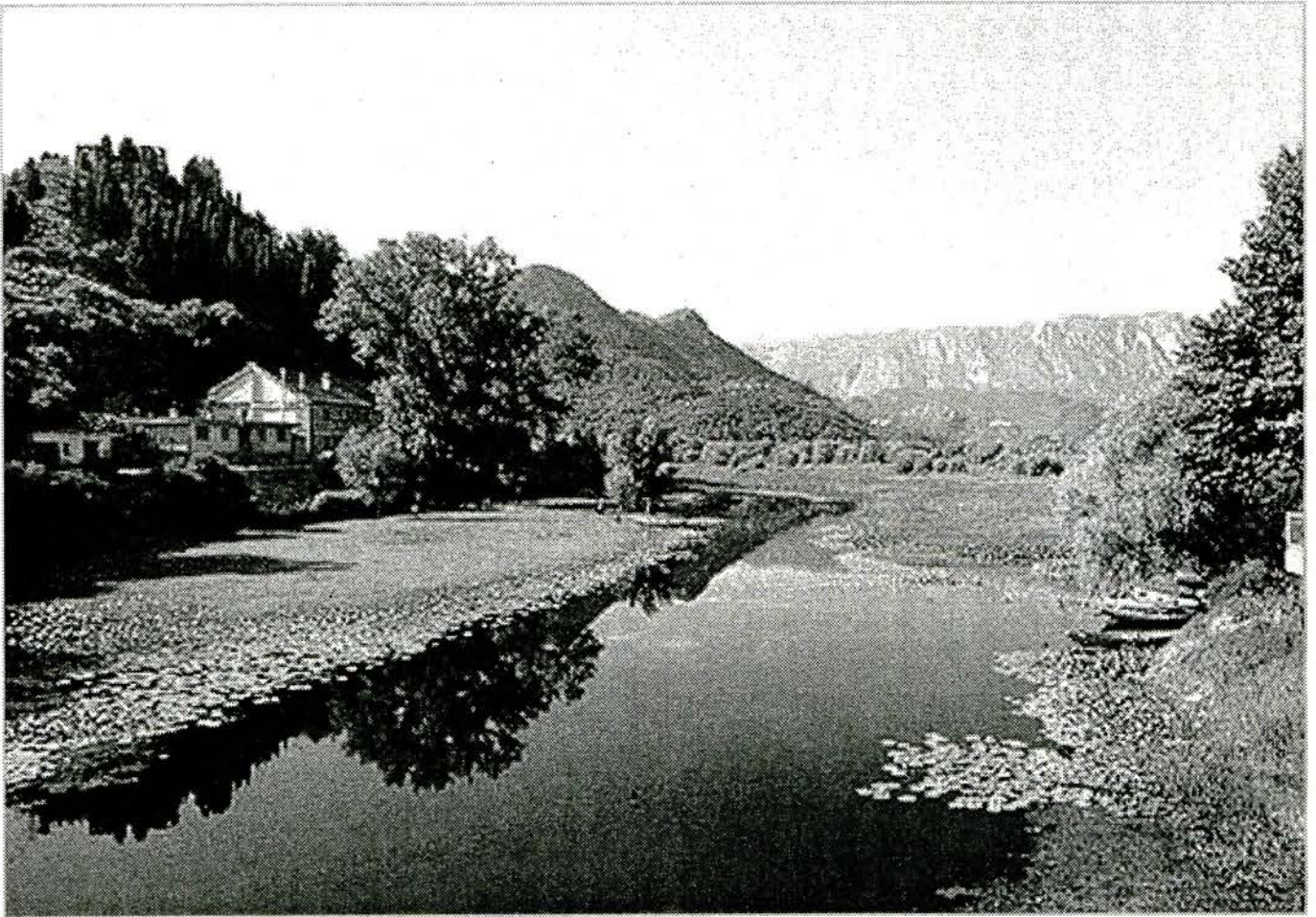
Милован Ђилас архиепископ стварања црногорске нације брже чисти изворе о вјештачком рјешавању црногорског националног питања. Ђилас у једној врло историјске историјске признаје своје заблуде и грешке. „Баш сам ја, јонајирје позван својим боложајем у области идеја и властима, извршио неодржива теоретска образлагања црногорске нације. Али ни јада нијесам мислио да Црногорци нијесу Срби...”

датака о НОП-у југословенских народа, том III, књ. II, Београд, 1950, стр. 68, 71). Мирни грађани и политички неистомишљеници се по кратком поступку проглашавају бандом, а починиоци злочина се не плаше „лијевих грешака” у погледу ликвидације. Заиграло је крваво црногорско коло.

Сукоб четника и партизана Бранко Петрановић карактерише као „искључивост комуниста која је дошла до изражаја у егзекуцијама у зиму 1941 – 1942 над стварним и измишљеним непријатељима”. (Бранко Петрановић, историчар и савремена епоха, Београд, 1994. године, стр. 258) У јулском устанку 1941. године све народне снаге и партије заједнички су кренуле у борбу противу окупатора. Преласком на другу фазу револуције комунисти су дојучерашње саборце у устанку прогласили кулацима, петоклонашима и издајцима које је требало што прије ликвидирати. Није било Светог Петра Цетињског да помири и спријечи проливање братске крви.

Бранко Петрановић тврди да је црногорско питање претјерано употребљавано и злоупотребљавано у политичке циљеве, зато чињенично пориче „да је црногорско национално питање много значило у НОБ-у у Црној Гори” (Исто, стр. 245). Нејасно постаје јасно! Није још јасно ко ће и када ће црногорско питање вратити у мирне токове кретања и дати му значење које је историјски имало прије његовог уношења у комунистички пројекат. Тада црногорско питање неће више бити извор спорења, подјела и сукоба.





Монархистички покрет (четници) у грађанском рату бранио је вриједности грађанског друштва, али их није одбранио. Који је избор потврдила историја?! Нигдје у свијету не може се наћи народ и земља гдје су комунистичке идеје дјеловале разорније него у Црној Гори. Све је разбијено, све је у фази растакања и даље се продужава. Диобе, наслеђене и нове, мржња, страх, политика као судбина – разарају црногорско биће; народ се и даље пребројава и дијели на бјелаше и зеленаше, четнике и партизане, оне за независну и оне за заједничку државу, Црногорце и Србе итд. Србија је без кривице крива за много тога што се Црној Гори догађа сопственим погрешним чињењем. Не постоји у историјској науци систематично, објективно истраживање и критичко преиспитивање црногорског удеса у XX вијеку.

Милован Ђилас архитекта стварања црногорске нације пружа чисте изворе о вјештачком рјешавању црногорског националног питања. Ђилас у једној врсти историјске исповијести признаје своје заблуде и грешке. „Баш сам ја, понајприје позван својим положајем у области идеја и власти, извршио неодржива теоретска образлагања црногорске нације. Али ни тада нијесам мислио да Црногорци нијесу Срби...” (Милован Ђилас: Његош - пјесник, владар, владика; Београд – Љубљана, 1988, стр. 523.)

Много коришћени Карл Попер указује на другачији европски пут. „Прогрес зависи од нас, наше будућности, наших напора... улога (је) мишљења да средствима насиља и рата, изведе револуцију – велика традиција западног рационализма”. (Карл Попер: Отворено друштво; књ. II. Београд, 1993, стр. 335, 493). Запад је кроз еволуцију и реформе дошао до друштва сигурности и благостања. Револуције су зло

човјечанства крваве ране које остављају дубоке последице. У прилог истини не може се заобићи да се генерација младих комуниста жртвовала за високе идеале и утопију, спремна да скине звијезде за људски род. Комунисти су у токови историје, поништавањем и разарањем црногорског бића, били тежи и гори од турских јаничара. Партизански покрет је ослободилачки и антифашистички, али су комунистички пројекат и његово вођство у суштини деструктивни и антицивилизацијски. Велика идеја комунизма примijeњена је на суров начин – дошла је као нада, а завршила као заблуда на крају XX вијека. Црногорско питање је велика комунистичка превара XX вијека! Црвени јаничари су 1974. године порушили Његошеву зајетну цркву на Ловћену, оскрнавили свети гроб владике, државника и пјесника и понизили бесмртника. Хтјели да га приме у партију, хтјели су да његова мисао дише на сламку. Тако нешто није познато у свијету.

Високо развијену историјску свијест, која је одвајала Црногорце од других, разбијају силе и снаге којима је стало до тренутних сопствених интереса и планова. На дјелу је племенска, интересна, страначка и идеолошка свијест. Грађанска свијест тешко се пробија. Црној Гори се поништава прошлост, да би јој се одузела будућност.

У Црној Гори на самом почетку XXI вијека обеснажен је дијалог, који је у темељу европске цивилизације. Сократ, Платон и Аристотел, горостаси цивилизације у својим дјелима дијалог – разговор означили су покретачем слободне мисли и демократије. У Црној Гори већина интелектуалаца су грађани другог реда, јер не остварују право да стварају и објављују на равноправан и једнак начин са осталим ствараоцима (Пакт о економским и научним слободама из 1967.

године). Не постоји равнотежа одговорности - оних који пишу о прошлости и оних који обликују будућност.

Идеја грађанског помирења има дубоко историјско утемељење. Црна Гора је све у историјском кретању градила и изградила на помирењу и слози (Владика Данило, Свети Петар цетињски и Књаз Данило). Европа којој с разлогом тежимо, одавно је помирена. Народ у Србији и Црној Гори је једини непомирени народ у свијету, а као такав није имун на диобе, свађу, мржњу и сукобе. Црногорска држава мора зауставити сва ова разарања, која истовремено пријете да сруше њене темеље. Пројектовани монтењегрински и дукљански јуриш на Црну Гору, за коју су се у протеклим деценијама и вјековима жртвовале генерације – угрожава све то име Црне Горе и саму државу. Црна Гора је непоновљива и непролазна у вјекове вјекова; црногорска држава је цивилизацијска творевина највишег реда. На ове облике разарања не треба одговарати истим или јачим разарањем, већ треба ослободити истину која ће зауставити насиље над историјом.

Истина у свијету има вишеструко значење: морално, филозофско, правно, историјско, математичко, лингвистичко, вјерско, логичко итд. Истина је свјетлост и путоказ свијету; истина обавезује све једнако. Истина је вододјелница и покретачка сила. Црногорска заједница из стања разарања и патологије мора кренути у сусрет моралној обнови (црква, школа, породица као извори). Клатно црногорско питање креће се у широком луку од науке до политике. У последње вријеме усидрено је између утемељених и провјерених чињеница и разорних идеја и злоупотреба. Црногорско питање у науци се мора објективизирати, а у политици и јавности учинити демократским. Оно се може ријешити и разријешити мирно и на утврђеној и провјереној истини. „Благо онима који мир граде“. Велика јеванђеоска порука може да буде водокретач обнове црногорске заједнице.

Овај Зборник извора (грађа, документа, исправе, докази) омогућава да буде добар путовођа к истини према којој се сви равнају. У Зборнику је назначено када је извор – документ први пут објављен и одакле је преузет. Исти сабира изворе који омогућавају препознавање истине и споразумијевање с прошлошћу и садашњошћу. Приређивачи су увјерени да ће овај Зборник допринијети да научна истина у Црној Гори буде на вишој цијени. Европа је своје преиспитано историјско искуство употребила на општи прогрес.

Крајем осамдесетих година XX вијека политички догађаји у Југославији покренули су велику друштвену енергију на рјешењу националног питања у свакој републици. У Црној Гори се о националном питању много расправља, пише и манифестује. Погрешно читање и тумачење историјских процеса, догађаја и личности, прије свега капитулације Црне Горе 1616. године и Подгоричке скупштине, и подешавање историје према дневним потребама политике и страначким циљевима - ослободили су негативну енергију мржње, подјела и спорења. Смишљено и плански утјеривање страха од Србије и мржње према Србима и према свему Српском у Црној Гори, без утемељења и оправдања, ова земља и нама истородни народ проглашени су – следећући комунистички пројекат – као асимилатори и окупатори.

Црногорско питање усмјерава се у токове преобликовања историје и стварности у интересу политичких елита, води поништавању идентитета; одозго наметнуто и наслеђено од комуниста – негира црногорско биће. Систематско и дуже располућивање идентитета, смишљено од Рима и Москве, а потом прихваћено од Београда и Подгорице – води формирању новог народног, вјерског и језичког хибрида у чијим коријенима више неће бити чак ни Црногорства.

Историјско искуство, учинак историјског кретања и рационална историјска свијест, као силе критичког проми-





шљања и мудрости, опомињу и обавезују да се црногорско питање и држано-правни положај Црне Горе не смију рјешавати и остваривати стихийски и деструктивно; сила, пријетња, превара, заблуда итд. Граница издржљивости и опстајања Црне Горе је веома угрожена. Опет и само мир и истина могу спасити Црну Гору. Странке и даље тумаче прошлост и отварају визије будућности. Послије свега, горког сјемена и још горче жетве, пројектују се из прошлости у будућност 4 – 5 Црних Гора, а будућност се стално одлаже! Бесмисао! Не поштује се озбиљна историјска наука, нити јој се дозвољава да објави истину и да покрене посустало црногорско друштво, заједно са другим друштвеним и природним наукама.

Неприродно је и противно Божјем и историјском праву поништавати народно црногорско биће, цркву и језик само зато што треба испунити нечији политички задатак. Зар миленијумски стари народ и институције, израсли на трајним вриједностима, треба жртвовати ради пролазних и себичних интереса?!

У независној Црној Гори, *de facto* и *de iure* 1712 – 1918. г. никада се није покретало тзв. црногорско питање, јер није постојало. Према објективним изворима и чињеницама, ви-

сокој историјској свијести и званичним исказима владара Петровића – Црна Гора је била потврђена као земља и држава српског народа, вјерски припадајућа Српској православној цркви, у чијем саставу егзистира Црногорско – приморска митрополија и црногорско поднебесје српског јевика.

Црногорско питање и даље продукује на почетку XXI вијека дубинско разарање народног бића (етнос, црква и језик), чији смјер може донијети нове несреће са несагледивим последицама. Уједињењем Црне Горе и Србије 1918. године, без којих нема Југославије, нова држава је потврдила значајне вриједности и предности. У таквом државном – правном статусу Црна Гора није потрошила или изгубила своју непролазну државност и није због црногорског питања ушла у сукоб са собом и другима.

Завјетна мисао и порука преко три милиона и двјеста хиљада жртава палих у два свјетска рата за уједињење, стварање, остајање и опстајање у заједничкој држави до данас куца на савјест и памћење генерација и обавезује.

Критичко сагледавање прошлости, која је Црној Гори на крају 20. вијека оставила тешко бреме последица, може отворити видике демократије и грађанских слобода које воде у Европу. Црна Гора је била и јесте дио Европе – географски, историјски, слободарски, језички и вјерско – цивилизацијски. У Европу се улази са оним вриједностима које су Црној Гори у прошлости омогућиле духовни и биолошки опстанак: ослободилачка борба, државотворство, вјера, ћирилица итд. Историјски је већ виђено да у Црној Гори, иако невеликој, никада никоме није било уско, ни тијесно. Из данашње тјескобе ваља поћи у сусрет видцима и толеранцији. Историјско промишљање види Црну Гору у будућности изнад сваке странке, политике и поделе. Црногорац Црногорцу није непријатељ.

Историјски непомирени, сукобљени на црногорском питању, подијељени више него у доба окупације под Аустралјанцима, Италијанима и Нијемцима – не можемо остајати на истрошеном историјском ходу 20. вијека. Прошлост се обраћа будућности да буде боље и мирније него што је било. На то обавезују рођене и нерођене генерације, светиње живота. Историја се и даље пише по нарудби и на основу два свједока. Историјско искуство недвосмислено указује да Црна Гора не може своју будућност градити на неистинама, мржњи и братским несрећама.

Ова књига је намијењена као прилог расветљавању и разрешењу мучног црногорског питања, чија историјска динамика и учинак воде нестајању Црне Горе и Црногораца. Зборник извора својом истином може бити користан и занимљив за унутрашњу политичку и научну сцену. Увјерени смо да ће бити употребљив и од помоћи страним државним, научним, дипломатским, политичким и културним институцијама и појединцима. Истина је незаобилазна.

Истина која се препознаје може да отвори видике и да друштвену енергију усмјери на добро Црне Горе и Црногораца. Слободарска Црна Гора не пристаје да дише на сламку. Мирно и објективно рјешење црногорског питања биће већа пobjеда од било које у црногорској историји.

Треба омогућити историји да просуђује слободно и објективно о прошлости која је присутна у садашњости. Наука, а не политика. Мисао француског историчара Анри Бера управо тако нешто потврђује и оснажује. „Ми вјерујемо да ће, раније или касније, над заблудама и над лутањима воље – наука имати последњу ријеч”.

Благовјесник у „књизи над књигама” потврђује непролазне вриједности „и познаћете истину и истина ће вас избавити”.



Књига на матерњем

Штампање скандалозне и скандалозне књиге наставника Вујисаћа финансирао је Министарство културе и медија, уз сасвим сигуран „благослов“ првог човјека – Предрага Секулића. Чуди ме само да учешћа није узело и друго министарство, обзиром да је књига написана на матерњем језику!

Дукљаникус

...експеримент је успио! Створили су нову врсту мајмуна – Дукљаникуса. Основне карактеристике: нема мозга, нема образа, нема кичму, а нема ни јаја. А зарад гузице и гузице би дао!



Месих

Подгоричани су добили ПОчасног грађанина. Ко им је крив што се на вријеме нису попи... и на НЕчасне грађане Подгорице!



Еволуција

Дарвин се свим силама упињао да докаже да је човјек од мајмуна постао! У Црној Гори још траје обрнут процес...

Миго

„Молим камермане да буду у Сали у 16 часова, а не да их тражим КА сваки пут“. Одјава јутарњег дијела засједања и најаву поподневног од стране замјеника предједавајућег републичког Парламента од дванаестог априла.

Одбрана

Министарство унутрашњих послова и министар као његов први човјек, као и Управа полиције и њен директор, све се чешће бране ћутањем!

14. март

Друштво ме зајеба! Договорисмо се да четрнаестог марта у зору идемо код комшија Црногораца на кафу и чекамо да им жене почну мести кућу. Успаваше се и не дођоше.

Температура

У свакодневној прилози „Временска прогноза“ ове наше Јавне куће... упс... Јавног сервиса пише: **Температура неких европских градова** (треба ли напоменути да је Подгорица на челу?). Глобално загријавање, биће. Питање је само што им **реписати** да им спадне?

Педигре

Зашто је код новопечене црногорске елите права поама за расним псима? Да бар неко у кући има педигре!

Спуж

Ове олхократе (олош) на власти, опет, мисле **само на себе!** Ено их, процивирују и модернизују спужски затвор.



Трговина

Несрећна је држава у којој је прасе скупље од човјека! И за референдум, прича се, „дласачи“ су достигли цијену од 150 евра. Е ам да пукне. И дан данас пристојна свиња кошта 300 евра.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.



Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскривавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља



ОБУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОБОЉИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОБУ СЛОН
НОЈИМ РАТ
ДОБРОБОЉ
ЈУНАЧСКИ
КОЈИ СУ С
НА ОСТАР
БРАЊЕЊИ
ДНИМА С
КЛАЉАЈУ
СТРАНИ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА
НА...



Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године
хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.